

KAYIP KITA

MU'nun KOZMİK GÜÇLERİ

1

omega

JAMES CHURCHWARD

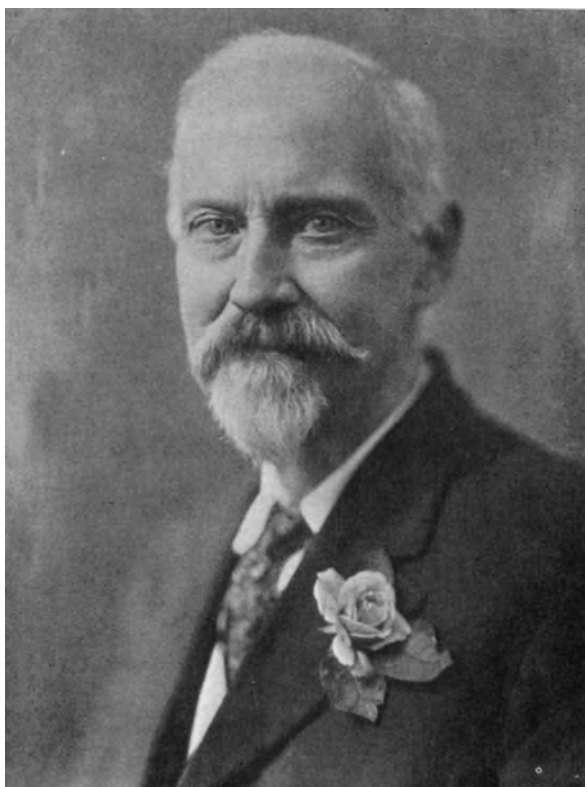
James Churchward

(d. 27 Şubat 1851) - (ö. 4 Ocak 1936)

İngiliz araştırmacı. 1930'lu yıllarda yazdığı kitap kayıp kıta Mu ile ilgili Naacal Tabletlerini çözmüş; *The Children of Mu* (1931), *The Lost Continent Mu* (1933), ve *The Sacred Symbols of Mu* (1935) adlı kitapları ile gündeme gelmiştir. Bilinen en ünlü esrarengiz İngiliz yazardır. Aynı zamanda uzman bir balıkçı ve mühendistir.

Churchward'a göre, Mu'nun yeri "kuzeyde Hawaii, güneyinde ise Fijis ve Paskalya Adası" olarak belirlenmiştir. Churchward günümüzden 50.000 yıl önce, Mu kıtasının teknolojik olarak çok gelişmiş olduğunu iddia etti. Bu uygarlığın kolonileri arasında Hindistan, Babil, Pers, Mısır ve Maya uygarlıklarının olduğunu araştırmalarıyla tespit etti.

Yazarın bu üç kitabı Atatürk'ün okuduğu kitaplar arşivinde de yer almaktadır. Atatürk 1930'lu yıllarda Tahsin Mayakon (Mayatepek) Bey'i araştırma görevlisi olarak Amerika'ya yollamıştır. Mu kavmi hakkında birçok rapor düzenlenmiştir.

Cordially yours
Thur Edwards

MU'NUN KOZMİK GÜÇLERİ 1

James Churchward

İngilizceden Çeviren
Ferit Burak Aydar

1. baskı: Omega Yayınları, 2009

MU'NUN KOZMİK GÜÇLERİ 1

Özgün Adı: Cosmic Forces of MU I

Copyright © 1934 James Churchward
BE, Books c/o Brotherhood of Life, Inc.
110 Dartmouth SE, Albuquerque, New Mexico 87106, USA

Yayın Hakları © Omega Yayınları
Bu eserin tüm hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğal-
tılamaz ve yayımlanamaz.

ISBN 978-975-468-859-7

Sertifika No: 10962

Yayın Yönetmeni: Aslı Kurtsoy Hısım
İngilizceden Çeviren: Ferit Burak Aydar
Editör: Derya Önder
Sayfa Düzeni: Tülay Malkoç

Kapak Fotoğrafı: Jeffrey K. Bedrick

Baskı: Lord Matbaacılık ve Kâğıtçılık
Davutpaşa Cad. Davutpaşa Matbaacılar Sitesi
No: 103/430 Topkapı/İstanbul
Tel: (0212) 674 93 54

Omega Yayınları

Ankara Cad. 54/12 • TR-34410 Sirkeci-İstanbul
Telefon: 0 212 - 512 21 58 • Faks: 0 212 - 512 50 80
web: omegayayincilik.com • omegayayincilik@gmail.com

Genel Dağıtım: Say Dağıtım Ltd. Şti.
Ankara Cad. 54/4 • TR-34410 Sirkeci-İstanbul
Telefon: 0 212 - 528 17 54 • Faks: 0 212 - 512 50 80
online satış: www.saykitap.com • e-posta: dagitim@saykitap.com

*Bu eser, uzun yıllar boyunca en iyi eserimi
tamamlamamda bana yardımcı olan
ve cesaret veren eşim Louise H. Churchward'a
ithaf edilmiştir.*

J. C.

Teşekkürler

Bu eserdeki malzemelerin derlenmesi noktasında görüş ve önerilerini paylaşma nezaketi gösteren, Pittsburg, Pennsylvania'daki Carnegie Müzesi başkanı müteveffa Dr. W. J. Holland'a teşekkür etmek istiyorum. Önerileriyle bana çok yardımcı oldu.

Washington'daki Ulusal Müze'nin Omurgalılar bölümü başkanı olan arkadaşım Dr. C. W. Gilmore'a bu eserin bir bölümünde model resimleriyle Antikçağ yaşamını canlı bir şekilde aktarmamızı sağlamak gibi muazzam bir iş başardığı için ve ayrıca büyük nezaketinden ötürü hem kendim hem de okurlarım adına teşekkür etmek istiyorum. Resimler müze-deki gerçek fosillerden yapılmış olup, şu anda tüm dünyada biliminsanları arasında büyük üne sahiptir ve hayvan yaşamının bu eski biçimleri model alınarak yapılmış en iyi resimler olarak görülmektedir.

İÇİNDEKİLER

İllüstrasyonların Listesi	10
Giriş	13
Birinci Bölüm	
Büyük Güçlerin Kökeni	17
İkinci Bölüm	
Yerküre Güçleri	35
Üçüncü Bölüm	
Atmosfer	59
Dördüncü Bölüm	
Işınlr	93
Beşinci Bölüm	
Hayat Gücü	113
Altıncı Bölüm	
Uzmanlaşma	129
Yedinci Bölüm	
Güneş	159
Sekizinci Bölüm	
Muhtelif Olgular	189
Ek	215

İLLÜSTRASYONLARIN LİSTESİ

Bir Çarklar Dizisi Olarak Evren.....	19
1231 No'lu Tablet. Evrensel hareketlerin kilidi	23
Semboller	25
1186 no'lu Meksika Tableti	27
494 no'lu sembol. Kesik Meksika Figürleri.....	28
1623 no'lu sembol. Kesik Meksika Figürleri.....	28
1138 no'lu sembol. Kesik Meksika Figürleri.....	28
513 no'lu sembol. Kesik Meksika Figürleri.....	28
1 ve 2 no'lu semboller. Tanrıdan gelen dört güç.	31
3 ve 4 no'lu semboller. Tanrının içinde	31
Semboller	32
Semboller	33
Semboller	34
Resim 1. Yerkürenin birincil gücü yerkürenin bedeninden Atmosfere çekiliyor.....	41
Resim 2. Birincil güç	43
Tarafsız Bölge.....	44
Tarafsız Bölge.....	45
Elektromanyetiğin Bir Bölümü	47
İki Eğik Kule	53
Mıknatıs ve Çivi	54
Mıknatıs ve Çivi	55
Mu'nun Kutsal Yazılarındaki Naacal Vinyetleri.....	60
Şimşek. İki Görüntü	63
Gaz Alevi ve Mum Alevi	68
İnsan Gözü	69
Baykuş Gözleri.....	75
Kedi Gözü.....	76
Açılar.....	83
Termoelektrik Pirometre	88
Renklerin Görüldüğü Bir Ana Işının Birinci ve İkinci Bölümleri.....	94
Bir Ampül Kesiti.....	95
Açılar ve Güçler.....	98
İki Çelik Hedef.....	99
Işınları Toplayan ve Bir Noktaya Odaklayan Mercek.....	100

Dört Uçlu Yıldız	113
Zii'nin İşleyişini Anlatan Bir Naacal Vinyeti.....	114
Niven'in Meksika'da Bulduğu Taş Tabletlerden Birisi.....	115
Karbon Çağında Toprağın Tipik Durumu	131
Karbon Çağındaki Amfibi Mostodonosaurus	132
Karbon Çağındaki Sürüngen.....	133
Dinazor Çağının Sonunda Büyük Sürüngenlerin Tepe Noktasında Oluşu	134
Kretase Dönemi'nin Başında Toprağın Tipik Durumu.....	136
Soyu Tükenmek Üzere Olan Triceratops	137
Geç Kretase Çağındaki Tracodant	138
Üçüncü Dönemin Başları	139
Üçüncü Dönemin Başlarından Bir Hayvan Numunesi.....	140
Üçüncü Dönemin Başlarından. Titanothera	141
Üçüncü Dönem Memelilerinin Son Uzmanlaşmalarından Birisi	142
Güneş. Çok Kadim Bir Hindu Yazınından	159
Güneş Güçleri Bir Manyetik İğneyi Çekerken.....	173
Güneş Güçlerinin Manyetik İğneye Etkisi	177
Güneş Sistemi	180
Bir Serseri Gezegen	185
Yerküre Sarkacı.....	190
Saat Sarkacı Yerküre Sarkacının Bir Suretidir	191
Dört Mevsim	195
Yerkürenin Elipsi.....	197
Yerkürenin Dönüşü	198
İplik Çıkrığı.....	201
Kutbun Sallanması.....	205
Harita. Büyük Manyetik Dalgalar	211
Son Manyetik Felaketteki Kuzey Dalgası.....	213
Son Manyetik Felaketteki Kuzey Dalgası.....	214

Giriş

İlk insanların öğretilerinde bilim dinin bir parçasıydı. Bilimle din ikiz kardeşler olarak görülüyordu. İnsanın ilk öğretileri kadir-i mutlak bir Yaratıcı Tanrının olduğu ve insanın varoluşunu O'na borçlu olduğu yönündeydi.

Ardından, insanın özel bir canlı olduğu, yeryüzündeki başka hiçbir canlı biçiminin sahip olmadığı bir şeye sahip olduğu öğretisi geldi: Bu şey, ruh ya da tindi. Buna göre, insanın ruhu sonsuza dek yaşıyordu ve ölümsüzdü. Maddi beden geldiği yer olan toprağa geri dönüyor, bu durum ruhu salıveriyor ve ardından ruh yaşamaya devam ediyordu. Anlaşılan o ki, bu düşünceler insan zihnine tümüyle nakşolduğunda ve insan bunları tümüyle kavradığında, sırayı bilim dersleri aldı. İnsana Yaratılış'ın yasalarını ve eserlerini gösteren şeyler öğretildi: Örneğin evrenin düzenlenişindeki sonsuz bilgelik, tüm canlıları yöneten kusursuz derecede doğal yasalar ve bunların kusursuzca uygulanışı vs. vs.

İnsan bu bilimlere ilişkin bilgisiyle Yaratıcı'nın gücünü, bilgeliğini ve Büyük İlahi Sevgisi'ni daha kusursuz bir şekilde algılayabildi.

Bu bilimsel öğretiler insanı Semavi Babası'na daha fazla yakınlaştırmakla kalmadı, aynı zamanda onu daha iyi anlamasını ve onunla bir olmasını da sağladı.

İnsana öğretilen bu ilk bilimlerin hepsi bir biçimde o kadar basitti ki insan o zamanki kültürsüz durumunda bile bunları tümüyle anlayabilmişti. Bunları anlamak ona Yaratıcı'sına karşı körü körüne bir inanç ve sevgi kazandırmıştı.

Bu basit bilimler teorik genellemeler olmadan öğretiliyordu ve ilahiyata ya da teknolojiye benzer bir şey de yoktu. Basit ve yalın gerçekler öğretiliyor ve izah etmekle yetiniliyordu. Fakat bu bilimlere bugün "Kozmik Bilimler" adı verilmektedir. Kozmik adı verilmesinin nedeni, Antikçağdakiler açısından basit olmasına karşın, günümüz insanı tarafından anlaşılmaması ve onun bilgi birikiminin ötesinde olmasıdır. Bu noktada, neden diye bir soru sorulabilir. Cevabı şudur: Antikçağ bilim bahçesi teori, teknoloji, ilahiyat ve yanlış anlayışlar, buluşlar, kafiye ya da akıldan yana nasibini alamamış çocuksu rüyalar gibi ayırkotlarıyla tıka basa doludur ve tüm bunlar evrenin tamamını yöneten doğa yasalarıyla her bakımdan uyumsuzluk içindedir.

Günümüzdeki üzücü durumunun arkasında genel olarak iki etken vardır:

Birincisi. Günümüz insanının bencilliği ve ölçüsüzce şöhret peşinde koşması, Bilim Dağı'nın en tepe noktası olarak görülme istemesi ve dolayısıyla da yalnızca tek bir *Büyük Bir* olduğuna gerçeğini tümüyle unutması ya da gözden kaçırmasıdır.

İnsanın ulaşabileceği en yüksek mertebe, O'nun hakikatin bilgisini aktarmak için seçilmiş araçlarından biri olmanın büyük onurudur. İnsan tek araçtır; büyüklük yalnızca O'na aittir. Ama aracı tayin edilen insan büyüktür, çünkü bu dünyada kendisine bahsedilebilecek en büyük onurların ötesinde bir onur elde etmiştir.

İkincisi. İnsanın Tanrıya tapınmaktan Mammon'a* tapınmaya dönüşüdür. İnsanlar Mammon'a taparken Tanrıya tapıklarını söylerler ama bu doğru değildir. Bunu yapan biri ancak kendini kandırır, yüce Tanrıyı kandıramaz. Muazzam maddi çıkarlar elde etmenin nihai amacı diğer insanları köleleştirmektir. Bu açgözlü insanlar ibadet şekillerine başka bir ad vermeyi isteseler de, bu şekilde maddi zenginliğe tapınmanın adı köleliktir, başka bir şey değil. Ve bu devam ettiği sürece, dünyaya huzur gelmeyecektir.

Mammon: Kutsal Kitap'ta maddi zenginlik, hırs, tutkuyu temsil eden sahte Tanrı.

Gerçek bilimin öğrenileceği büyük okulu doğa bahçesinde bulabilirsiniz, zira doğa yüksek öğrenimin alındığı okul binasıdır; insanlar burada kendilerini ölümsüz geleceğe hazırlamayı öğrenirler.

İnsana bu çalışmalarında yardımcı olmak amacıyla,

Kutsal ve Mülhem Yazılar

adı verilen ve dinle bilimi açıklayan yazılar biçiminde bilgiler verilmiştir.

Bu yazılar şimdi nerededir? Kayıp mıdır? Hayır, kayıp değildir ama oraya buraya dağılmış ve unutulmuştur, ama İlahi Yasalar'a göre dağınık parçalar yeniden bir araya getirilecek ve yeniden öğrenilecektir. İşte o zaman, binlerce yıldır bilime sızmış olan mitler parlak güneş ışınlarının karşısındaki sisler gibi kaybolacaktır.

Bu cildin içindekiler Kutsal Mülhem Yazılar'ın birkaç parçasının –Bilimsel Kısım– çevirisidir; bunları keşfedip kayda geçirmek benim payıma düşmüştür. Çevirilerin kötü olduğunu kabul ediyorum ama sınırlı bilgimle elimden gelenin en iyisi buydu.

Antikçağdakilerin yazdıkları, okudukları ve anladıkları şekliyle her türlü küçük ayrıntıyı sunan Antikçağ yazılarını hiç kimse çeviremez. Çevirebilirim diyenin hakikate saygısı yoktur. Bir insanın elinden en fazla genel anlamı aktarmak gelebilir. Ben de bunu yaptığımı eminim.

Antikçağ yazılarının en küçük ayrıntılarının modern çevirmenler tarafından aktarılamıyor olmasının birçok nedeni vardır. Sözelimi her sembol ya da hiyeroglif bir radikal (kökten) oluşturur ve radikalın birçok anlamı vardır, tıpkı modern şark sözcükleri olan mootoo, erekathu gibi. Sözcüğün esas anlamı nasıl telaffuz edildiğine ve vurgulandığına

bağlıdır. Antikçağ gliflerinde ya da aktardığım modern sözcüklerin hecelenişinde hangi anlamın kastedildiğini anlatan herhangi bir ipucu yoktur. Modern gliflerde duyma ve öğretme yoluyla öğreniriz. Oysa Antikçağ söz konusu olduğunda ne duyabiliriz ne de öğretileriz. Bu nedenle şu anda hiç kimse Antikçağdan her türlü küçük ayrıntıyı bizzat Antikçağdakilerin anladıkları şekliyle kapsamlı, tam ve kusursuz olarak aktaracak şekilde çeviriler yapamaz.

15 bin yıl önce bu yazılar atalarımız tarafından kusursuz şekilde anlaşılmıştı. Mısır'da Musa dönemine kadar bunun gayet güzel bir şekilde sürdürüldüğünü görüyoruz. Musa bunları anlamıştı. Eski Ahit'i derleyen Ezra ise anlamamıştı. (MÖ 800)

2 bin yıl önce bunlar yaklaşık beş manastırda anlaşılıyordu. Bu manastırlarda bugün ne kadar anlaşıldığını ise bilmiyorum. Çoğu unutulmuştur. Çok önde gelen bir bilimsani bu elyazmasını okuduktan sonra şöyle demişti: "Umarım basılması uzun zaman alır, çünkü bunlar bütün profesörlerimizi ve öğretmenlerimizi yeniden öğrenci sıralarına gönderecektir. Bunun yol açacağı altüst oluş çok üzücü sonuçlar doğuracaktır."

Hakikatler üzücü müdür?

Birinci Bölüm

Büyük Güçlerin Kökeni

Güçlerin kökenini göstermeye çalışmadan önce, ilkin güç nedir onu tanımlamak istiyorum. Güç, bedenlerin konumunda ve bazen bedenin kendisinde değişikliklere yol açan şeydir. Hiçbir beden ya da madde, ne kadar küçük ya da büyük olursa olsun, bir gücün yardımı olmadan değişiklik yaratamaz.

Atomik güçler diye bilinen tüm güçler aslında üstün bir güç tarafından yönetilen ikincil güçlerden başka bir şey değildir. Üstün güç, atomları harekete geçirir, atomlar da başka ya da ikincil bir güç üretir ya da aktarırlar; üstün güç sorumludur. Bütün güçleri yöneten tek bir sonsuz güç vardır.

Bir gücü hislerimizle algılayabiliriz, ama hiçbir gücü gözümüzle göremeyiz.

Güçler aşırı ısıtılmış bedenlerde depolanamaz; keza, tükenmiş bir güç de soğuk bölgelerde yeniden yaratılamaz.

Güçler pozitif ve negatiftir. Her pozitif güce karşılık bir negatif güç vardır.

Büyük güçlerden bazıları kapsamları ve güçleri bakımından sınırsızdır, bir semavi bedenden (gökcisminden) diğerine uzanabilirler. Güçler evrendeki bütün bedenlerin hareketlerinden sorumludur.

Güçlerin diğer güçlerde yakın güçleri, karşıtları ve nötrleri vardır.

Dünyevi güçlerin bazılarının da elementlerde yakın güçleri, karşıtları ve nötrleri vardır.

İki güç buluştuğunda iki şeyden birini yapar: Her ikisinin de etkisiz hale geldiği tarafsız bir bölge oluşturabilirler. Örneğin, “Karşı konulmaz bir güç hareketsiz bir nesneyle karşılaştığında” – tarafsız bir bölge oluşur ve mücadele sona erer.

Güçlerden biri diğerinden üstün olduğunda, onu fetheder ve yoluna devam eder.

Güçlerin hareketleri titreşimlidir. Sıcak bir kömür elin ayasına eli yakmadan yerleştirilebilir, yeter ki elin sahibi iç titreşimlerini (üstün gücü) ateş gücünün titreşimlerinin üzerine çıkarsın.

Yanan kömür ile elin derisi arasında ateş gücünün ötesine geçemeyeceği bir tarafsız bölge oluşturulur.

Dört büyük temel gücü yaratmış olan tek bir sonsuz üstün güç vardır. Bu dört büyük güç sayesinde ve bu dört büyük güçten diğer güçler doğar ve dolayısıyla bunlar ikincildir. Bu dört büyük güç bugün fiziki evreni yönetirler ve Tek Üstün Sonsuz Güç’ün emrinde ya da iradesi altında çalışmaktadırlar.

Bu üstün güç, evrendeki diğer bütün güçleri harekete geçiren ve hareketlerini devam ettiren güçtür.

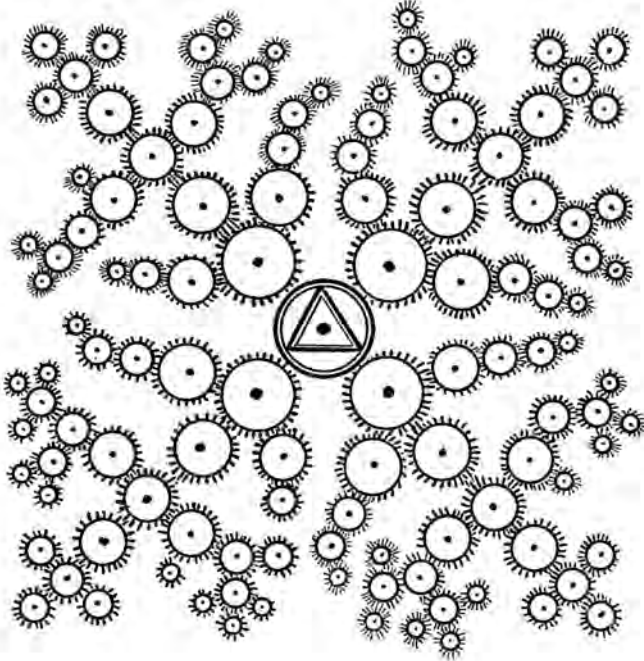
Bu üstün güç insan tarafından anlaşılamaz. Anlaşılmaz olduğundan, ne resmedilebilir ne de adlandırılabilir. O Adsız’dır.

Tahayyül sınırlarımızın ötesinde bir güce sahip olan güçlerin ortasında yaşadığımız ve onlar tarafından çevrili olduğumuz, kuşkusuz, herkes tarafından kabul edilmektedir. Fakat biz onların ortasında olmamıza ve onlar muazzam gökci-simlerini hareket ettirip yönetiyor olmalarına karşın, yine de onları hissedemeyiz; onlar bize dokunmaz ve onların etkilerinden gözlem yoluyla haberdar olmasak, mevcudiyetlerinden ve varlıklarından haberimiz bile olmaz. Neden bu dehşet güçler bizi hiçbir şekilde etkilemezler? Birincisi, elementlerden oluştuklarından, biz onlara karşı tarafsızızdır, ikincisi de onlar bizim zihinlerimizin ve bedenlerimizin ötesindedir.

İnsan öyle yaratılmış ve oluşturulmuştur ki onunla bağlantılı her şeyin belli bir menzili, belli bir sınırı vardır. Kulamız ancak belli bir sınır dahilindeki sesleri duyabilir, ne daha fazlası ne daha azı. Bu sınırın ötesinde ses olsa bile o bu sesleri duyamaz, çünkü bu sesler onun algı menzilinin ötesindedir.

Birazdan büyük güçlerin kökenini açıklayacağım ama bir yapı ya da teori oluşturmak için sağlam bir temel şarttır. Temel atmaya semavi bedenlerin hareketlerini bir dişli takımı yardımıyla açıklayarak başlayacağım.

Görüleceği üzere, bir çemberin içindeki üçgenle gösterilen ve ortasında bir nokta olan merkezi ya da temel bir güç vardır. Bu çemberin dışlisi yoktur ama dışlileri olan ilk çarkları harekete geçirmektedir. Bu dışliler, atomların hareketleriyle yaratılmış ya da atomlar aracılığıyla aktarılan ikincil güçler-

Bir çarklar dizisi olarak evren.

dir. İlk dişli takımı ikincil güçleriyle ikinci dişli takımıyla birbirine geçer ve onu harekete geçirir, sonra o da diğeriyle iç içe geçip onu harekete geçirir ve böylece evrenin en ücra köşelerine kadar bu hareket yayılır.

Örnek olarak güneş sistemimizi alalım.

Üstün bir güneş dişlileri ya da güçleri bizim güneşlerimizle, dişlilerimizle ya da güçlerimizle birbirine geçiyor. Bu üstün güneş daha güçlü olduğundan bizim güneşimizi döndürür ve böylece ikincil güçler üretir. Bu şekilde yaratılan güneşimizin güçleri onun uydularının güçleriyle birbirine geçer ve ölü olmayanları döndürür. Bu bakımdan, güneş sistemi tüm evrenin işleyişinin mikro düzeyde bir örneğidir.

İlk güneşten sonuncusuna kadar tüm yöneten bedenler kendi eksenleri etrafında dönmek zorundadırlar; bunu yapabilmek için her dönen beden sert bir kabuğu ve yumuşak bir merkezi olmalıdır, zira bu bileşim olmadan dönemezler ve güç yaratamazlar.

Katı bir beden yumuşak bir merkezi yoksa ölü bir bedendir – ne kendi eksen etrafında dönebilir ne de yeni güçler yaratabilir. Evrenimizdeki Ay ve Merkür gezegeni ölü bedenlere örnektir.

Bedenlerin ilk dişli çark bedeni terk ettikten sonra gezegenlerin etrafında dönen küçük aylara kadar tüm hareketleri ilk büyük üstün birincil güçten türüm eden ikincil güçler tarafından hareket ve kontrol ettirilir.

Merkezi gücü yöneten herhangi bir güç yoktur çünkü o bütün güçlerin kökeni ve yöneticisidir. Eğer onu yöneten başka bir güç olsaydı, o merkez olmazdı, onun ötesinde başka bir şey olması gerekirdi. Merkezi güç geçmişten beri hep var olmuş ve sonsuza dek de var olacak olan Büyük Sonsuz Güç'tür.

Yukarıdakileri temel olarak alıyorum.

İLK MEDENİYETİN BİLİMLERİ. Mu'nun –anavatanının– yıkıma uğradığı dönem olan MÖ yaklaşık 10.000 yılında, o dönemde bilinen ve uygulanan bilimler, başlangıçlarını belirtilen bir zamandan olacak olursak, 100.000 yılı aşkın inceleme ve deneyimlerin bir ürünüydü.

Bugün son 500 yılda geliştirilen bilimleri uyguluyoruz. Şu an belki de atalarımızın 100.000 yıl önce geçtikleri yolu bir daha geçiyoruz. O dönemde de şimdiki kadar sorun ve başarısızlık yaşadıklarına hiç kuşku yok: Sayısız efsane bize bunun böyle olduğunu göstermektedir. Babil Kulesi hakkındaki sembolik efsane bunlardan biridir.

Bilimsel insan doğası her zaman aynı olmuştur: Çok bencil, kıskanç, baskıcı, egoist, öne çıkmayı arzulayan, şöhret peşinde koşan, üstelik hak edip etmediğine bakmayan ve Mammon'a derin hislerle tapınan biri. Tüm bunlar bilime giden yollardaki bataklıklar ve çıkmazlardır. Bu yoldan giden herkes kaybolmaya ve gider gitmez de unutulmaya mahkûmdur. Bu tür insanlar kendileri ya da insanlık için hiçbir şey yapmamışlardır.

Hindistan'da Naacallar tarafından anavatandan getirilen bir sürü kil tablet buldum. Bu tabletlerin sayısı esasen 10 bindir. Dolayısıyla benim bulduklarımın uzun bir hikâyedeki tek bir paragraftan ibaret olduğu anlaşılacaktır. Bu Naacal tabletlerinin çok azı hariç hepsi yaratılış ve Kozmik Güçler'in işleyişi hakkındaydı.

Bunların açığa çıkmasıyla bu kitabı yazmaya başladım. Bu tabletlerin bulunmasına ilişkin ayrıntıları ilk kitabım olan *Kayıp Kıta Mu*'da vermiştim.

Altmış yıl önce Hindistan'da palmiyelerin gölgesinde otuyordum; eski hocam Rishi bu eşsiz Naacal kalıntılarını deşifre ediyor ve çeviriyordu. Bugün ise Amerika'da bir kütüphane masasında, yalnızca tek bir takımında 3 binden fazla yazı barındıran diğer Antikçağ yazılarını deşifre etmeye çalışıyorum.

Bu takım William Niven tarafından Meksika'da Mexico City'nin 6 ila 9 kilometre dışındaki noktalarda bulunmuş olan taş tabletlerden oluşuyor. William Niven tüm cömertliği ve nezaketiyle bunların hepsini kopyaladı ve fotoğraflarını çekti ve sonra deşifre etmem için (tabii eğer edebilirsem) kopyaları bana gönderdi.

Bu tabletlerin bazılarından, tabletlerin en az 12 bin yıllık oldukları anlaşılıyor ama ne kadar eski olduklarını bilmiyorum.

Bunların birkaçı hariç hepsi de resimli yazılardır ve Mu'nun Kutsal Mülhem Yazıları'ndan cümleleri anlatan resimler içermektedir. Büyük çoğunluğu Yaratılış hakkındadır; binden fazlası da Kozmik Güçler'i konu alır, bunların kökenini ve işleyişini sunar, ayrıca hayatın ne olduğunu ve elementlere nasıl can verildiğini gösterir.

Bu Amerikan tabletleri sayesinde Şark'taki Naacal tabletlerinde eksik olan birçok halkayı yakalama şansı elde ettim. İki takım da (gerek Amerika'dan gerekse de Şark'tan gelen tabletler) esasen aynı kaynaktan, yani Kutsal Mülhem Yazılar'dan geldiğinden, doğanın gizemlerine ilişkin bir araştırmaya ve bilimsani atalarımızın yüz binlerce yılı aşkın inceleme ve deneyimin ardından bunu nasıl gördüklerini öğrenmeye başlayabiliriz.

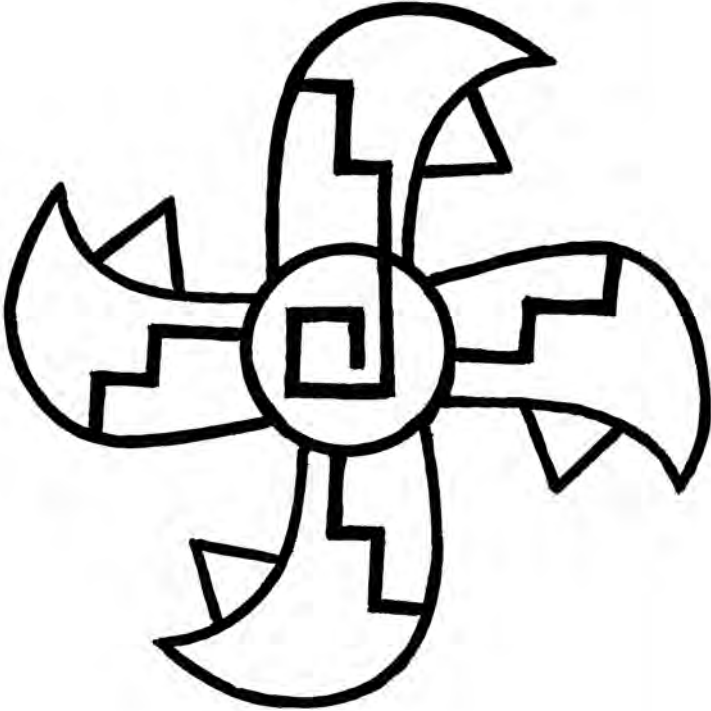
Naacal yazılarının izinden giderek sayısız deney yaptım. Bir deney hiç durmamacasına, geceli gündüzlü yedi yılını aldı. Bu deneyin amacı, yeryüzünde hayatın ortaya çıktığı dönemden beri canlı biçimlerindeki çeşitli değişikliklerin nede-nine dair kendimi tatmin etme isteğimdi.

Bu deneyin sonucu "Evrim İmkânsızdır" başlıklı Beşinci Bölüm'de (s. 113) veriliyor.

Bu noktada kuşkusuz, sembolleri ve resimli yazı biçimiyle Antikçağa ait bu Amerikan tabletlerinin biçimini görmek bazı okurlarımın ilgisini çekecektir. Keza nasıl deşifre edildiklerinin ve okunduklarının da merak konusu olacağını dü-

şünüyorum. Bunlar kaderin muhafaza ettiği ve incelememiz, yaptığımız bilimsel hataları düzeltmemiz için bize aktardığı resimlerdir.

İlkin Niven'in Meksika tabletlerinden birkaçını ele alacağım, sonra da aslında kendi ön bahçelerimizden çıkan Amerika'daki Tümülüsleri İnşa Edenler'le devam edeceğim.

Tablet No. 1231. Evrensel hareketlerin kilidi

Bu belki de Niven'in 3000'in üzerinde parça içeren Meksika tabletleri koleksiyonundaki en değerli parçadır. Zira Antikçağ insanının kozmogonisindeki iki önemli noktayı açıklığa kavuşturmakta ve bu zamana kadar gizemli diye görülen şeyleri açıklamaktadır.

Görüleceği üzere, bu tabletin –anlaşıldığı takdirde– mitik bir yanı yoktur ama çok derin bir şeydir ve bugünkü bilgi dağarcığımızın ötesindedir.

Bu tablet çok kapsamlı bir hikâye anlatmaktadır. İlkin bize Yaratılış'ta kullanılmış olan ve şimdi de evrendeki tüm bedenlerin hareketlerini yöneten dört büyük temel güç olduğunu anlatmaktadır. Bize bu güçlerin batıdan doğuya doğru işlediğini ve tüm semavi bedenleri batıdan doğuya doğru taşıdığını anlatmaktadır ve ayrıca hareket eden tüm canlı bedenlerin kendi eksenleri etrafında batıdan doğuya doğru döndüğünü göstermektedir.

Bu tablet bize bu güçlerin eylemleriyle dönen bedenlerin güçlerini devam ettirmelerini sağladığını ve dolayısıyla gücün bedenin hareketlerinden geldiğini anlatmaktadır. Bilim dünyası buna atomik güç adını vermektedir. Oysa atomik güç diye bir şey yoktur. Bugün bilimsanları tarafından atomik güç diye adlandırılan şey, enerjisini atomların elementlerinden almaz. Atomik element kendisine aktarılmış olan temel güçlerin toplayıcısı, taşıyıcısı ve dağıtıcısıdır yalnızca.

Dönen bedenler (yerküre gibi) halk dilinde dönüştürücüler diye adlandırılabilir; birincil güçlerden esas hacmin belli kısımlarını alırlar ve her beden bunu kendi içinde doğanın gerekliliklerine göre dağıtır.

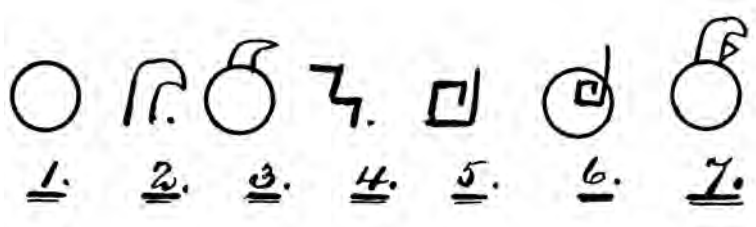
Sürekli yüklenmeye devam eden atomdan hareketle bilimsanları gücü yaratanın atom olduğu sonucuna ulaşmışlardır ama bu görüş yanlıştır zira atom yalnızca bir aktarma kayışıdır.

Güçlerini elde etmek adına atomun parçalanabileceği hakkında birçok şey duyuyoruz. Neden akmaya devam eden bir su kanalını parçalayıp suyu dağıtasınız? Neden sudan akmaya devam ederken yararlanmayasınız? Bu parçalama işlemi akan su kaynağını gücüyle birlikte kurutur. Atomu parçalamakla atomun içindeki güçlerin akışı yok edilir. Antikçağdakiler akıştan yararlandılar, akışı yok etmediler.

Tablete geri dönecek olursak, bu tablet güçlerin kökenini ve sayfa 19'daki şekilde ilk dişli takımını döndüren gücü göstermektedir.

Bu tablet açık ve net bir şekilde şunu göstermekte ve ifade etmektedir: Güç, Sonsuz olanın İradesi ve Emri'dir.

Okurlarım şunu sorabilir: Bu çıkarımları nasıl yapıyorsunuz? Ben bu sorudan önce tabletteki vinyeti çözümlemek ve çevirmek istiyorum.

1) Merkezi çember Yaratıcı'yı sembolize etmektedir: Sonsuz.

2) Kıvrımlı kollar dört temel gücü sembolize etmektedir.

3) Kollar çemberden çıkmaktadır. Çembere bağlı olduklarından ondan gelmektedirler. Yani bu güçler Yaratıcı'dan türem etmektedir.

4) Her kolda adı yazılıdır. Burada kullanılan glif, mimar ve geometriciye denktir. Dolayısıyla bunlar dört büyük mimar, dört büyük geometrici, dört büyük inşacıdır.

5) Bu çemberin içinde Hiyeratik harf H, yani büyük dörtlünün alfabetik sembolü vardır. Çemberin içinde olmak Yaratıcı'nın içinde olduklarına işaret etmektedir ve bir kolun içindeki adlardan biri Hiyeratik H harfiyle ilişkili olduğundan, bu dörtlünün dört büyük geometrici vs. olarak adlandırılması gerektiğine işaret etmektedir.

Çemberin içinde olmak Yaratıcı'nın içinde olmaktır. Yaratıcı'nın içinde olduğundan ve Yaratıcı'dan geldiğinden, onun İradesi ve Emri olmaktadır. Böylece bütün güçlerin asli kökeninin Yaratıcı olduğunu göstermektedir.

6) Burada çemberin içinde Hiyeratik H harfi gösterilmektedir: Yani büyük dörtlünün alfabetik sembolü.

7) Kolların her biri, büyük bir temel güç, içinden bir suoku (anavatanın faaliyet sembolü) çıkarmaktadır ve dolayısıyla bu güçlerin yaratılışın tamamlanmasıyla faaliyetlerini sonlandırmadıklarını, aksine belli oranda devam ettirdiklerini göstermektedir.

Antikçağdakiler bunu tümüyle anlamışlardı, zira bu vinette onu resmetmekte ve yazılarında şöyle demektedirler: "Kutsal olanlar yaratılışı tamamladıklarında, onlara fiziksel evrenin sorumluluğu verildi."

Bu bugün takdir edilmemektedir, keza hayatın gerçekte ne olduğu, nasıl yaratıldığı ve sonrasında nasıl devam ettirildiği öğrenilene kadar da edilmeyecektir. Şu anda dünya bu bilgidен uzaktır, yoksa evrim teorisi denen garabet ortaya çıkmazdı.

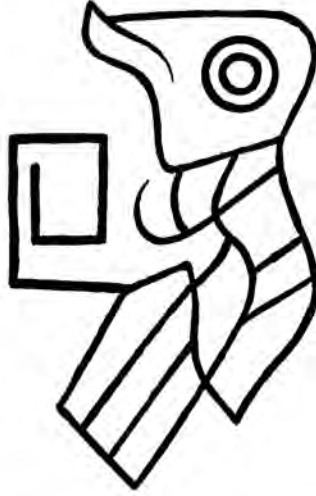
1086 NO'LU MEKSİKA TABLETİ. SIRADAN BİR KUŞ.

Ben bu tableti öncekini doğrulamak için kullanıyorum, zira birincil güçlerin doğrudan Yaratıcı'dan çıktığını iddia ediyorum.

Yeryüzünün tüm bölgelerinde, Antikçağın tüm halkları arasında, kuşlar yaratıcı güçlerin sembollerinden biriydi. Amerika'da dün olduğu gibi bugün de "Ateş Kuşu" diye adlandırılmaktadır. *Kayıp Kıta Mu'*da Hintlerin "Ateş Kuşu" hakkındaki efsaneleri ve inançları aktarılmıştır. Şimdi de güçlerin kökenine ilişkin kanıt olarak 1086 no'lu tableti ele alacağım.

Bu kuşun gözü bir çifttir, bu da Uygurların Tanrı ya da Yaratıcı sembolüydü.

Hiyeratik H harfi –dört büyük birincil gücün alfabetik sembolü– kutsal dörtlüdür. Bu harf bedenden çıkarken gösterilmektedir, dolayısıyla Yaratıcı’nın kendisinden dışa yayılmaktadır. H harfinin altında dört çizgiyle gösterilen göğüs-lük vardır. Dört, kutsal dörtlünün rakamsal sembolüydü.

1086 Nolu Meksika Tableti

KESİLMİŞ FİGÜRLER. Bu grupta 116 tablet vardır ve hiçbiri birbirine yüzde yüz benzememektedir. (494, 1623, 1138 ve 513 numaralı tabletler, sayfa 28.)

Bunlar tümüyle geleneksel figürlerdir ve herhangi bir yaşam biçimini temsil etme amacı taşımamaktadır. Aslına bakılacak olursa, bunlar tümüyle sembollerden ve eski bir yön-tem olan rakamla yazı biçiminden oluşmuştur.

Bunların dört büyük birincil gücün kökenini ve işleyişini göstermesi amaçlanmıştır.

BEDENLER. Bedenleri ya bir koza ya da tohum zarfı biçimindedir, güçlerin anavatanının sembolleri olarak kullanılır, ama temel dörtlünün yalnızca ikisine işaret eder.

No. 494

No. 1623

No. 1138

No. 513

BEDEN ÇİZGİLERİ. Bu çeşitli şekillerin bedenleri üzerine kazılı çizgiler ve semboller vardır. Çizgiler eski tapınaklardaki ezoterik yazı biçimidir ve şeklin güçlerin hangi eylemini sembolize ettiğini açıklamaktadır. Rakamla yazı gizli bir anlam taşır. Bu yazı biçiminde kullanılan rakamlar 1 ile 10 arasındadır (10 dahil).

Rakamla yazı M. Ö. 500'e, hattâ belki biraz daha sonrasında kadar Mısır'daki tapınak yazısıydı. Bunu Yunanlı Pitagoras'tan biliyoruz. Pitagoras Mısır'dayken Kutsal Gizemler ile tanışmıştı. Yunanistan'a dönünce öğrencilerine "Tanrıyı sayılarla onurlandırmayı" öğretmişti. Bu 116 tabletin her birinde Yaratıcı'dan büyük birincil güçleri içinden çıkaran *Bir* olarak bahsedilmektedir.

FİL HORTUMU. Hortum güçlerin evrende hangi yönde ya da doğrultuda hareket ettiklerini anlatan bir semboldür.

Tüm hareketler batıdan doğuya doğrudur ve daire ya da elips şeklindedir.

Tüm semavi bedenler batıdan doğuya hareket eder.

Tüm dönen bedenler batıdan doğuya döner.

Özel olarak bir güç bu hareketleri doğrudan ya da dolaylı olarak kontrol eder.

Bu figürlerin her birinin yüzü batıya bakar, hortumları doğuya doğru kıvrılmış vaziyettedir. Bu kıvrım güçlerin dairesel hareketini sembolize eder.

Bazılarının 494 ve 513 no'lu tabletlerde olduğu gibi sırt tarafında ikinci bir hortumu daha vardır. Bu hortum kafanın içinde kıvrıktır ve hâlâ batıdan doğuya doğru yol almaktadır. Bu hortum jiroskopik gücü sembolize etmektedir; jiroskopik güç muhtemelen büyük merkezci gücün kızıdır – gazları toplayan, sıkıştıran ve bunlardan dünyalar oluşturan güçtür. Bu büyük merkezci güç, beden dönmeye başlar başlamaz, bu dünya söz konusu olduğu kadarıyla ölmüştü; sonra jiroskopik güç ebeveynlerinin görevini devralmış ve dünyasını ayakta tutmuştu.

KOL ve BACAKLARI. Kol ve bacakları sıfırdan (bkz. 1138 no'lu tablet) dörde kadar (bkz. 1623 no'lu tablet) değişmektedir.

Bunlar güneşin hareketlerini anlatmaktadır.

İki nedenle Şark resimlerinin ve Kozmik Güçler üzerine yazıların doğruluğunu gösterecek örnekler olarak Amerika'da bulunan resimlerin birçoğunu aldım:

Birincisi. Çünkü diğer ülkelerin üstün medeniyetlere sahip olduklarının iddia edildiği dönemde, Amerika onların gerisinde değildi.

İkincisi. Biliminsanlarının ilk insanların kalıntılarını aramak için tüm dünyayı karış karış gezmektense burada Amerika'da kaydadeğer daha fazla şey bulabileceklerini göstermek. Bazı hırslı kişiler ya ilk insan olsun ya da hiç olmasın diyorlar. Eğer gerçekten istedikleri buysa, aradıkları şeyi Gabi Çölü'nden ya da Asya'nın ücra herhangi bir köşesinden ziyade burada Amerika'da bulmaları daha muhtemeldir.

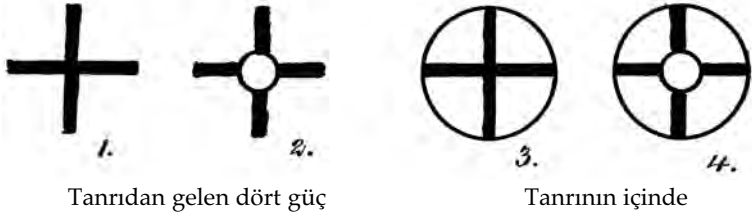
Mısır, Hindistan, Yunanistan ve diğer tüm Antikçağ tarihleri bize insanın yeryüzündeki serüveninin şu anda Pasifik Okyanusu'nun yatağını oluşturan eski bir kıta olan Mu'da başladığını gösteriyor.

İşte açıklayıcı vinyetleriyle bu Şark kayıtlarından dünyanın ilk büyük medeniyetinin eski Kozmik Güçleri'ne, bütün gerçek bilimlerin temeline dair bir şeyler sunmaya çalıştım.

Bu büyük medeniyetin yazılarında evrenin dört büyük birincil güç tarafından yönetildiği ve kontrol edildiği, bu büyük güçlerin Yaratıcı'dan çıktığı ve türüm ettiği, "onların O'nun emirlerini, O'nun arzularını, O'nun isteklerini yerine getiren failer" olduğu anlatılır.

Antikçağdakiler bu güçlerin kökenini ve her daim onları çalıştıran gücü anladıklarından, onlara o kadar saygı duydular ki hiçbir zaman onları adlandıracak kadar ilahi bir ad bulamamışlardı. Bu güçlere daha uygun bir ad verme girişimleri "birçok" diye bilinmelerine yol açmıştı. Benim ellinin üzerinde adın olduğu bir listem var.

Antikçağdaki biliminsanları anlaşılan o ki her fırsatta bunların işleyişini anlatan şekiller çizmişlerdir. Aşağıda bunlardan bazılarını gösteriyorum ve aynı zamanda anlamlarını veriyorum:

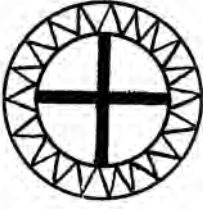
Şekil 1. Bu şekil, dört büyük güçten bahsederken kullanılan ilk semboldür. Bunu ilk kez, 70 bin yıl önce yazılmış olan Mu'nun Kutsal Yazıları'nda bulmuştum. Meksika yazılarında ve tabletlerinde, keza Amerika'daki Tümülüsleri İnşa Edenler'in kalıntılarında oldukça önemli bir yer kaplar.

Şekil 2. Aynı dört güç, Yaratıcı olarak Tanrıdan türüm ettiklerini göstermektedir. Bunu Meksika'da, Tümülüsleri İnşa Edenler'de ve Kuzey Amerika'nın Kayalık Yerleşimcileri'nde de görüyoruz.

Şekil 3. Şekil 2'dekiyle aynı anlayışı ifade etmenin bir başka biçimi. Önceki şekiller kadar eski değildir, ama tüm dünyada geçerlidir ve özellikle de Tümülüsleri İnşa Edenler'de öne çıkar.

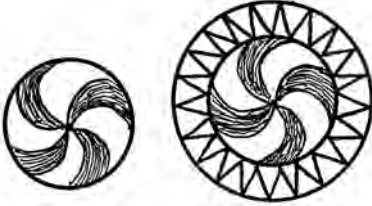
Şekil 4. Şekil 3 ile aynı döneme ait bir semboldür. Yalnızca dört büyük gücün Yaratıcı'dan çıktığını vurgular. Her yerde kullanılırdı ve Meksika tabletlerinde ve Tümülüsleri İnşa Edenler'in kalıntılarında çok önemli yer kaplar.

Amerika'daki bir Amerikan Tümülüsleri İnşa Edenler sembolü, güneş ışınlarının "onun içindeki güçler" in işleyişinden türüm ettiğini ve bu güçlerin dört büyük temel güçten çıktığını anlatır.

Dört güçten çıkan
ışınlar

Bunlar diğer iki Tümülüsleri İnşa Edenler sembolüdür, canlı ve hareket eden bir bedenin eriyik haldeki merkezinin beden sert kabuğuna sürtündüğünü ve böylece ikisi arasında bir sürtünme çizgisi oluşturduğunu göstermektedir. Bu çizgi tükenmiş güçleri yeniden canlandırıp, onları sert kabuğa geri döndürür ve burada doğadan yeni bir görev için çağrı bekler. Bu görevin ayrıntıları Kutsal Yazılar'da mevcuttur. Mısırlı kâtip Aua (MÖ 1200) bu konu üzerine epeyce yazıp çizmiştir.

Sol: Dünyanın batıdan doğuya doğru hareket eden eriyik haldeki merkezi. Sağ: Güneşin batıdan doğuya dönen eriyik haldeki merkezi

Bu bir Tümülüsleri İnşa Edenler sembolüdür ve [sayfa 23'teki](#) 1231 no'lu Meksika Tableti ile aynı anlama sahiptir. İkisi arasındaki tek fark Meksika tabletinin üzerinde yazılı açıklamanın olmasıdır. Her ikisi de Tanrıdan türüm eden dört büyük güç olduğunu ve bunların bir merkezin etrafında batıdan doğuya doğru seyahat ettiğini söyler.

Timülüslerde
oturanlar

Meksika'daki
tablet

Batıdan doğuya doğru hareket eden dört güç.

Bu da bir Tümülüsleri İnşa Edenler sembolüdür. Yaptığım araştırmalarda buna benzer yalnızca tek bir şeye rastgeldim. Bu MÖ 3000 yılına ait olan çok eski bir Hindu belgesinin üzerindeydi. Hem parlak hem de koyu ışınlar yayan güneşi sembolize etmektedir ve

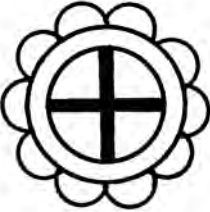

Tümülüslerde oturan
aydınlık ve karanlık.
Işıklar ve Güçler.

hem parlak hem de koyu ışınların güç taşıyıcıları olduğunu ve hepsinin de batıdan doğuya doğru bükülmüş halde hareket ettiğini söylemektedir.

Bu sembol, ışınların güçleriyle birlikte uzayda hareket ederken bir eğri oluşturduklarını, böylece güneşimizden gelen bir ışının yeryüzüne dik bir şekilde değil, eğri çizerek çarpacağını söylemektedir. Bunun doğru mu yanlış mı olduğunu bilmiyorum. Onu da gökyüzü hakkında daha fazla şey bilenler söylesin.

Yerküre güçlerinin işleyişini anlatan ve aynı zamanda bunların esasen Yaratıcı'dan geldiğini gösteren bir diğer Tümülüsleri İnşa Edenler sembolü.

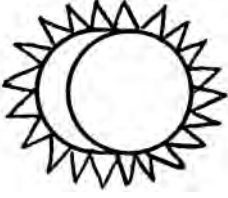

Güçlerin ana
kaynaklarına dönüşü

Yerkürenin sert kabuğunun çevresinde bir dizi tarak gösterilmektedir. Bunlar yerkürenin dış kabuğunda başlar ve biterler. Bu sonsuz sembol –zira sert kabuğa bağlı olarak gösterilmektedir–Antikçağdakiler için tamamlanmayı ifade ediyordu; temsil ettiği şey her neyse, çalışmasını tamamlamış olarak gösterilir. Şekildeki

merkezi haç onun başlığıdır; bu nedenle göndermede bulunan şey güçlerdir.

Eksiksiz okuma yerkürenin güçlerinin onun bedenini terk ettiğini ve atmosfere karıştığını söyler. Burada birkaç görevini yerine getirdikten sonra tükenir, bitkin düşerler; tükendiklerinde büyük sürtünme çizgisine geri dönerler ve yeniden canlanana ve doğa onları bir kez daha göreve çağırana kadar depoya (sert kabuk) aktarılırlar. Yerküre güçleri yerkürenin atmosferinin ötesine geçemezler çünkü orada onları tutacak bir şey yoktur.

Güneşin kutuplarının
salınışı.

Tümülüsleri İnşa Edenler burada bize güneşin kutuplarının salındığını anlatmaktadır; yani O, bir Üstün Güneş tarafından kontrol edilmektedir. Bu nedenle dönerken ve kontrol edilirken, güneşimiz sert kabuklu yumuşak bir merkezi olan soğuk bir bedendir.

Kanımca bu örnekler Amerika'nın bir zamanlar, üstelik çok uzun zaman önce de değil, yeryüzündeki en üstün medeniyete sahip olduğunu gösteriyor – ya da en azından Kozmik Güçler'in işleyişine dair bilgi söz konusu olduğu kadarıyla ki bu evrenin temelini oluşturan gerçek bilimdir.

İkinci Bölüm

Yerküre Güçleri

Mütemadiyen gözlerimizin önüne gelen çeşitli olgular bize yerkürenin güçler yarattığını gösteriyor. Doğa hiçbir zaman çalışmalarında savurgan olmamıştır. Bu güçler doğanın yerine getirdiği görevler için yaratılmaktadır. Bu güçlerin neler olduğunu, nasıl yaratıldıklarını ve –belli bir noktaya kadar– yerine getirdikleri görevleri göstermeye çalışacağım. Bunu yapmak için yerkürenin dağınık haldeki bir gaz kütlesinden (nebula) başka bir şey olmadığı en başından başlamam gerekecek. Hem böylece yerküre güçlerinin nasıl başlatıldığını ve sonrasında tamamlandığını görme fırsatı elde edeceğim. Kutup güçlerini ve yerkürenin hareketlerinde oynadıkları çok önemli rolü göstermek için bu zorunludur.

Yerkürenin bir kabuğu oluşmadan önce tek bir merkezkaç güç bile yoktu; gazları bir merkeze götürmeye çalışan merkezci güç maddeyi bırakana kadar olamazdı da. Kütlenin merkezkaç bir güç oluşturacak düzenli bir dönme hareketi olmadığından, jiroskopik bir güç de olamazdı.

Yerküreyi oluşturan gazlar, eriyik haldeki bir kabuk haline gelene kadar onu oluşturmakta olan merkezci güç tarafından akla gelebilecek her tarzda döndürülmüştü. Ona küre biçimi kazandırmak için bu zorunluydu. Bu kaba muamele zorunluydu, aksi takdirde yerküre şekilsiz bir biçime bürünecekti.

Bir kabuk oluşur oluşmaz, yerküre sert bir dış kabuğu ile eriyik halde ve gaz şeklinde bir merkezi olan bir küreydi. Ve soğuması biter bitmez, koşul aynıydı, tek fark kabuğun kalınlaşmış olmasıydı.

Ele almamız gereken bir sonraki husus şudur: Bu yumuşak merkez ne işe yarar? Bir yararı olması gerekir, aksi takdirde yerkürenin kabuğu içinde var olmaya devam edemezdi.

Yerküre ve evren bizi yüksek bilgiye ulaştıracak olan büyük okul binalarıdır. Doğanın bize öğretebileceği, ama öğrenilmeden kalmış olan çok ama çok ders vardır. Doğa var olan her şeyin ancak geçici bir biçim içinde var olduğunu ve hiçbir şeyin gerçekten ölemeyeceğini ya da kaybolamayacağını öğretmiştir. Her şey şu ya da bu biçimde sonsuza dek yaşayacaktır. Var olan her şey ve oluşan her koşul belli bir amaç için ve belli bir hedef doğrultusunda bir şeyin gerçekleştirilmesi için vardır.

Yerkürenin sert bir kabuğu ve yumuşak bir merkezi olduğundan, yerküre bir koşuldur. Bir koşul olmasından mütevellit, özel bir hizmet görmesi için meydana getirilmiştir. Şimdi soru geliyor: Bu koşuldan ötürü ifa edilen özel görev ya da işlev nedir?

Ekvator'da, ekvatorun yüzeyinde, yerkürenin sağlam sert kabuğu saniyede yaklaşık 1500 feet hızla hareket etmektedir. Yerkürenin merkezi eriyik haldeki maddesi aynı yönde ama sert kabuktan çok daha yavaş yol almaktadır. İki töz arasında –biri diğerinden daha hızlı gitmektedir– bir sürtünme çizgisi ortaya çıkar.

Yerküre kendi eksenini etrafında dönmeye başladığında, üç büyük güç yaratmaya başlamıştı:

Büyük bir birincil güç

Merkezkaç bir güç ve

Jiroskopik bir güç

Arkeyan dönemindeki ilk yanardağ faaliyetleri büyük merkezci gücün denetimini çabucak yeni doğan yerküre

güçlerine teslim ettiğini göstermektedir. Bu değişiklik yeni oluşan kabuk soğuyup kırılmalardan önce gerçekleşmişti. Benim jeolojik çalışmamda ikincil kayalar adını verdiğim (zira benim birincil kaya dediğim granitin üzerine kuruludur) Gneyslardaki dalgalar ve kıvrımlar bunu göstermektedir. Bu yanardağ faaliyetleri sular yerkürenin yüzeyinde belirmeden önce gerçekleşmişti.

Yerkürenin merkezkaç gücünü iki kısma ya da bölüme ayırmak mümkündür: İlk bölüm yerkürenin kabuğu içindedir, ikinci bölüm ise yerkürenin yüzeyinden dışa doğrudur.

Yerkürenin merkezkaç gücünün ortaya çıkışıyla birlikte yerkürenin jiroskopik gücü de meydana gelmiştir.

Jiroskopik güç ortaya çıkar çıkmaz, yerküreyi dik bir konuma yerleştirmeye girişmiş ve nitekim bu konum sonradan kalıcılaştırmıştır. Sular ve atmosfer oluştuğunda, merkezci güç yerkürenin hareketlerinin yönetimi üzerindeki tüm iddialarından vazgeçti.

Sonra yerkürenin tüm sorumluluğu yerkürenin güçleriyle birlikte güneşin büyük manyetik güçlerine geçti. Bundan böyle yerkürenin tüm hareketlerini bu güçler birlikte yönettiler.

Yerkürenin ilk kabuğunun soğuduğu dönemde, yerkürenin sert kabuğuna çarptıktan sonra jiroskopik bir güce dönüşmüş olan merkezkaç gücün iç bölümünün kutupsal bölgeleri düzleştirme eğilimine sahip olması gerekirdi. Eğer güçler o dönemde de şimdi olduğu gibi işliyor olsaydı böyle olurdu, çünkü bu güçler işlerine ilk başladıklarında, kabuk çok yumuşak, esnek ve şekil verilebilir nitelikteydi. Biz güçlerin şimdi olduğu gibi o zaman da faaliyet gösterdiğini biliyoruz çünkü yerkürenin uçları, kutup bölgeleri düzleştirilmiştir. Eğer o dönemde, güçlerin işleyişinin başlangıcında yerkürenin kabuğu soğuk, katı ve kırılkan olsaydı, yerkürenin uçlarının düzleştirilmesi işlemi gerçekleştirilemezdi. Dolayısıyla yerkürenin kendi eksenini etrafında ilk kabuk oluş-

tuktan hemen sonra ve soğuyup sertleşmeden önce dönmeye başladığı gösterilmektedir.

Suların ve atmosferin oluşma dönemine kadar soğuma ve sertleşme yavaştı ama sular ve atmosfer oluştuktan sonra soğuma ve katılaşma daha da hızlandı. İlk başta yerkürenin kabuğu (güçlerinin deposu) çok incedi ve geliştirdiği birincil güçlerin hepsini elinde tutmaktan acizdi. Fakat kalınlaştıkça güçlerinin deposu genişledi. Sular ve atmosfer oluşur oluşmaz muazzam miktarda birincil güç güneşin yakınlık kuran güçleri tarafından atmosfere çekildi. Atmosferin kapasitesi dolana kadar birincil güçler buraya çekildi. Sonra yerküre kabuğunun gerçek kalınlaşması başladı, zira birincil gücün bir kısmı geri çekilene kadar çok soğumak pratikte olanaksızdı. Ateş gücü yerkürenin birincil gücünün önemli bir yüzdesini oluşturmaktadır.

Yerkürenin kabuğu kalınlaştıkça ve birincil gücün büyük hacimleri onun bedeninde tutuldukça, güneşin çekimine direniş arttı. Böylece yerkürenin dönüş hızı orantılı şekilde arttı.

Yerkürenin kabuğunun kalınlaşması tarafsız bir bölge oluşana kadar devam etti. Sonra daha fazla soğuması ve katılaşması olanaksız hale geldi. Bu noktada yerküre en yüksek hızına ulaştı ve bu hızını günümüze kadar devam ettirdi.

Buraya kadar, yerkürenin kabuğu içinde yumuşak bir merkezin özel bir amaçla ve belli bir görev için korunduğunu anlattım. Bu amaç yerküre güçlerinin yaratılabileceği ve yenisinden yaratılabileceği bir sürtünme hattı sağlamaktı. Bu olay aşağıda "Birincil Güç" başlıklı makalede açıklanıyor.

Yerkürenin merkezi merkezkaç gücü jiroskopik güçle birlikte eriyik haldeki maddeyi ve onun yanı sıra henüz depoya yerleştirilmemiş olan birincil güçleri, doğa yasalarına uygun olarak, uca taşımaktadır.

En uçta eriyik haldeki madde, dışarıdaki kabuğun yüzeyi üstünde düzleştirilmiş bir ucu olan bir kupa biçimine bürün-

melidir. Doğal bir sonuç kupanın içinde büyük miktarda birincil gücün toplanması olacaktır, bu da dışarıdaki düzleşmiş ucun aşırı manyetikleşmesine yol açacaktır. Bu bölge yerkürenin yüzeyindeki bütün bölgelerden daha fazla manyetikleşmiş olmalıdır. Böyle olduğunu görüyoruz, dolayısıyla bu bir gerçekliktir ve manyetik pusulanın yerkürenin bütün bölgelerinden kutba doğru çekilmesiyle ve manyetik kupanın içindeyken çekilmesinin sonlanmasıyla kanıtlanmaktadır. Bunu söylerken, kupanın kenarını geçtikten sonra iğnenin hareketinin sonlandığını kastediyorum. Kupanın içinde bulunmuş olan kâşiflerden duyduğuma göre, iğne kupanın ucunda durmaya çalışmış. Eriyik haldeki kupa kutupta oluşturulur çünkü güçler maddeyi dairesel hareketle yukarı doğru taşırlar. Hapsedilmiş merkezkaç güç jiroskopik güce dönüşür ve maddeyi yukarı taşır ve tepede kupa haline getirir. Yerkürenin eriyik haldeki maddesi hapsedilmiştir. Hapsedilmiş merkezkaç gücün sıradan bir örneği, bir kupanın içindeki sıvının bir kaşıkla hızla karıştırılmasıdır. Sıvının üst kısmı kupa biçimine bürünecektir.

BİRİNCİL GÜÇ. Birincil güç yerkürenin güçlerinin temel gücü olduğundan bunu ilk önce ele alacağım.

Bu güç yerkürenin merkezindeki eriyik haldeki maddenin onun daha sert dış kabuğuna sürtünmesiyle yaratılır ve yenisinden yaratılır. Tükenmiş güçleri yeniden canlandırmak için kendine çeken mıknatısı oluşturan kabukla eriyik haldeki madde arasındaki temas hattı boyunca yaşanan sürtünmedir bu. Yeniden canlandırılan güçleri güneşin yakınlık kuran güçlerine karşı depolarında tutan ve tüm elementlerden oluşan maddeyi kendisine çeken, halk dilinde yerçekimi kuvveti diye bilinen bu mıknatıstır.

Güçler elementler gibidir, şöyle ki her zaman var olmuş, bundan sonra da var olacaklardır. Güçler ölmez ya da göçüp gitmezler ve tıpkı elementler gibi bir görevi yerine getirdik-

ten sonra yorulup tükenirler. Element yeniden canlanma için yerküre anaya, güç ise sürtünme çizgisine geri döner. Dolayısıyla ikisi de yeniden canlanma için doğdukları yerlere dönerler.

Sürtünme temas noktası çok güçlü bir ikili mıknatıs oluşturur. Bir kısım birincil gücün elektromanyetik bölümünün güçlerini kontrol eder. Diğer kısım elementlerden oluşan tüm maddeleri kontrol eder. Bundan böyle sürtünme çizgisini merkezi mıknatıs diye adlandıracam.

Daha önce de belirtildiği gibi, güneş ısısı denen şey güneşin yakınlık kuran güçleri tarafından yerkürenin bedeninden atmosfere çekilen bir yerküre gücüdür.

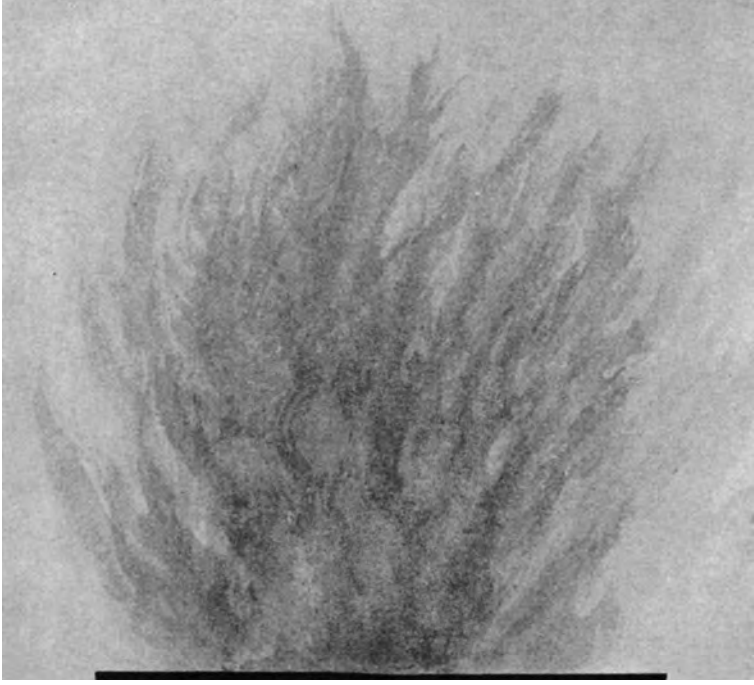
Birçok deneme ve deneyin ardından, yerkürenin bedeninden ayrılırken atmosferin içinden geçen güçlerin yol açtığı atmosfer hareketlerinin fotoğrafını çekmeyi başardım.

Bu fotoğraf güçlerin ya da atmosferin fotoğrafı değildir. Ne güçlerin ne de atmosferin fotoğrafı çekilebilir. Uygun bir arka plana yansıtılmış gölgelerin fotoğrafıdır bu.

Bu resimde yerküre güçlerinin onun bedenini koyu görünmez alevler biçiminde terk ettiği görülmektedir. Bu alevler bölünür ve resimde görülemeyecek kadar belirsiz olan parıltılar halinde dağılır. Bu koyu görünmez alevlerin bazıları kaydadeğer bir boya ulaşır. Bu alevlerin hacimleri günün belli saatlerinde olduğu gibi arttığında, alevlerin boyu da uzar ve onunla birlikte tüm grubun hareketlerinin hızı da artar.

Yerküre güçlerinin çoğu uzmandır, şöyle ki yerküreyi ve atmosferi terk edip uzaya geçerek orada tümüyle kaybolamazlar. Bu nedenle bu yerküre güçleri atmosferin ötesine çekilemez.

Güneş ışınlarının bazıları yerkürenin elektromanyetik bölümünün güçleriyle yakınlık kuran güçler taşırlar. Bu güneş ışınları yerkürenin yüzeyine ışınlarıyla birlikte düşer. Yerkürenin bedeninin yüzeyinden yerküre güçlerinin bazılarını çeker alır ve atmosfere yollarlar. Güneş güçleri yerkürenin bedeninin

Resim 1. Yerkürenin birincil gücü yerkürenin bedeninden atmosfere çekiliyor.

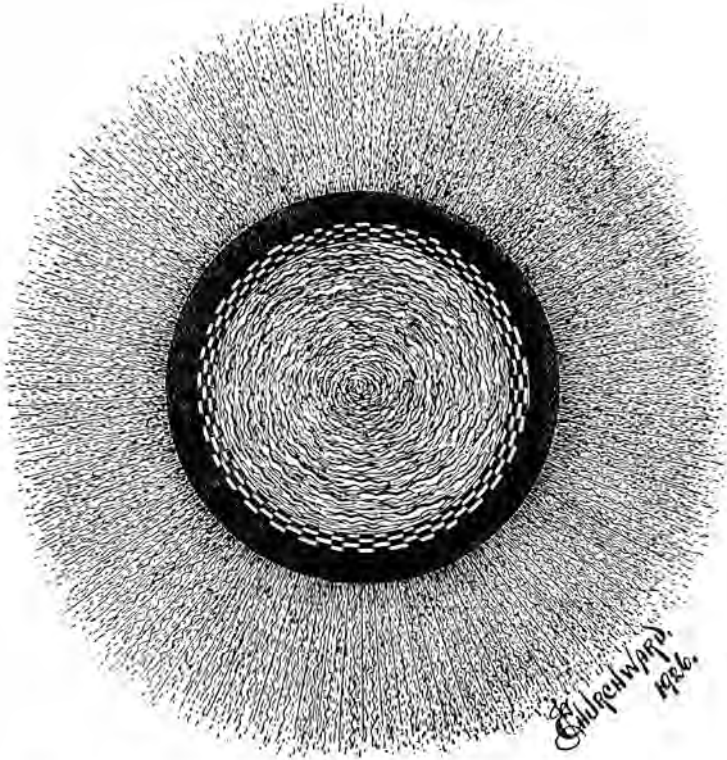
deki güçleri çekerken, büyük merkezi mıknatıs onları yerkürenin sert kabuğunda tutmaya çabalar. Bu noktayı özellikle belirtmek gerek çünkü yerkürenin kendi eksenini etrafında dönmesindeki etkenlerden birinin bu olduğunu göstereceğim.

Bir büyük gerçek var ki tümüyle takdir etmemek olmaz: Yerkürenin güçleri onun bedeninden atmosfere çekildiğinde, daha fazla çekilemezler ve merkezi mıknatıs tarafından çekilene kadar orada kalmalıdır. Hiçbir zaman unutulmaması gereken çok önemli bir başka husus da şudur: Yerkürenin atmosferinin tutma kapasitesinin belli bir sınırı vardır; aslı halde ancak bu kadarını tutabilir ve taşıyabilir, daha fazlasını taşıyamaz. Tutma kapasitesinin üstündeki her fazlalık bir aşırılık haline gelir ve dökülür. Bunu atmosfer olaylarında her

gün gözlemek mümkündür. Bir örnek verelim: Güneşin yakınlık kuran güçleri yerkürenin bedeninden atmosferin taşıyabileceğinden daha fazla güç hacmi çekmeyi başardığında, fazlalıklar birikir, toplanır ve depolarına, yani yerkürenin sert kabuğuna geri dönerler ve böylece merkezi ikili mıknaş tarafından geri çekilmiş olurlar. Şimşek buna bir örnektir. Şimşek, yerkürenin birincil gücünün elektromanyetik bölümündeki atmosferde, ya atmosferdeki eşitleme ya da yerküreye geri dönme ediminde aşırı yük birikmesidir.

Akılda tutulması gereken çok önemli bir diğer husus da şudur: Yerkürenin sert kabuğu güçlerinin deposudur ve yerkürenin birincil gücü yerkürenin tüm kabuğuna ve atmosfere ve yerkürenin yüzeyindeki her şeye nüfuz eder.

Oksijen yerkürenin oluşumunda çok önemli bir role sahiptir. Oksijen çok yönlü bir elementtir ve belli koşullar altında ikili bir kutupsallığa sahiptir. Günümüzün bilimsel öğretilerinde kutupsallığa büyük vurgu yapılmaktadır; birçok durumda bu sözcüğü kullanmak kuşkusuz yanlıştır, zira yanıltıcı bir sözcüktür. Öncelikle, biliminsanlarının kullandığı anlamıyla kutupluluğun ne olduğuna bakalım. Kutupsallık bir gücün diğerine karşı işlemesidir ve kutuplaşma olgusu tarafsız bölgeleri yöneten büyük yasaya binaen ortaya çıkar. Bir örnek olması bakımından, biliminsanları yerküreye negatif kutup derler! Neden? Her zaman dışarıya doğru işleyen merkezkaç gücü nedeniyle. Oysa bu yalnızca görecelidir, aksi takdirde yerkürenin yüzeyindeki tüm gevşek madde atmosferin ötesine geçip uzaya gönderilecektir. Bunun olmasının nedeni yerkürenin merkezi mıknaşının pozitif ve daha kuvvetli olan güç olmasıdır. Bu ikisi arasında tarafsız bir bölge vardır. Bu alan söz konusu elementlere dayalıdır, zira bazı elementlerde bu tarafsız bölge yoktur. Mesela bir noktada havaya bir taş atın; yukarı doğru çıkışını durduracak ve mıknaş ya da pozitif güç tarafından yeniden geri döner. Oksijen en az Joseph'in ceketindeki renkler kadar yü-

 Eriyik haldeki madde
  Gaz halindeki madde

Resim 2. Birincil Güç

ze sahiptir. Elektromanyetik bölümün birçok dalının büyük yakınlık kuran güçlerinden biridir –birincil güç– ve elektromanyetik bölümün bir dalı olan Yaşam Gücü'ne özellikle yakındır. Yerkürenin sert kabuğunun oluşmasında büyük sertleştirici görevi görmüştür, zira o olmadan kristal oluşturulamaz. Tüm yerküre oksitlerden oluşur. Oksijen tüm kayalarda, topraklarda, metallerde, suda ve atmosferde mevcuttur. Bu malzeme birincil gücün depolama tesisidir.

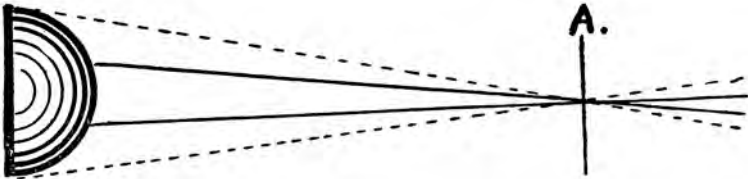
Oksijen diğer elementlerle birleşerek birincil gücü atmosferinin dış sınırına iletendir.

Bugün kimya hakkında ne biliyoruz? Hiçbir şey! Bildiklerimiz 200 yapraklı bir cildin ilk sayfasına yazılabilir, geri kalanıysa bilmediklerimizle dolu olacaktır ve bunun tek nedeni elementlerle güçler arasındaki bağlantıyı öğrenmeyi başaramamış olmamızdır.

Bundan sonra, güneşin güçleri ana başlığı altında manyetik güçlerin güneşten yerküreye geldiğini göstereceğim; bunlar yerkürenin birincil gücünün elektromanyetik bölümünün tüm güçlerine son derece yakındır. Güneşin güçleri yerkürenin mıknatısından çok daha güçlü olduğundan, güneş yerkürenin bedeninden merkezi mıknatısın manyetik gücüne ve elementlerin çekimlerine rağmen güçlerini çekebilir ve bu ölçüde atmosfer tarafından asılı halde taşınabilir.

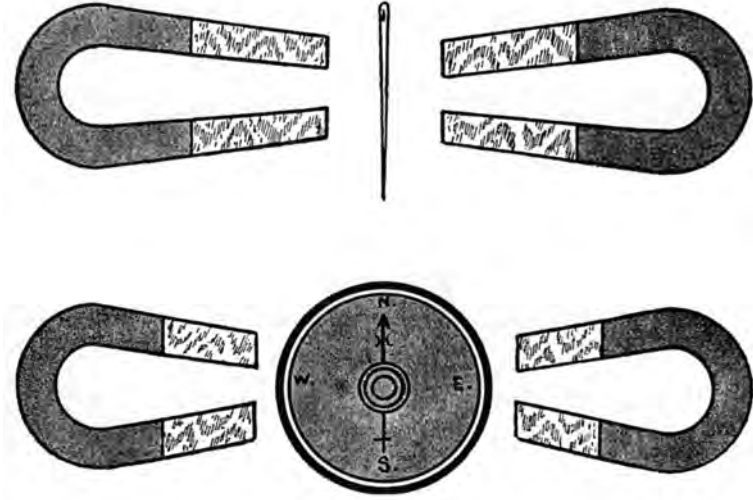
İki ya da daha fazla güç karşı karşıya geldiğinde tarafsız bölgeler oluşur. Tarafsız bölge, iki gücün kuvvetlerinin eşitlendiği yerdir. Eğer hiç tarafsız bölge olmasaydı, tüm evrenin hareketleri karmakarışık olurdu; semavi bedenlerin kesin bir rotası olmazdı ve sürekli çarpışıp çatışırlandı. Evrendeki sistem tamamen saf dışı olurdu.

Tarafsız bir bölge, birbirine karşıt olan iki gücün kuvvet bakımından eşitlendikleri bir çizgi ya da noktadır. Genel olarak, iki güç aynı kaynaktan türüm ettiğinde, aslında diyebilirim ki her zaman, güçlerden biri diğerinden daha kuvvetli başlar ama ilerledikçe hızı yavaşlar. Belirli bir noktada ya da çizgide, zayıf olan güçlü olana eşitlenir ve böylece bu geçiş noktasından yoluna devam ederken güçlü olan sayfa 44'deki resimde görüldüğü gibi zayıf hale gelir.

Tarafsız bölge. "A" noktasında iki güç eşitlenir.

Bu resimde noktalı çizginin bir manyetik güç a,a olduğunu ve düz çizgilerin bir merkezkaç güç b,b olduğunu varsayalım. Tarafsız bölgede bunlar güç bakımından eşitlenir, böylece bu noktada tarafsız bir bölge vardır. Aşağıda herkesin test edebileceği iki örnek veriyorum. Bunları basitliğin bizzatı kendisidir.

Tarafsız bölgeler

Aynı derecede güçlü iki mıknatıs arasındaki merkezin tam ortasına bir dikiş iğnesi yerleştirin. İğne hiçbir şekilde etkilenmez çünkü tarafsız bir bölgededir. Tarafsız bir bölgede olduğunu kanıtlamak için mıknatıslardan birini çekin. İğne hemen diğer mıknatısa yapışacaktır.

Bir dikiş iğnesi kullanmak yerine, manyetik bir pusula kullanın. Bu deney çok daha inceliklidir. Pusula iki mıknatıs arasında ortada bir yerdeyken, iğne kuzeyi gösterecektir. Mıknatıslardan birini çektiğinizdeyse iğnenin ucu hemen yön değiştirecek ve diğer mıknatısı işaret edecektir. İki mı-

natis varken, iğne tarafsız bir bölgedeydi. Manyetik güçler pusulanın iki tarafında da işliyordu ama güçleri eşitlenmişti.

ELEKTROMANYETİK. Yerkürenin birincil güçlerinin bu bölümünü elektromanyetik bölüm diye adlandırdım çünkü bileşik elektrik gücü, bileşik yaşam ya da hayat gücü, ateş gücü, ışık gücü, çeşitli manyetik güçler ve daha birçok güç içerir.

Bu bölümün güçleri hayatın kaynağı ve sürdürücüsüdür; güneşten gelen belli güçler ve ikincil yerküre güçleriyle birlikte yerkürenin tüm hareketlerini kontrol ederler.

Bu bölümdeki tüm güçler güneşin güçlerinden bazılarına son derece yakındır. Güneş güçleri bunlara hayat ve hareket kazandırır. Güneş güçleri olmadan bunlar atıldır. Güneş güçleri yerkürenin tüm elementleri karşısında mutlak anlamda tarafsızdır. Elementler güneş güçlerinden hiçbir şekilde etkilenebilirler. Güneş güçleri yalnızca yerkürenin güçlerini etkilerler. Güneşin yerküre elementleri üzerindeki tüm zahiri etkileri güneşle yakınlık kuran güçlerin harekete geçirdiği yerküre güçlerinin eseridir.

Yerkürenin merkezi mıknatısı güneş güçlerine düşmandır; zira güneşle yakınlık kuran güçler yerküre güçlerini yerkürenin bedeninden çekip atmosfere gönderirken, merkezi mıknatıs tüm gücünü bunu engellemek ve yerkürenin güçlerini kendi bedeni içinde tutmak için kullanır. Böyle olmasaydı yerküre kendi eksenini etrafında dönmeyebilirdi.

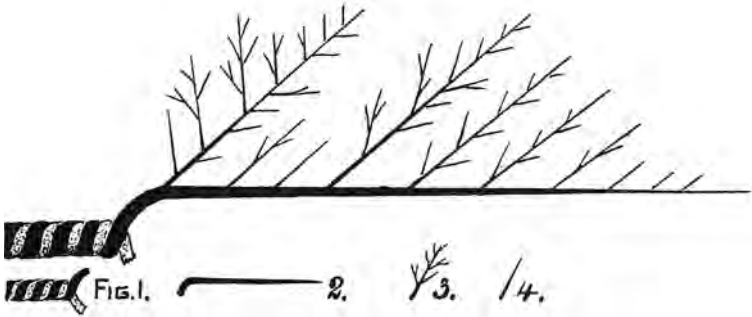
Daha önce de belirtildiği üzere, elektromanyetik bölümü oluşturacak olan görünüşte yüzlerce ayırt edici güç vardır. Her renkten, gölgeden ve tondan ışın çeşitli güçlerle birlikte içindedir ve her güç kendi özgül renkli ışınıyla taşınır. Tüm ışınlar parlak ve görünür mü yoksa ultra, karanlık ve görünmez mi olduklarından bağımsız olarak bir güç taşırlar. Aslına bakılacak olursa, güç taşıyan ışınların onda birinden daha azı insan gözü tarafından görülmez. Bunlar uçlardır ve

her birinin rengi olmasına karşın, renkleri ayırt edilebilir değildir, çünkü uç bir renktir. Bu güçlerin her biri özel bir amaçla, özel bir tarzda doğa tarafından kullanılır.

Bundan sonra, ışık gücü taşıyan görünür parlak ışınların ateş ve manyetik güçler taşıyan koyu ışıklardan nasıl ayırıp yalıtılabileceğini göstereceğim. Birlikte yalıtılabilecek ateş güçleriyle manyetik güçleri taşıyan iki koyu ışın vardır. Fakat ateş ışığını manyetik ışıktan ateşi yalnız bırakabilecek kadar yalıtmayı başaramadım. Bu yöndeki tüm girişimlerimde, ki epey didindiğimi söylemeliyim, manyetik ışın hep araya girdi. Eğer manyetik ışın ateşten uzaklaştırılabilirse, o zaman ateş yalnız -yalıtık- kalacaktır.

Şimdi elektromanyetiğin merkezi sürtünme çizgisinden başlayan kısmı bir bölümünü gösteren bir diyagram sunacağım.

Şekil 1. Yerkürenin merkezi sürtünme çizgisindeki tam birinci gücünü temsil etmektedir. Görüleceği üzere, güçler bir ip gibi diyagonal çizgiler tarafından iç içe geçirilmiş olarak gösterilmiştir. Siyah halkalar elektromanyetik gücü, parlak halkalar soğuk manyetik güçleri temsil etmektedir.

Elektromanyetiğin bir bölümü

Şekil 2. Yatay siyah kalın çizgi, yerkürenin bedeninden atmosfere geçen elektromanyetik gücün tüm hacmini temsil eder. Yerkürenin çok uzmanlaşmış atmosferinde, çeşitli güçler ana akımın dışında bırakılır ve böylece her güç kendisine doğanın verdiği her görevi yapacak niteliğe kavuşur. Güçler iki şekilde seçilir: Tekil ve bileşik. Muhtemelen bazı bileşikler sonradan tekile dönüşürler.

Şekil 3. Bileşikler olarak ana akımdan ayrılan güçleri göstermektedir.

Şekil 4. Tekil bir gücün ana akımın dışına çıkışını göstermektedir.

Elektromanyetik bölüm tarafından yerine getirilen sayısız görev vardır ve her birinin üzerine bir hacim yazılabilir, böylece hepsinin ayrıntılarına girmek bir kütüphaneyi doldurur. Ben yalnızca birkaçı üzerinde duracağım. Her birine bir bölüm ayrılacak –bu kısaltılmış eserde daha fazlası mümkün değil. Ben yalnızca başkalarının takip edecekleri yolu açıyorum.

Eski kayıtlara bakarak söylersek, gizemli güçlerin incelenmesi yerkürenin 50-100 bin yıl önceki ilk büyük medeniyetindeki insanların esas ilgi alanıydı ve bu konuda oldukça uzmanlaşmışlardı.

Bugün güçler konusu bizler açısından sürülmemiş bir tarladır. Günümüz medeniyeti bu konuda tek bir ağaç bile dikmemiştir.

İlk büyük medeniyet yeryüzünden silindiğinde, insanlık bilgi ve öğrenim bakımından tepetaklak oldu. Yalnızca 500 yıl öncesine bakalım – o dönemde gizemli bilimler hakkındaki mevcut zayıf bilginin ne kadarı biliniyordu?

Elementlerle güçler arasındaki ilişki gelecekteki bilimsel incelemelerin temeli olmadığı müddetçe, bilim, daha öncesinde olduğu gibi, gerileyecek ve yeryüzündeki en büyük komiklik ve saçmalık derecesine düşecek kadar mitlerle ve yan-

lış teorilerle dolacaktır. Bilim bugün bir yol ayrımına gelmiş bulunuyor. Eğer doğru yolu seçerse, ilerleyecektir; yok eğer yanlış yola giderse, o zaman gerileyecektir.

SOĞUK MANYETİK BÖLÜM, YERKÜRENİN BİRİNCİL GÜCÜ. Buna Soğuk Manyetik Bölüm adını verdim çünkü ateş gücüyle hiçbir alakası yoktur.

Soğuk Manyetik Bölüm büyük merkezi ikili mıknatısın bölümlerinden biridir. Bunu açıkladığımızda, yerçekimi adı verilen bilindik olguyu da açıklamış oluruz. Bu bize yerçekiminin kökenini ve ayrıca kökeninin noktasını gösterir. Elementlerden oluşan her madde her fırsatta merkezi mıknatısa çekilir. Bu nedenle yerçekiminin kökeni büyük merkezi mıknatıstan türüm eden manyetik güçlerden biridir ve köken noktası yerkürenin katı kabuğu ile merkezi eriyik madde arasındaki sürtünme çizgisidir, günümüz bilimsel öğretilerinde iddia edildiği gibi yerkürenin esas merkezi değildir. Yerkürenin esas merkezi bir boşluktur. Ne kadar büyük olduğunu bilmiyorum.

Maddenin her fırsatta mıknatısa daha da yaklaşma çabası içinde adımlar atmasına yol açan şey merkezi mıknatısın çekim gücüdür. Madde ona bu şekilde çekilir, yani: merkezi ikili mıknatısın soğuk bölümü Yerçekimi Gücüdür.

Güneşin güçleri tarafsızdır ve hiçbir şekilde soğuk manyetik bölüme yakın değildir. Keza güneşin manyetik güçlerinin bunu ya da işleyişlerini etkilediği de söylenemez. Yerkürenin elementleri güneşin güçlerinden herhangi bir şekilde etkilenmez. Hareketlerinde soğuk manyetik bölümünün mutlak kontrolü altındadırlar. Bu güç, nüfuzunu atmosferin son parçasına kadar yayar. Soğuk manyetik gücün etkileri yalnızca elementlerden oluşan maddenin üzerindedir. Genel olarak güçlere karşı nötrdür. Yalnızca tek bir istisna vardır, orada da düşmandır. Soğuk manyetik güç elementlerden oluşan maddiyi sürekli kendisine –merkezi mıknatısa– çeker. Ancak yo-

ğunluk araya girdiğinde ilerleyişi durur. Maddenin ilerleyişi yoğunluk tarafından durdurulduğunda, merkezi mıknaatı onu durduğu yere demirler. Yeniden mıknaatı doğru hareket etmesi için başka bir fırsat doğana kadar orada kalır.

Merkezi mıknaatı, yerkürenin kabuğunun muhtemel kalınlığına dair incelemelerde bulunmuş olan biliminsanlarının yaptığı çeşitli hesaplamalara göre, yerkürenin yüzeyinin yaklaşık 45-50 mil altındadır. Şahsen ben hiçbir zaman buna ilişkin bir hesaplama yapmadım. İncelediğim 20 mil uzaklıktaki olgular açısından rakamlar doğru görünmektedir. Dolayısıyla maddenin tüm hareketleri bu 45-50 millik çizgiye doğru olmalıdır.

Maddenin aşağı doğru hareketi yerçekimi gücüne atfedilir ki bu doğrudur. Fakat biliminsanlarımız içinden birinin maddeyi aşağıya doğru çeken yerçekimi gücü adlı şeyin ne olduğunu açıklamaya ya da bunun nasıl ve nerede ortaya çıktığını göstermeye çalışan birine rastlamadım.

Güç, maddeyi hareket ettiren şeydir (bu demek değildir ki maddenin her hareketinin arkasında yerçekimi gücü vardır). Yerçekimi gücü doğanın elementleri belli bir doğrultuda, yani merkezi mıknaatı doğru hareket ettirme araçlarından biridir. Ayrıca yerkürenin merkezkaç gücünün dış bölümünün, elementlerden oluşan bir maddeyi uzaya taşımamasını engelleme görevine sahiptir.

Yerçekimi, merkezi mıknaatısın soğuk manyetik bölümünün işleyiştir. Merkezi mıknaatısın iki düşmanı vardır: Birincisi, yerkürenin merkezkaç gücünün dış bölümü; ikincisi yoğunluk. Yoğunluk aktif değildir, yalnızca dirençlidir ama yerkürenin Arkeyan kayalardan yüzeye kadar yoğunluğunun nedeni yerçekimidir. Atmosfer bile soğuk manyetik güçten etkilenir; bu zaten açık olduğundan, ek bir açıklama yapmaya gerek yoktur.

Şimdi, soğuk manyetik gücün yerçekimi gücünü gösteren işleyişine dair birkaç örnek vereceğim ve öncelikle de New-

ton'un elmanın neden yere düştüğüne ilişkin teorisini ele alacağım.

Bu olguyu seçmiş olmamın iki nedeni var: Birincisi, güçlerin işleyişinin açıkça soğuk manyetik bölümün işleyişleri olduğuna dair bir örnektir; ikincisiyse, çok popüler bir konudur.

Elma neden ağaçtan düşer? Yıllar yıllar önce büyük bilim insanı Sir Isaac Newton bu soruya, "Büyük bedenin küçük bedene çekilmesidir" diyerek cevap vermişti.

Kimi durumlarda Sir Isaac kısmen haklıydı ama elma konusunda haklı değildi. Elmanın düşmesi tamamen merkezi mıknatısın etkisinden kaynaklanır. Yerkürenin elementlerden oluşan bedeninin bununla bir alakası yoktur. Yerkürenin elementleri elmayı aşağı çekemez. Bu bir güç gerektirir. Elementler güç değildir, ama güçlerle doludur.

Elma henüz olgun değilken, ağaca tutunur. Özsuğu ona birleştirici bir güç verir, ki o da doğanın meyvenin olgunluğa kavuşması için aldığı önlemlerinden biridir. Özsuğuyla elma arasındaki akış kesildiğinde, meyvenin kökünün sonundaki bir çizgi kurur ve bağı koparır. Sonra birleştirici gücü gider. Sonra soğuk mıknatıs güç elmaya merkezi mıknatısa doğru hamle yapmasını söyler. Mıknatısın gücü kurumuş bağlardan geri kalanları koparır ve elma ağaçtan düşer. Bazıları bunu ikna edici bulmayabilir ve elmayı aşağı çekenin yerkürenin elementlerden oluşan bedeni olmadığını düşünebilir. Ben bu düşüncedekileri ikna etmek ve tartışmaya son vermek adına, bir tepenin kenarındaki bir elma ağacından düşen elmaları ele alacağım.

A.A. elmaları merkezi mıknatıs tarafından aşağı çekildiğinde, B.B.'deki zemine düşerler. Oradan C.C.'ye aşağı yuvarlanırlar ve burada yoğunluk araya girer ve elmaların merkezi mıknatısa doğru ilerleyişlerini durdurur.

Elma ve diğer tüm maddeler, yoğunluk tarafından durdurulana kadar merkezi mıknatısa doğru yuvarlanmaya devam edeceklerdir.

Eğer Newton'un iddia ettiği gibi elmayı aşağı çeken neden büyük bedenin küçük bedeni çekmesi olsaydı, elmalar B.B.'deki zemine değdiğinde, sanki büyük bedenle temas içindeymiş gibi orada kalmaları gerekirdi, oysa olan bu değildir. C.C.'deki yoğunluk tarafından durdurulana kadar tepeden aşağı yuvarlanmaya devam ederler ve böylece elmaların düşmesinin nedeninin elementlerden oluşan büyük beden değil, B.B.'den C.C.'ye doğru yuvarlanmalarına neden olan güç olduğu açıkça görülür. Bu güç merkezi mıknatısın manyetik gücüdür.

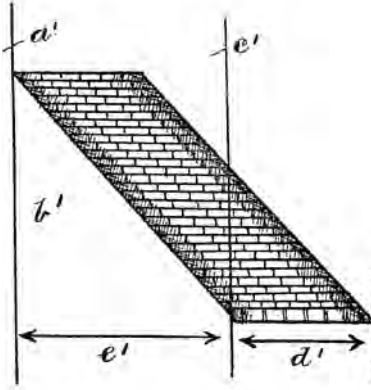
Bir sonraki adım olarak, büyük bedenin küçük bedeni çekmesi sorununu inceleyeceğim ve örnek olarak bir duvara yapışan toz parçacığını alacağım. Her madde manyetik güç taşır ve manyetik güçle doludur. Her güç, her zaman, birleşmeye ve toplanmaya çalışır. Duvar, toz parçacığından daha büyük bir güç hacmine sahiptir. Toz parçacığı kendisinden daha büyük bir güç hacmine sahip olan duvara dokunduğunda, güçler birbirine çekilir ve yapışırlar ve toz parçacığı gücünü bırakmadığından duvarla temas içinde kalmaya zorlanır.

Elementlerden oluşan maddedeki güçlerin birbirlerini çekme ve yapışma gücü yoğunluk ve oranlara bağlıdır. Küçük bedenin yalnızca belirli bir hacimde gücü tutması gerekir, aksi takdirde merkezi mıknatıs araya girecek ve birikmeyi engelleyecektir. Örneğin:

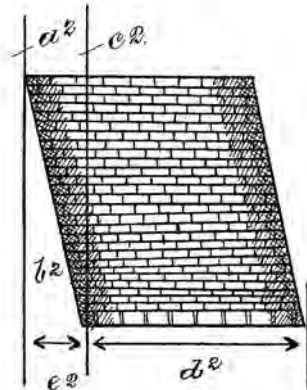
Bir avuç kum alın ve duvarın üstüne toz parçacığının yanına koyun. Kum hemen zemine düşecektir. Kumdaki güç hacmi merkezi mıknatısın onu duvardaki daha az hacme karşı aşağı çekmesini sağlamak için yeterlidir.

Neden su nehir yatağından akıp okyanusa karışır? Su, büyük beden olan yerküreyle sürekli temas halindedir. Eğer büyük beden mıknatıssa, suyu durağan halde tutması ve akışını engellemesi gerekir. Ama engelleyemez. Su, merkezi mıknatısa yaklaşabileceği en yakın nokta olan okyanusa akar.

Bu iki kulede, yoğunlukları iki kulenin tüm parçalarında eşit kabul edelim. İki kule de tıpkı İtalya'daki eğik Pisa kulesi gibi, dimdik değildir. Yerçekimi merkezlerinin çizgileri, C^1 ve C^2 eşit olmayan bölümleri göstermektedir.

Şekil 1

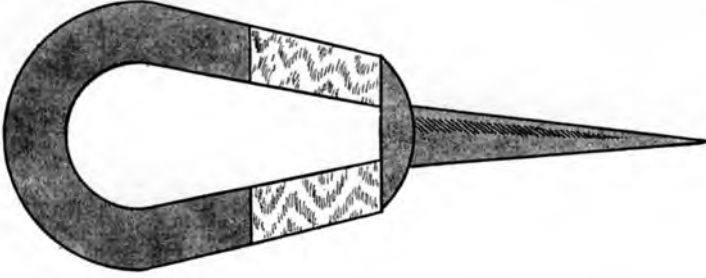

Şekil 2

İki eğik kule

Şekil 1. Bu şekil A^1 kulesinin büyük kısmının taban çizgisi d^1 'in ötesine geçişini göstermektedir – üst üste binişi e^1 'de gösterilmektedir. Merkezi mıknatısın çekiminin her alana orantılı oluşu, manyetik çekimin e^1 'de d^1 'den daha fazla olduğunu göstermektedir. Merkezi mıknatıs bu binayı yerle bir edecektir.

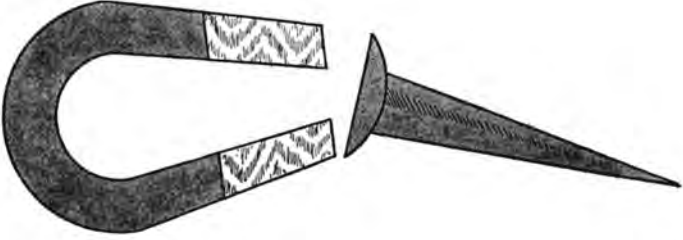
Şekil 2. Bu şekil, E^2 alanının d^2 'den daha az olduğunu göstermektedir. Bu bina düşmeyecektir çünkü mıknatısın d^2 'deki çekimi E^2 'deki çekiminden daha fazladır. Yerçekimi merkezi çizgisi terazinin dengeleme tutacağına benzetilebilir. En yüksek ağırlığı taşıyan taraf aşağı inecektir, zira ağırlık soğuk manyetik gücün kuvvetinin ölçüsüdür.

Mıknatıs ve çivi

Bu son derece ilginç bir örnektir, zira yerkürenin birincil gücünün iki bölümünü birbirine karşıtlık içinde göstermektedir. İkisi de çiviye çekmek için çabalar. Biri elektromanyetik bölümden iki manyetik güç hacmini toplamaya ve birleştirmeye çabalarlarken, diğeri çiviye oluşturan elementleri kendisine yaklaştırmaya çabalar. Hem mıknatıs hem de çivi aynı miktarda manyetik güç hacmine sahiptir ama mıknatıs aşırı yüklü olduğundan şekil 1'de görüldüğü üzere büyük bir üstünlüğe sahiptir. Aşırı yüklü mıknatısla çivi temas halindedir, çivinın mıknatısa yapıştığı görülmektedir. Temas halinde olmasına karşın, çivi güç kaybetmez – öyle olsaydı, çivi mıknatıstan düşerdi. Çivinın bedenini soğuk manyetik gücün elektromanyetik güçten daha güçlü olduğu bir yüzey ve yoğunluk alanına sahip olmadığı takdirde, mıknatıs soğuk manyetik gücün çabalarına karşı çiviye her türlü açıda tutacaktır. Sonuç tümüyle çivinın yoğunluğuna ve yüzey alanına bağlıdır.

Eğer mıknatıs çiviye tutarsa, elektromanyetik güç soğuk mıknatıstan daha güçlü demektir. Yok, eğer çivi aşağıdaki resimde olduğu gibi düşerse, o zaman soğuk manyetik güç elektromanyetik güçten daha güçlü demektir.

MIKNATIS ve ÇİVİ

Elektromanyetik güç çiviye soğuk manyetik güce bırakıyor

YERKÜRENİN MERKEZKAÇ GÜCÜ. Yerkürenin büyük birincil gücüne ek olarak, benim ikincil güçler adını verdiğim başka güçler de vardır. Bunlar ikincildir çünkü güneşin yakın güçleriyle birlikte birincil güçlerden doğarlar. Güneş güçleri yerkürenin birincil gücünün elektromanyetik bölümündeki belli güçlere yakındır.

Yerkürenin merkezkaç gücü, hakkında çok şey söylenebilecek iki ikincil güçten biridir. Bu gücü yaratan yerkürenin kendi eksenini etrafındaki dönüşüdür. İşleyişini açıklarken kolaylık olması adına, bunu ikiye ayıracağım: İç ve dış bölüm. Dış bölüm yerkürenin kabuğunun dışında, iç bölüm ise kabuğun içinde faaliyet gösterir.

Dış bölümün çalışmaları olmasaydı, yerkürenin soğuk manyetik gücü her şeyi yerkürenin yüzeyine o kadar sıkı bir şekilde yapıştırırdı ki yerkürenin üzerinde hiçbir şey hareket edemezdi ve atmosfer o kadar yoğun hale gelirdi ki hiç kimse nefes alamazdı. Dolayısıyla dış bölüm merkezi miknatisin etkilerine karşıttır. Merkezi miknatis tüm maddeyi yerkürenin yüzeyine sıkıca yapıştırmaya çalışır, ama öte yandan merkezkaç güç de yerkürenin yüzeyindeki bütün hareketli şeyleri uzaya fırlatmaya çabalar. Bu iki gücün tarafsız bölge-

si yerkürenin atmosferinin dış kenarıdır. İç bölüm yerkürenin kabuğunun içinde faaliyet gösterir ve Kuzey Kutbu'nun hareketlerinde çok önemli bir rol oynar. Ayrıca yerkürenin şekillenmesinde ve gelişiminde çok önemli bir etkendir.

Yerkürenin gelişimi birincil kaya olan eski Arkeyan gaz odalarına bağlı olmuştur. Bunların ortadan kaldırılması işlemindeki gazların aşırı sıkışmasına, aşırı sıkışma da merkezi merkezkaç gücün merkezi gazları birincil kayanın soğuması ve küçülmesi sırasında gerçekleşen çeşitli çatlaklar ve yarıklar yoluyla odalara sürüklemesine dayalıydı. Bunun kuzey kutbunun hareketleriyle ve ayrıca jiroskopik gücün yardımıyla ilişkisi çok fazladır; kutup bölgelerinde aşırı miktarda manyetik güç biriktirir ve yoğunlaştırır. Bu manyetik güçler, güneşin bazı güçlerinde yakınlık kuran güçlere sahiptir.

Merkezkaç bir gücün gücünü sınırlayan tek şey onu yaratan hareketli beden boyutu, yoğunluğu ve hızıdır. Hız büyük oranda dönen beden yoğunluğu ile onu döndüren güç tarafından belirlenir.

Merkezkaç güçlerin gücüne örnek olarak, değirmen taşlarının ve metalik volanların merkezkaç güçleri nedeniyle çoğu zaman da ağır sonuçlara yol açarak parçalandığı örnekler verilebilir. Fakat bu volanları patlatan güçlerin hacmi çok küçüktür. Her an bizi uzaya fırlatmaya çalışan yerkürenin merkezkaç gücü, değirmen taşlarından ve volanlardan çıkan zayıf güçlerden milyarlarca kat daha fazladır.

Böylesine hesapsız bir güce sahip olmasına ve biz bunun ortasında yaşıyor olmamıza karşın, yerkürenin merkezkaç gücünü hissedemeyiz çünkü insan bu güç karşısında nötrdür, bu güç insan bedeni için bir uçtur ve bu denli hesapsız bir güce sahip olmasına karşın, bizi uzaya atamaz çünkü manyetik güç daha güçlüdür ve bizi geri tutar.

Tüm güçler sessiz hareket ederler. İşleyişleri ya da hareketleri sırasında duyabileceğimiz tüm sesler (örneğin şimşek) onların etkiledikleri elementlerden kaynaklanmaktadır.

Yakın zaman önce şöyle bir soruyla karşılaştım: Yerkürenin büyük merkezkaç gücü, onun katı maddesini oluşturan deri neden bu kabuğu parçalamıyor? Merkezkaç bir gücün metal bir volanı ve değirmen taşını parçalayacağı deneyimle sabittir. Herkesin kabul edeceği gibi, yerkürenin kabuğu, toplam çapıyla karşılaştırıldığında çok ince bir deridir. Karşılaştırmalı olarak konuşacak olursak, bir tavuk yumurtasının kabuğunun binde biri kadar bile kalın değildir. Fakat yerkürenin kabuğu, merkezkaç gücünün baskısı altında bükülmez ya da patlamaz. Neden? Bu soruyu cevaplamak çok kolaydır ama ilkin öncesinde belirttiğim bir şeyi tekrardan dile getirmem gerekiyor: Güçler öyle bir şekilde düzenlenmiştir ki bunlar birçok durumda diğer güçlere karşı işlerler ve her durumda tarafsız bölgeler oluştururlar ya da biri diğeri üzerinde mutlak bir egemenliğe sahiptir. Sonra, zayıf olan etkisiz hale gelir – yerkürenin merkezkaç gücü büyük merkezi mıknatısın muazzam gücüne karşı etkisizdir. Zira merkezkaç güç yerkürenin kabuğunu parçalamaya ve yerkürenin yüzeyindeki her şeyi uzaya atmaya çabalasa da merkezkaç güce baskın çıkan ve elementlerden oluşan tüm maddeyi her fırsatta kendisine çeken daha güçlü ve daha etkili merkezi mıknatıstan ötürü bunu yapamaz. Yoğunluk ancak mıknatısa doğru giden maddeyi durdurur ama granit ve gnaysların üzerindeki kayaların yoğunluğunun nedeni mıknatıstır. Mıknatısın merkezkaç güç karşısındaki aşırı gücünü görmek için, havaya bir taş atın. Merkezkaç güç mıknatıstan daha güçlü olsaydı, mıknatısı uzaya sürüklerdi. Ama öyle olmaz, mıknatıs taşın verilen geçici itkinin üstesinden gelir gelmez, onun üzerinde tam bir egemenlik elde eder ve onu çabucak yerkürenin yüzeyine çeker ve o buradan daha ileri gidemez – yoğunluk buna engel olur.

Şimdi, yerkürenin merkezkaç gücünün ne işe yaradığı sorusu gündeme geliyor, zira doğa hiçbir işinde savurgan olmamıştır. Demek ki merkezkaç güç bir amaç için yaratılmış-

tı. Neydi bu amaç? Bir defa, atmosferin yoğunluğunu yönetmekti, zira atmosferi dışa doğru atmak için uygulanan merkezkaç güç olmadan, merkezi mıknatıs onu tümüyle yerkürenin yüzeyine çeker ve onu orada o kadar sıkıştırırdı ki ne kimse nefes alabilirdi ne de atmosferde bir şey yaşayabilirdi.

JİROSKOPİK GÜÇ. İkinci ikincil güç yerkürenin gücüdür: Jiroskopik güç. Bu güç de yerkürenin kendi ekseni etrafında dönüşüyle meydana gelir.

Jiroskopik gücün temel işlevi yerküreyi dik konumda tutmak ve güneşin onu tümüyle kuzeyden güneye döndürmesini engellemektir. Güneşin yakın manyetik güçleri, her zaman, yerkürenin kuzey kutbunu kendisiyle düz bir çizgiye çekmeye çabalar. Yerkürenin jiroskopik gücüyle her zaman buna karşı koyar, kuzey kutbunu gerçek ya da orta konumunda tutmaya çalışır. Dolayısıyla jiroskopik güç güneşin manyetik yakın güçlerine karşıttır. Daha önce belirtildiği üzere, merkezi mıknatısın elektromanyetik bölümü de karşıttır; bu karşıtlıklar olmadan ne yerkürenin kutupları salınabilirdi, ne de yerküre kendi ekseni etrafında dönebilirdi. Bu olgularsa “Yerkürenin Dönüşü” ve “Yerkürenin Sarkacı” başlığı altında izah edilecektir.

Üçüncü Bölüm

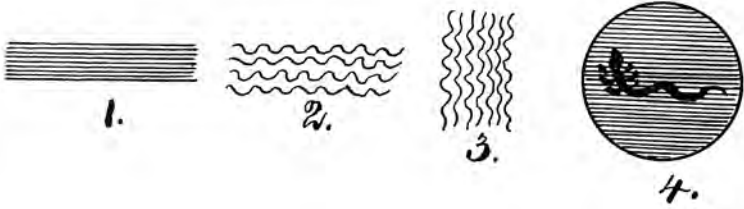
Atmosfer

Genelde böyle olduğu kabul edilmese de atmosferimizin son derece uzmanlaşmış olduğu bir gerçektir. Ancak son yıllarda, radyonun icadıyla birlikte, popüler atmosferin içinde gezindiği öz, yerkürenin esenliği açısından çok önemli rol oynayan bir şey olarak görülmeye başlanmıştır. Dahası atmosferin içinde gezindiği öz, uzayı dolduran özden tümüyle farklı niteliktedir. Atmosfer parçacıklarının içinde gezindiği öz, merkezi mıknatısın doğrudan denetimi altındayken, uzayı dolduran öz merkezi mıknatıstan hiçbir şekilde etkilenmez, zira mıknatıs onun karşısında tamamen güçsüzdür.

Biliminsanlarımız yukarıda bahsedilen gerçekleri hiçbir zaman takdir etmemiş olsalar da, bunlar dünyanın bundan 50 bin yıl önce yaşamış olan ilk biliminsanları tarafından gayet iyi biliniyordu ve anlaşılmıştı. Yazılarında bu hususa epeyce vurgu yapmışlardı.

Biliminsanlarımız uzayı dolduran şey ile popüler atmosferimizin içinde gezindiği şeyin aynı olduğunu düşünüyorlar. Oysa anavatanın kutsal mülhem yazılarında görüldüğü üzere, bu varsayım doğru değildir.

Antikçağdakiler atmosferimizin içinde gezindiği şeye “öz”, uzayı dolduran şeye ise “su” adını vermişlerdi. Antikçağdan kalma yazılarda ışıık gücünün popüler atmosferimizin parçacıklarında değil, özde taşındığına defaatle dikkat çekmişlerdir.

Mu'nun kutsal yazılarındaki Naacal vinyetleri

Antikçağa ait yazılarda uzayı dolduran şeyin sembolü, bir dizi düzgün yatay çizgiydi (Şekil 1) ve buna “su” adını vermişlerdi. Yerküre suyu sembolü, bir okyanusun dalgaları gibi, genellikle bir dizi dalgalı yatay çizgi olarak (Şekil 2) yazılan hareket halindeki bir yılanı. Neden 3-4 bin yıl önceki eski yazılarda Şekil 1 “su” diye adlandırılmıştı?

Kanımca sorunun cevabı sembolde saklıdır. Kutsal yazıların çevirmenleri, düz yatay çizgiler için özgün ada denk düşecek bir ad bulamamışlardır ama yatay dalgalı çizgileri iyi biliyorlardı ve bu nedenle birine “su”, diğerine ise “sular” adını vererek ikisi arasında bir ayrım yapmışlardı. Eski çağdakilerin kullandığı adı aktaran bir sözcüğü hiçbir zaman bulamadım, yalnızca sembol mevcuttur; ama yazıları bize uzayı dolduran şeyin bu olduğunu açıkça söyler. Hem de bir defa değil onlarca defa.

Kutsal mülhem yazılardaki süslerin çoğunda, düz yatay çizgilerin neyi simgelediği tartışmaya yer bırakmayacak şekilde gösterilir. Bir örnek olması bakımından, Yaratıcı'nın varlığını uzayda sürdürdüğünden bahsedildiğinde, yazıya eşlik eden bir vinyet yedi başlı yılanın bir çemberin içindeki yatay düz çizgiler boyunca hareketini göstermektedir. (Şekil 4.)

ŞİMŞEK. Şimşek, yerkürenin birincil gücünün elektromanyetik bölümünün bir hacminin atmosferdeki belli bir noktada ya da bölgede birikmesi ve toplaşmasıdır – bu hacim atmosferin asılı halde tutup taşıyabileceğinden fazladır. Bu birikim atmosferdeki başka bir bölüme geçiş yolundadır ya da yerküreye, doğanın onun için oluşturduğu depoya geri dönmektedir.

Şimşek bileşik bir güçtür, yerkürenin birincil gücünün elektromanyetik bölümünü oluşturan güçlerin tümünü olmasa bile çoğunu kapsar.

Biz şimşegın varlığından, halk dilinde “şimşek parıltıları” adı verilen atmosferdeki akıntı (ya da ısı) şeklinde canlı bir akkorlukla haberdar oluruz.

Bu akkorluk gücün kendisi değil, yolu üzerindeki aşırı ısınmış atmosferdir. Birikim küre biçiminde ya da bir akıntı biçiminde olabilir. Ama şahsen ben hangisi olduğunu belirlemedim.

Kendi adıma şimşegın ısınıı ölçmeye çalıştım, ama tatmin edici bir sonuç elde edemedim.

Şimşegın ilginç bir özelliğı parıltıların gücün hangi yöne doğru gittiğine bağı olarak sıcaklık değışikliklerine tabi gözükmesidir. Yerkürenin yüzeyine paralel giden ya da yukarı doğru meyleden parıltılar en düşük ısıya sahip gözükmektedir. Doğrudan yeryüzüne gitmek üzere aşağı doğru bir hat izleyenler ise en yüksek sıcaklığa sahiptir. Bunun nedeni muhtemelen atmosferin karşılaştırmalı yoğunluğudur.

Aşağıda şimşek parıltılarının iki fotoğraf veriyorum. Birinde güç doğrudan yerküreye (A) geri dönerken, diğeriindeyse güç atmosferde eşitlenir ve yerküreye (B) geri dönmez.

A fotoğrafı, halk dilinde “çatal şimşek” adı verilen şeyi temsil eder. Güç, yerküreye yoğunlaşma noktasından geri dönmektedir. Atmosferin alt bölgelerinden geçi sırasında, yıldırımın belli kısımları ayrışır. Bu kısımlar fotoğrafta aşağı inen yıldırımdan kopan kökçükler olarak görülür. Bu kısımlar atmosferde eşitlenmek üzere ana yıldırımı terk etmektedir. Yıldırım, tutma kapasitesi bakımından birazcık düşük olan bir bölgeden geçmektedir: Bu ekler atmosferin bu bölgesini tam tutma kapasitesine ve çevre bölgelerle eşit hale getirecektir.

Bu küçük güç akımlarının ana yıldırımını terk ediyor olması bu bölgedeki atmosferin normalin altında olduğunu göstermektedir. Yıldırımın yolu üzerindeki atmosfer tümüyle yüklü hale geldikten sonra, geri kalanı bunun deposuna (yer-küreye) girer ve orada dağılır.

Fotoğraf A'da görüleceği üzere, bazı bölgelerde bazı büyük dallar ana yıldırımını terk eder ve bu dalların dal budak saldıgı yerde, atmosferin son derece güçsüz olduğunu gösterir. Eğer bir insan bu çıplak alanlardan birine yerleştirilirse, nefes alıp vermekte ve kalp atışlarını dengelemek konusunda büyük zorluk yaşayacak, bunun ardından hissizlik oluşacaktır. Eğer boşluk genişse, insan çevresi hakkında bilinçsiz hale bile gelebilir. Bunun nedeni, hayat gücünün yokluğu, yani maddi mekanizmasını çalıştıran güç olacaktır. Şimşek ile hayat gücü arasında yakın bir ilişki vardır, çünkü hayat gücü şimşegin yapısını oluşturan bileşimlerden biridir.

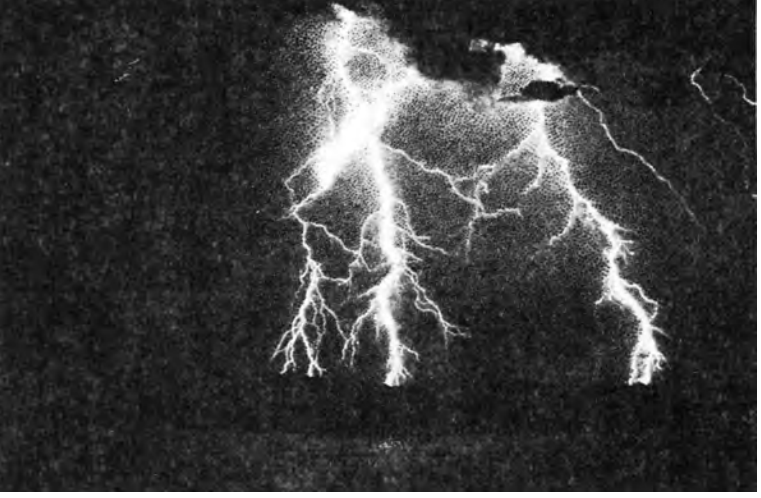
Fotoğraf B, gökyüzü boyunca yatay ilerleyen bir şimşek parıltısını göstermektedir.

Bu fotoğraf gerçek bir şimşegin fotoğrafından kopyalanmıştır. Şimşek kuzeyde başlamış ve güney yönünde ilerlemiştir. Bu zamana kadar gördüğüm en güzel ve en huşu uyandırıcı görüntüydü. Fotoğraf sahneyi tüm boyutlarıyla göstermediği gibi, görkemini ortaya koymak konusunda da tamamen yetersizdir.

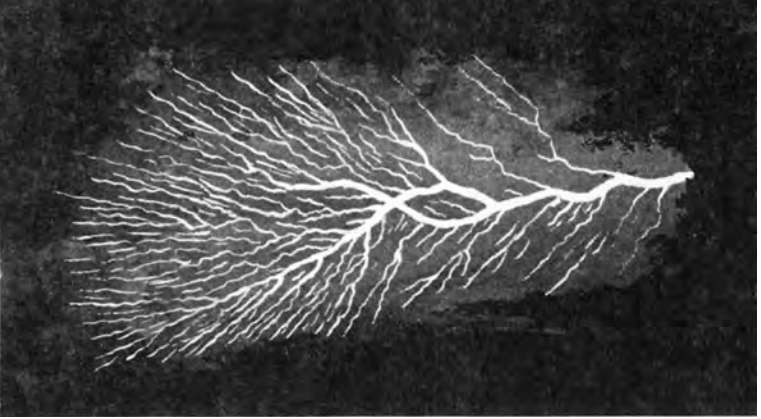
Şimşek çakarken, sayısız dal ve kökçük ana şimşegi terk ediyor. Bu süreç şimşek tümüyle dağılana kadar devam ediyor.

Burada güçler aşırı yüklü bir bölgeden fiilen boş bir bölgeye geçerken gösterilmektedir. Artı güçlerin aşırı yüklü bir bölgeden alınıp az yüklü bir bölgeye taşınmasıyla, güçler iki bölgede de eşitlenir.

Güçlerin atmosferde eşitlendiği şiddetli fırtınalar hariç, halk dilinde "yaz şimşegi" ve bazen de "çarşaf şimşek" diye adlandırılan bir biçim edinir. Bu sözde çarşafklar sonsuz dere-

Fotoğraf A. Şimşek. Yerkürenin birincil gücü yerküreye geri çekilmektedir, atmosferin asılı halde tutabileceğinin üstünde bir hacimdir bu.

Fotoğraf B. Şimşek. Yerkürenin birincil gücü atmosferde eşitleniyor.

cede küçük şimşeklerden oluşur ve her biri diğerinden bağımsızdır. Bu çarşaf biçiminde yalnızca aşırı derecede küçük boşluklar oluşturulur, bunlar o kadar küçüktür ki ona eşlik eden başka bir şimşek sesi yoktur.

Yerkürenin birincil gücünün eşitlenmesinin atmosferde devam ettiğini ve nihai işleyişinin atmosferdeki bir parçacıktan diğerine ve bir küçük alandan diğerine anlık parlamalar biçiminde olduğunu yıllardır biliyorum.

Eşitlenmenin başlıca biçimi olan şimşek, atmosferdeki etkiyle görülebilir. Fakat sıra nihai değişime geldiğinde, parıltılar o kadar küçüktür ki gözle ya da fotoğrafla yakalanamaz. Bu parıltılar ve eşitlenme radyo tarafından kanıtlanmıştır.

Kimi zaman, kulak tırmalayıcı, cızırtılı bir ses bir opera yıldızının ya da çok ilginç şeyler anlatan bir konuşmacının sözünü keser. Bu sesler yoğunluk bakımından çeşit çeşittir, bazen bütün sesleri bastırır. Radyo müdavimleri böyle durumlarda “araya parazit girdi” diyorlar. Aslına bakılacak olursa tam tersini kastediyorlar: “Parazitin arasına girildi” demeleri gerekiyor. Parazit (statik) dinlenme halinde olan demektir. Rahatsız edici sesler rahatsızlığın ürünüdür ve dolaşısıyla kinetiktir.

İster cızırtı şeklinde olsun ister sağır edici olsun, radyodan gelen bu sesler yerkürenin atmosferdeki birincil gücünün hareketlerinden kaynaklanır. Mikrofondan alıcıya gelen radyo dalgaları popüler atmosferde değil, özde oluşur. Gücün eşitlenme biçimi küçük şimşekler şeklinde olur. Atmosferin bir parçacığı diğerinden çok daha fazla güç taşır; aşırı yüklü olandaki güç kendini böler ve parçalardan biri diğerinden kopup az yüklü olan kısma sıçrayarak ikisini eşitler.

Fakat bu küçük şimşek bir atmosfer parçacığından diğerine sıçramak için bir öz kanalından geçmek zorundadır. Bu öz kanalından bir radyo dalgası geçmektedir; yıldırım araya girer ve saniyeden daha az bir sürede dalgayı kırar. Radyodan çıkan cızırtılı seslerin nedeni radyo dalgasının özden geçmesi ve radyo dalgasının kırılmasıdır.

Cızırtılı seslerin yoğunluğunu belirleyen şimşegin büyüklüğüdür, azami sınır atmosferin iki parçacığının eşitlenmesiyle, azami sınır bir alandır. Çarpışmanın yoğunluğunu

alanın büyüklüğü belirler, alan ne kadar büyükse parazit o kadar yoğun olacaktır.

Sesin pürüzsüz ve kolay anlaşılır (ve atmosferdeki parazitin az) olma olasılığının geceleri ya da kış aylarında güneşli günlerde ya da yaz aylarında olduğundan daha fazla olduğu radyo müdavimleri arasında bilinen bir gerçektir. Bu doğanın bir gerçeğidir. Geceleri güneş güçleri yerküre güçlerini bedeninden alıp atmosfere aktarmazlar ve böylece eşitlenme olmaz. Geceleri tek eşitleme gündüzleri tamamlanmamış olanlardır. Geceleri yeni bir güç çekimi olmaz.

Aynı kural yaz ve kış ayları için de geçerlidir.

IŞIK. Işık konusunu ele almadan önce, tarihöncesi atalarımızın bu konuda ne yazdıklarına bakalım.

Mu'nun Kutsal, Mülhem Yazıları

Kısım. Yaratılış.

Alt kısım. Üçüncü Emir.

"Dışarıdaki gazlar ayrışsın; suları ve atmosferi oluştursunlar. Ve gazlar ayrıştı. Bir kısmı suları oluşturmaya koyuldu, geri kalanlar ise atmosferi oluşturacaktı. Sular yerkürenin üzerine yerleştiler ve henüz görünürde hiçbir kara yoktu. Suları oluşturmada rol almayan gazlar atmosferi oluşturmaya koyuldular.

"Işık atmosferdeydi,

"Ve güneş ışınları atmosferdeki ısı yayılımlarıyla buluştu ve ona hayat verdi. Artık yerin üzerinde ışık da vardı."

Aitareya A'ram'ya. Eski bir Hindu kitabı. Slokas 4-8. "Işığın içeren atmosfer."

Rig Veda. Eski bir Hindu kitabı. Sayfa 3-4. "Havadaki ışığın ölçen O."

Nahuatl. Bir Yucatan elyazmasından. "Kendinde ikamet eden Yaratıcı her şeyin yaratılması gereken zamanın geldiğini düşündüğünde, O ayağa kalktı ve ısı ısı parlayan ellerinden dört ok (dört büyük birincil güç) çıkardı ve bu oklar at-

mosferde gezinen dört elemente çarparak bunları harekete geçirdi. İlahi okların saplandığı parçacıklar canlandı. ... Sonra doğan güneşin ilk ışınları zuhur etti ve bunlar tüm doğaya hayat ve mutluluk getirdiler.

* * * * *

Işık, ateş ve ışınlar o kadar yakın ve iç içe geçmiştir ki biri olmadan diğerlerinden bahsetmek zor hale gelir. Işık bir güçtür. Ateş de bir güçtür. Ama ışınlar güç değildir. Işınlar güçlerin taşıyıcılarıdır.

* * * * *

Işık bir yerküre gücüdür, yerkürenin birincil gücünün elektromanyetik bölümünün bir altbölümüdür. Işık gücü dalgalarını popüler atmosferin içinde gezindiği özde oluşturur.

Işık ışınlarında taşınan güneşin yakın güçleri, yerkürenin atmosferle alakalı özünde asılı halde tutulan yerkürenin ışık gücüne çarptığında, yerkürenin ışık gücünü harekete geçirir ve eskilerin dediği gibi, ona hayat verir. Gücün hareketi dalga biçimini alır. Her dalga sayısız derecede küçük kıvılcımlardan ya da güç pırıltılarından oluşur.

Işık, atmosferimizde saniyede 186 bin mil hızla hareket eder. Atmosferimizin popüler ya da analiz edilebilir kısmında oluşmuş olan dalgalar ışık hızıyla hareket edemeyecek kadar ağır ve cansızdır ama öz o kadar incedir ki bu hız onun içinde ışık gücüyle edinilebilir. Güneşin ve diğer bedenlerin güçleri hangi hızla uzaydan geçer bilemeyeceğim; ama neticede uzay, atmosferimizin içinde gezindiği şeyden çok daha ince bir öze doludur. Uzak yıldızlarımız saniyede 186 bin mil hız olduğu hesaplanan ışık zamanıyla ölçülmektedir. Işık güçleri bu ince uzaydan ne kadar hızla geçerler? Kuşkusuz yerkürenin üzerinde olduğundan çok daha hızlı bir şekilde.

Dolayısıyla uzak güneşlerimizin kabul görmüş uzaklıkları kanımca gözden geçirilmeye muhtaçtır.

Güneşin atmosferiyle yerkürenin atmosferi arasında güneş ışınları görülemez. Uzak tam bir karanlıktır çünkü uzayda bir ışık gücünü aslı halde tutmayı sağlayacak elementlerden oluşan bir madde yoktur. O halde durum şudur: Eril gezer, dişi bekler. Bunlar buluştuğunda ortaya ışık çıkar. Biri olmadan diğeri ışık üretemez.

Bu ışınlar uzayda kaybolmaz ama karanlıktan geçerler ve görülmezler. Bunun kanıtı güneş ışınlarının atmosferimize ulaştıklarında yeniden görülüyor olmalarıdır. Bu gerçek de ışığın bir yerküre gücü olduğunun bir başka kanıtıdır: çünkü güneşten geliyor olsaydı, güneşten yerküreye kadar tüm uzayda görülüyor olurdu. Ayrıca bu, atmosferimizin özünün elementlerden oluştuğunu kanıtlamaktadır ama biz bunu analiz edemeyiz.

Keza uzayı dolduran şeyin elementlerden oluşmadığını ya da öyle olsa bile, yerkürenin ışık gücünün onun tarafından (ne bizim güneşimizinki ne de başka bir büyük güneşinki) taşınamayacağını kanıtlamaktadır.

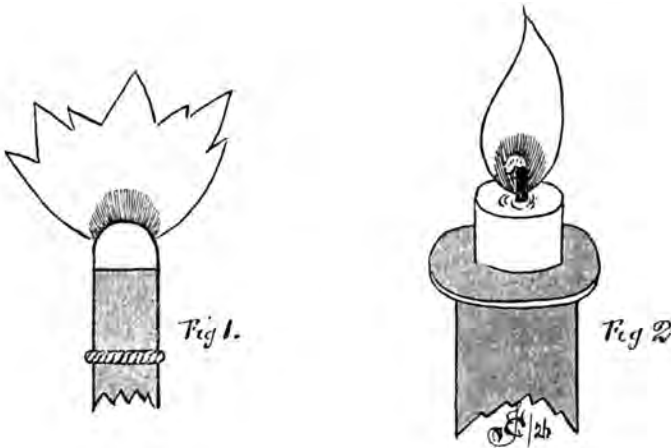
Göz, bir nesneyi görebilmesi için çeşitli şekillerde uyarılabilir. Bir darbenin kaba mekanik hareketiyle uyarılabilir. Fakat görme olayının gerçekleşmesi için göz dışarıdan gelen bir şey almalıdır. Nedir bu şey? Işıklı bedenler bir şekilde ışık üretebilecek güce sahiptir. "Işıklı bedenler" tabirini kullandım çünkü bu bilim dalını özel olarak incelememiş olan kişiler tarafından bu tabirin daha iyi anlaşılabilceğini düşünüyorum. Ama gerçekte hiçbir beden ışıklı değildir. Beden koyu ve görünmez olan ve bedeni görülmeden terk eden bir ana ışın yayar. Bu ışın birçok renkten oluşan bir ışın bileşimidir. Bedenden belli bir uzaklığa ulaştığında, bu koyu görünmez ışın görme duyusunun sezebildiği parlak ışınları filtreleyip dışarıda bırakır. Dolayısıyla parlak görünür akkor ışınlar ile ışınları saçan beden arasında bedenin görülmesini engelleyen

ve böylece görülmeyen bedenin akkor olmadığını gösteren karanlık bir boşluk vardır. Ana ışıktan koparıldıktan sonra görünür hale gelen parlak ışınlara ek olarak ultra ve yoğun "uçlar" oldukları için görünmeyen on kat fazla ışın kalır.

Yakın zaman önce, bir elektrik ışığı alevinin oksijenle hidrojenle oluştuğunu iddia eden bir biliminsanına rastgeldim. Hemen söyleyeyim, bu doğru değildir. Elektrik ışığının alevi yoktur. Bu biliminsanına alev olarak görünen şey yalnızca ışıdır ve bu ışınların yaklaşık onda biri özdeki ışık gücünü harekete geçirir, dalgalar oluşturur ve ışık dediğimiz olguyu üretir.

Oksijen tutuşmayı artırır. Tutuşma, bastırılmamış alevdir. Eğer bir elektrik ampulü ışık verdiği bir anda kırılırsa, oksijen içeren atmosferle temasta olan alevler saçılırsa, alevlerin artması gerekir. Peki, artar mı? Hayır! Cam doğrudan parçalanır ve hem ışınlar hem de alevler denen şeyler gözden kaybolur ve böylece elektrik ışığının alevinin olmadığı, yalnızca ışına sahip olduğu anlaşılır.

Tutuşmayla ilişkili olarak filtrelenen ana ışınlara dair iki resim sunmak istiyorum.

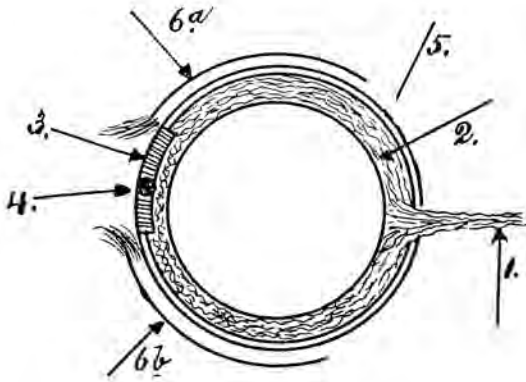

Gaz alevi ve mum alevi

İki durumda da ana ışın, gaz memesi noktasının etrafında ve mum fitilinin etrafında bir yay şekline bürünür. Koyu ışının ötesinde parlak ışınlar vardır: Alev. Ana ışının başladığı bedenden parlak ışınları filtrelediği noktaya kadar olan mesafe farklı bedenlerde büyük değişiklikler gösterir. Bazı durumlarda neredeyse gözle görülemeyecek kadar küçüktür; bazı durumlardaysa (resimde görüldüğü gibi) çıplak gözle bile ölçülebilir.

Ana ışın atmosferle temasa geçer geçmez doğrudan bölme işlemine başlar; esas filtrelemeye hazırlıktır bu. Işığın ısıya dayalı olduğu ve belli bir tarzda ışık ve ısının aynı şey olduğu gibi genel bir kanı vardır. Ben ise deneyler yoluyla durumun farklı olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde göstereceğim: Işık gücü bir ısı parçacığı içermez ve ısı gücü bir ışık parçacığı içermez.

Şimdi, görme olayının ne olduğunu ve nasıl gerçekleştiğini göstermek için insan gözünü ele alacağım. Gözün mekanizmasının ışık gücüyle çalışabilmesini sağlayan parçalarını göstermek için gerekli olanın ötesinde gözle ilgili herhangi bir ayrıntı vermeye çalışmayacağım.

İnsan gözü

Gözlükçüler bize gözün içinde görme siniri adı verilen ve özellikle görme için kullanılan bir sinir olduğunu söylüyorlar. Bu sinir beyinden çıkar ve beyinden gözün arka kısmına ulaşır. Orada ince filamentlere bölünür; bu filamentler birleştiğinde retina adı verilen bir tür perde oluştururlar. Öndeki retina, iris adı verilen hareketli bir gölgeyle kaplıdır. Iris gözün renkli kısmıdır (mavi, kahverengi ya da gri gibi). Bu renkli kısmın merkezinde gözbebeği adı verilen küçük siyah bir nokta vardır.

Gözbebeğinin boyutu retinanın açıkta olan bölgesidir. İris denen renkli gölgenin hareketleri istemdisidir, üzerinde kontrole sahip olan bir varlık yoktur. Işığın yoğunluğuna göre genişler ya da daralır. Diğer resmin yardımıyla gözün işleyişini kolay bir şekilde açıklamak adına ve ışık gücünün aracı olduğunu göstermek amacıyla gözü bir makineye dönüştüreceğim. Görme sinirine boru hattı adını vereceğim zira gücü gözden beyne taşıyan odur. Retinaya alıcı adını vereceğim çünkü gücü dışarıdan alan ve boru hattına taşıyan retinadır. Renkli irise düzenleyici adını vereceğim çünkü alıcının aldığı gücün hacmini o kontrol eder. Gözbebeğineyse bağlantı kapısı adını vereceğim zira tüm gücün oraya geçmesi gerekir.

Yukarıda anlatılanlar şimdi çalıştırmaya başlayacağımız makineyi çok iyi bir şekilde göstermektedir.

Işık ve görme olayı dalgalar biçimini alan ışık gücünün bir akımından kaynaklanır, her dalga sayısız derecede küçük kıvılcımlardan ya da pırıltılardan oluşur.

Dalgadaki her kıvılcım ya da parıltı alıcıya çarpar ve onunla güç boru hattına geri taşınır. Sonra boru hattı onu beyne, belli loblara taşır. Sonra görme olayı gerçekleşir. Dalgadaki her küçük kıvılcım ya da parıltı, içindeki güçle birlikte teslimat sırasında bir darbe vurur, böylece darbelerin sürekliliği ve güç teslimatlarıyla akım hiçbir zaman kesilmez. Bu güç akımı ışın var olduğu sürece devam eder ve güç akımı var olduğu sürece görme olayı devam eder. Işın sonlandı-

ğında, güç akımı kesilir. Sonra karanlık çöker. Işın durdurulduğunda, geri kalan güçte hâlâ bir hız kalmış olduğunu ve bu hızın dalgayı ve akımı bir süre daha devam ettirdiğine dikkat çekmek yerinde olacaktır. Alacakaranlığımız bu hızın bir sonucudur. Ateşler, lambalar ve mumlar gibi yapay ışıklar söz konusu olduğunda hız o kadar zayıf ve kısadır ki fark edilemez.

Işık gücüne yakın olan ve bu gücü uyandıran parlak ışınlar renklerinden bağımsız olarak göz tarafından ayırt edilebilir ve görme duyusunun hissedebildiği renkten bağımsız olarak tüm ışınlar ışık gücünü uyandırma ve ışık sağlama yetisine sahiptir. Işık dalgasındaki kıvılcımın boyu, dalganın hacmi ve uzunluğu ve hareketlerinin sürati değişikliğe tabidir ve bu değişiklik görme olayının niteliğini belirler. Ve bu değişiklikler gücü taşıyan ışının rengi tarafından kontrol edilir.

Beyaz ya da ultra yoğun bir kırmızı ışıktan oluşan dalga en kusursuz görme olayının gerçekleşmesini sağlar çünkü bu dalgadaki kıvılcımların hacmi ve uzunluğu daha fazladır ve başka bir renkli ışının oluşturduğu dalgalardan daha süratli hareket eder. Beyaz bir ışının oluşturduğu bir ışık dalgasının uzunluğu 2,5 santimetrenin 1/50.000 ila 1/60.000'i arasındadır. Bir dalgadaki alevlerin sayısı görülemez. Fakat dalgaların sayısı (her dalgada sayısız kıvılcım vardır, her kıvılcım güç kotasını alıcıya bir darbeyle iletir) sürekli, kesintisiz bir güç akımı oluşturur, dolayısıyla sürekli, kesintisiz bir ışık üretir. Eflatun bir ışın, tüm ışıkların en zayıfını üretir. Profesör Proctor bu konuda şöyle diyor: "Renk adını verdiğimiz sonuç ışık dalgasının uzunluğundan kaynaklanır."

Proctor'un şu görüşüne hiçbir şekilde katılmıyorum: "renk bir sonuçtur." Proctor diğer birçok biliminsanı gibi at arabasını atın önüne geçirmiştir. Proctor rengin nedeninin dalganın uzunluğu olduğunu söyler, oysa gerçek şu ki dalganın uzunluğunun nedeni renktir. Proctor belli ki ışığın bir

güç olduğunu bilmiyordu; bu nedenle ışığın nereden çıktığını ya da nasıl yaratıldığını da bilmiyordu. Parlak ışınlar tayfta gösterilen renklere benzer: Tayf, koyu ışınlardan herhangi birini kayda geçirmez ya da açığa sermez. Ben bunu Avrupa'da bir mahkemede bizzat kanıtladım, şöyle ki uzman bir tanık olarak sıcaklıkların tayf tarafından ölçülemeyeceğini ispatladım. Ayrıca ısının yalnızca koyu görünmez ışınlarda taşındığını gösterdim ve kanıtladım. Her renkli ışın ya da ışın grubu (gerek parlak gerekse de koyu, ister güneşten gelsin ister mekanik akkordan) yerkürenin birincil gücünün elektromanyetik bölümünden gelen güçleri etkiler. Şu an ışık konusunu ele alıyoruz. Bu nedenle çok basit bir deneyle, çeşitli renkli ışınların ışık gücünü nasıl etkilediğini göstereceğim.

Tayfölçerin renkleriyle uyuşan birkaç cam ve ayrıca bir tane saf beyaz, bir tane de yoğunluğu temsil eden çok hafif kırmızıya boyalı bir cam alın. Camları peşi sıra güçlü bir akkor lamba ile çok ince bir basılı malzemenin arasına yerleştirin. Baskının açık seçikliği baskıya vuran ışık gücünün hacmine ve gücüne bağlı olacaktır. Her cam kendi renkli ışınının bir yakını olacaktır ve diğer tüm parlak ışınları püskürtecektir. Camdan geçen her renkli ışın kendi kapasitesine göre bir ışık gücü hacmi taşıyacaktır. Baskıya çarptığında ışın gözden başka yöne döndürülür. Böylece görme duyusunun açıklığı, ışında taşınan hareketin hacmi ve hızı tarafından belirlenir. Beyaz cam bir ucu verirken, eflatun cam karşıt ucu verecektir. Ana renkler tarafından oluşturulan ışık dalgalarının tali renkler tarafından oluşturulan ışık dalgalarından daha güçlü olduğu fark edilebilir.

Eğer Proctor'un dediği gibi, "renk bir sonuçsa", o zaman kaya, odun, süs yapraklar ve noktalar gibi tüm cansız maddelerin aşırı derecede radyoaktif olması gerekir, özellikle de parlak ışınların yalnızca bütünün yaklaşık onda birini oluşturduğunu dikkate alırsak. Her maddeye birincil gücün

elektromanyetik bölümünün sızdığı doğrudur. Fakat madenin tüm çeşitleri gücün radyoaktif olmak için yeterli bir hacmini tutamaz, ancak çok azı tutabilir. Eğer her madde Proctor'un "sonucunu" üretseydi, o zaman her madde o kadar radyoaktif olurdu ki radyumun yanma sonuçlarından bahsetmeye bile değmezdi. Aslında insanlar olarak konuşamıyor olmamız gerekirdi, zira hepimizin buruşması, iki bölüm olması gerekirdi. Parlak bir ışını artırmakla ya da yoğunlaştırmakla, hareketin sahip olduğu hız, hacim ve kıvılcımın büyüklüğü artar.

Akımın zayıf olduğu dönemde kusursuz bir görme olayı için akımın güçlü olduğundan çok daha geniş bir alıcı alanı gerekir. Kusursuz görme için, alıcı boru hattına tüm taşıma kapasitesini taşımalıdır, ne eksik ne fazla. Boru hattına çok fazla akım, yani aktarabileceğinden fazlası taşındığında, hareket edebilen gölge ya da düzenleyici alımlama alanını istemdişi olarak daraltır ve böylece boru hattının kapasitesini dengelemeye çalışır. Örnek verelim:

Yalnızca 8 mum gücündeki bir lambanın olduğu loş ışıklı bir odadan 100 mumluk bir lambanın olduğu ışıltılı bir odaya geçen biri, odaya girdiğinde gözünü kısmak zorunda kalır ve böylece, günlük hayattaki tabirle, "ışığın gözünü almasını" engellemeye çalışır. Gözümüzü bu şekilde kısıtığımızda gözkapakları kısmen alıcının üzerine kapanır ve böylece alımlama alanını daraltır. Böylelikle düzenleyici, algı alanına yayılana kadar gözkapakları kısmen kapalı kalır. Düzenleyici, algı alanını boru hattının kapasitesiyle uyumlu hale getirdiğinde, gözkapakları otomatikman normal haline geri döner.

Işıl ışıl parıldayan odaya girdiğimizde, gözümüzü kısmak zorunda kaldık, çünkü düşük bir güç akımından yoğun bir güç akımına gelmiştik. Boru hattı tarafından aktarılamayacak kadar büyük bir güç hacmi söz konusuydu. Loş ışıklı odayı terk ettiğimizde, alıcı 8 mum gücündeki lambadan çıkan

akım için ayarlanmış haldeydi. Parlak ışıkların olduğu odaya girdiğimizdeyse, alıcının 100 mum gücündeki lambadan çıkan güce uyacak şekilde yeniden ayarlanması gerekiyordu. Bu ışıllık odaya girdiğinde alıcıya bir güç akımı çarptı ve bu akım, boru hattının o zamanki koşulunda taşıyabileceğinden çok daha fazlaydı. Alıcı bu koşulla karşılaşır karşılaşmaz, otomatikman kendisini yeniden ayarlamaya başladı ki boru hattı tarafından ancak gözyuvarının dışına taşmadan taşınabilecek kadar güç alınabilsin. Alıcının alımlama alanını daraltılmasıyla boru hattına geçen güç hacmi azaltılır ama niteliği değişmez.

Boru hattının dolup taşıdığı gözün sızlaması ve yaşarmasıyla belli olur. Bu durum bir tür yarı körlüğe ya da net bir şekilde görememeye yol açar.

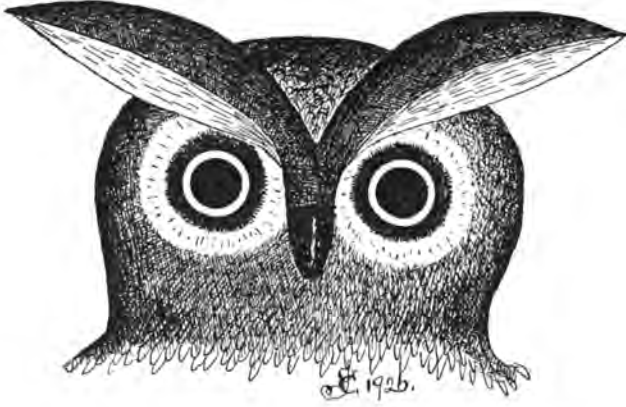
Gücün dolup taşması ise alıcının boru hattı tarafından beyne taşınabilenden daha fazla hacimde güç almasından kaynaklanır. Böylece boru hattının alamadığı gözyuvarının dışına taşar. Örnek olarak bir su borusunu alacağım: Boru kapasitesini taşıırken ve daha fazlası eklenirken, eklenen su taşar. Gözyaşları ya da gözün sulanması doğanın bulduğu çaredir; suyun elementlerden oluşan parçaları güce çok yakındır. Su dökülen gücü toplar ve gözyaşı şeklinde gözden uzağa taşır.

Parlak ışıklı bir odadan loş ışıklı bir odaya geçince, görme olayı yeniden belirsizleşir. Bunun nedeni ilk örneğimin tam tersidir ve gözün tüm eylemleri tersine çevrilir.

Gözü incelediğimizde, loş ışıklı bir odada alıcının alanının geniş, parlak ışıklı bir odadaysa dar olduğunu görürüz.

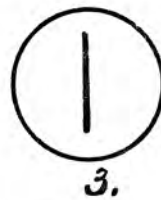
Ocak ateşinde olduğu gibi ışık son derece parlak olduğunda, gözü korumak için renkli camlar kullanılır. Bu camlar kendi renklerinden olmayan tüm parlak ışınları püskürtür ve böylece göze çarpan güç hacmini azaltır.

Şimdi baykuş ve kedi gibi gece görüşü iyi olan hayvanların gözlerini inceleyeceğim.

Baykuş gözleri

BAYKUŞ. Baykuş yalnızca gecenin karanlık saatlerinde açık seçik görebilen kuşlardan biridir. Yukarıya aldığımız baykuş gözlerinden gözün çok büyük bir alımlama alanı olduğu görülecektir. Göz son derece dar bir irise ya da düzenleyiciye sahiptir. Baykuşta düzenleyici denetim altında değildir ve geceleri iyi gören diğer birçok hayvan gibi otomatikman işlemez. Dolayısıyla alıcısını gündüzleri ya da güneş ışığında açık seçik görecektir. Düzenleyiciyi kontrol edemediğinden, alıcı gündüzleri boru hattının taşıyabileceğinden çok daha fazla ışık gücü alır. Sonuç, güç taşması ve yarı körlüktür; baykuş gündüzleri uyur, geceleri çalışır. Muazzam derecede geniş alıcı, geceleri, boru hattının kapasitesini doldurmak için zayıf ve gittikçe zayıflayan akımdan yeterli hacimde ışık gücünü toplayabilir. Ve boru hattı tam kapasitesini aktardığından, baykuş nesneleri gece karanlığında bizim gündüz gözüyle gördüğümüz kadar açık seçik görebilir.

Kedi gözü

KEDİ. Kedi gündüzleri parlak ışıktaki olduğu kadar gecenin karanlık saatlerinde de iyi görebilen evcil bir hayvandır. Baykuşun gözleriyle kedinin gözleri arasında bir fark vardır, o da şudur: Baykuş, gözün düzenleyicisi üzerinde hiçbir kontrole sahip değildir, oysa kedi kusursuz bir kontrole sahiptir. Kedinin gözündeki düzenleyici hem büyük genişlemeye hem de eşit derecede büyük bir daralmaya muktedirdir.

Şekil 1. "Gece ışığında." Bu şekil, gecenin karanlık saatlerinde kedi gözünün durumunu gösterir; düzenleyici sınırına çekilmiştir ve yalnızca geceleri gören baykuşun alıcısına benzeyen muazzam bir algılama alanını ortaya çıkarmıştır.

Şekil 2. "Düşük ışık." Bu şekil, alacakaranlığın geç saatlerinde ve günün ilk saatlerinde kedinin gözünün durumunu göstermektedir. İris, yani hareket edebilen gölge ya da düzenleyici burada alıcının toplam alanının yaklaşık yarısını kaplıyor olarak gösterilir. Dolayısıyla algı alanı yarı yarıya azalmıştır ve ancak boru hattı tarafından aktarılabilecek kadar güç söz konusudur.

Şekil 3. "Parlak ışık." Bu şekil gözün parlak gündüz saatlerindeki durumunu göstermektedir. Burada düzenleyici o kadar çekilir ki yalnızca alıcının ince bir çizgisi açıkta kalır ve böylece alınan güç hacmini asgariye indirir.

Dolayısıyla geceleri iyi gören kuşlar ve geceleri iyi gören hayvanlar görme yetisinin, nesneleri ayırt edebilme gücü-

nün parlak ışını yayan beden ortadan kaybolduktan sonra da devam edebileceğini göstermekte ve ayrıca ışık dalgalarının da devam ettiğini hiçbir şüpheye yer bırakmadan kanıtlamaktadır, ki bu da belli bir süre devam eden gücün hâlâ belli bir momente sahip olduğunu kanıtlamaktadır. Öte yandan güneş güçlerinden kaynaklanan momentin geceleri de devam ettiğini, ama hızının ve gücünün her daim azaldığını da göstermektedir. Güneş ışınları atmosferi terk ettikten sonra, yerkürenin ışık gücünün akımı kendisini döndüren güç kesildikten sonra dönmeye devam eden volan gibi hareket etmeye devam eder. Mekanik volan dönmeye devam eder ama hızı giderek azalır. Her dönüş ya da deveren gittikçe yavaşlar ve en sonunda durur ve böylece yerkürenin soğuk manyetik gücünün momentin gücünü aştığını ve çarkı sabitlediğini gösterir. Soğuk manyetik gücün bunu başarmış olmasının nedeni momentin yalnızca zayıf bir geçici güç olmasıdır. Momentin çizgileri çarkta merkezkaçtır. Mekanik volan tekrardan güç verilmediği sürece dönmeye başlayamaz. Aynısı atmosferdeki ışık gücü için de geçerlidir. Güneş ışını yakın güçleriyle birlikte durdurulduğunda, atmosferdeki ışık gücünün enerjisi her geçen saat daha da zayıflar ve nihayet tam şafak sökmeden önceki saatte en zayıf noktasına ulaşır.

İnsan geceleri kedi ve baykuş gibi açık seçik göremez çünkü insan gözünün düzenleyicisi alıcının yeterli bir bölgesini açıp, boru hattının kapasitesini doldurmaya yetecek kadar bir zayıflamış güç hacmini massedecek derecede genişlemeyi başaramaz. İnsan gözünün düzenleyicisi bir kedinin ya da baykuşun gözü kadar genişleyebilseydi, o zaman insan, tıpkı havyanlar gibi, geceleri de gündüzleri olduğu gibi açık seçik görebilirdi.

Yukarıda anlatılanlar bizim için çok hoş ve ilginç bir ibretlik hikayeye giriş mahiyetindedir.

ISI. Isımız bir yerküre gücüdür ve doğrudan güneşten gelmez. Şimdi ısının ne olduğunu tanımlayacağım:

Isı, yerkürenin birincil gücünün elektromanyetik bölümünün bir altbölümünün belli bir noktada ya da bölgede toplanmasını ve birikmesini ifade eden bir olgudur. Çevresindeki tözler bu belirli bir noktada ya da bölgede sıcaklık artışını engelleyecek kadar hızlı bir şekilde değişim ve eşitleştirme yoluyla bu gücü taşıyamazlar.

Sıcaklık nedir?

Sıcaklık, yerkürenin ısı gücünün belli bir noktada ya da bölgede toplanmasının belirtisi ve ölçüsüdür. Sıcaklık derecesi güç hacminin belli bir noktadaki ya da bölgedeki ölçümüdür.

Isı gücü –normalde– soğuk bir güçtür. Yerkürenin deposunda güçleri için yedekte (aynı zamanda atmosferde yedekte) tutulduğu zaman soğuk bir koşuldadır.

Bir binanın herhangi bir odasında binayı eritecek kadar yedek ısı gücü vardır, yeter ki odadaki ısı gücü azami faaliyet derecesine ulaştırılmış olsun.

Isı gücünün hareketi eski Naacal tabletlerinde açıkça anlatılmaktadır, “ve güneş ışınları atmosferde yerkürenin ısısının yayılımlarıyla buluştu ve ona can verdi ve yerkürenin yüzü ısıyla ısındı”; yine, Nahuatla’da, “ilahi okların vurduğu parçacıklar canlandı ve ısı gelişti.” Güneşin yakın güçleri ışınlarında taşınır. Yerkürenin ısı gücüne yakın olan güçler önce bunu yerkürenin yüzeyinden çekip sayfa 41’deki resimde gösterildiği gibi atmosfere yollarlar. Atmosferdeyken iki güç (yerküre ve güneş gücü) kaynaşır ve sonra, ısı gücü canlanır ve dalgalar biçimini alır. Aslına bakılacak olursa ısı gücünün işleyişiyle bağlantılı olan güneşin manyetik yakınlık kuran güçlerinden ikisi vardır. İlk güneş gücü soğuk ısı gücünü yerkürenin kabuğundan atmosfere çeker. Bu güneş gücü ısı gücünü canlandırıp, ona hayat vermez. Isı gücü ancak atmosferde canlandırıcı güçle temasa geçer.

Isı gücünü yerkürenin bedeninden çeken güneşin manyetik gücü, ısı gücünü ona hareket ve hayat kazandıracak bir faaliyete geçirmekten acizdir. Bunu gücün yerkürenin bedenini soğuk bir durumda terk etmesinden anlayabiliriz. Eğer güneşin bu özgül manyetik gücü ısı gücünü faaliyete dönüştürmeyi başarabiliyor olsaydı, bunu güç yerkürenin bedenini terk etmeden önce yapardı ve yerkürenin bedeni ısı gücüyle dolu olduğundan, bir koşula yol açardı: Yani yerkürenin yüzeyi kor gibi kızgın olurdu ve böylece üzerinde hiçbir canlı yaşayamazdı. Yerkürenin yüzeyi kor gibi kızgın olmadığından ve ısı gücüyle dolu olduğundan, ki bu ısı gücü sürekli olarak güneşin bir yakın gücü tarafından çekilmektedir, bu yakınlık kuran gücün atmosferde hayatla birleşmesini sağlayan güçten farklı olduğu açıkça kanıtlanmaktadır.

Atmosferin düzenlenen bir güç tutma kapasitesi olduğunu, atmosferin her atmosferimsi parçacığının (bu ister öz olsun ister analiz edilebilir parçalar) ancak mevcut durumdaki kadar gücü tutup asılı halde taşıyabileceğini daha öncesinde belirtmiştim. Şimdi biraz daha ileri gideceğim ve bu düzenlemenin bütün için olduğu gibi tekil güçler için de geçerli olduğunu söyleyeceğim. Dolayısıyla ısı gücünü yerkürenin bedeninden çeken güneşin manyetik gücünün ancak mevcut durumdaki kadar güç çekebileceği gösterilmektedir. Isı gücünün tutma kapasitesi dolduğunda, manyetik güç daha fazlasını çekemez çünkü bu gücü koyacak yer yoktur.

Soğuk kutup bölgelerinde yalnızca sıcak ve aşırı sıcak iklimlerde görülen bitki fosilleri bulunmuştur. Bu da gösteriyor ki bitkilerin büyüdüğü dönemde şimdi soğuk olan kutup bölgelerimiz o dönemde aşırı sıcaktı. Burada çok ilginç bir soru gündeme geliyor. Eski zamanlarda kutup bölgelerimizi aşırı sıcak yapan ısıya ne olmuştur?

Isı, elementlerde boşluğa ihtiyaç duyan bir güçtür ve uzayda atmosferimizin ötesinde element olmadığından, uza-ya gidip orada kaybolmadığı da açıktır.

Sular yerkürenin ince kabuğuna ilk yerleştiğinde, bedeninde güçler için yeterli depo yoktu. Bu nedenle büyük bir kütle dışarıda atmosferle karışmıştı. Orada depo düzenlemesi için bekliyorlardı. Yerkürenin kabuğu kalınlaştıkça, depo da genişledi ve onun genişlemesiyle atmosferdeki aşırı yük de yavaş yavaş çekildi ve depolandı. Bunun sonucunda atmosferdeki ısı gücünde yerkürenin kabuğunun kalınlaşmasına ve soğumasına oranla azalma oldu. Başlangıçta bugünkü kutup bölgelerimiz çok sıcaktı ve yerkürenin kabuğu kalınlaştıkça, sıcaklıkları da gittikçe azaldı ve en sonunda bugünkü durumuna geldi.

Uzay, biz ne kadar tersini istesek de bir boşluktan ibarettir. Isı gücü boşluğa ne girebilir ne de içinden geçebilir. Uzay, ısı gücünün herhangi bir yönde geçişinin önünde tam bir engel oluşturur. Uzay bir hiçliktir ve ısı gücü hiçliğe giremez. Güçler bir şekilde elementlerin işleyişini tekrarlarlar, yani doğanın kendilerine verdiği bir görevi yerine getirdikten sonra yorulur ve tükenirler.

Kendilerine doğanın tevdi ettiği bir görevi yerine getirdikten sonra tükenen elementler yeniden doğmak üzere ana kucağı olan yerküreye geri döner ve orada yeniden doğar ve canlanırlar. Yapraklar ağaçtan düşer, çimler büyür ve kururlar ve böylece doğanın laboratuvarına geri dönerler. Burada ayrışır ve geldikleri toprağa geri dönerler ve burada ileriki bir tarihte yeniden yeni bir bitki haline getirilmeyi beklerler. Güçler tükendiklerinde, büyük merkezi miknatis tarafından sürtünme çizgisine çekilirler. Orada yeniden canlandırılır ve depoya, yani yerkürenin soğuk sert kabuğuna yollanırlar.

Tükenmiş ısı gücü böylece yeniden canlandırılır ve depoya yollanır. Orada doğa tarafından yeni bir görev için çağrılana kadar soğuk cansız bir durumda bekler.

Güneş güçleri ısı gücünün hacimlerini yerkürenin bedeninden yeniden canlandırılmış bir koşulda çekerken, yerkürenin büyük merkezi mıknaatısı de yeniden canlandırma için eşit hacimde tükenmiş gücü geri çekmekte ve böylece dairesel ya da küresel bir hareket oluşturarak hayatı ve hareketi yöneten büyük yasayı takip etmektedir. Buraya kadar yerkürenin soğuk sert kabuğunun onun yeniden canlandırılmış güçlerinin deposu olduğunu bol bol vurguladım. Şimdi ise şu gerçekleri vurgulamak istiyorum:

Yerkürenin kabuğu kalınlaştıkça, yerkürenin çevresindeki sıcaklıklar düşmüştür.

Bu düşüş yerkürenin kabuğunun kalınlaşmasına oranla bir düşüştür.

Isı gücü yorulup tükendiğinde, güneş güçleri onun üzerindeki denetimini kaybeder.

Denetleyici bir manyetik güç aşırı ısıtılmış bir bedende depolanamaz. Beden soğuk olmalıdır.

Hiçbir güç soğuk bir alanda yeniden canlandırılmaz.

Çeşitli olgular yerkürenin bedeninde depolanan yedek güçlerin atmosferde asılı tutulan güç hacminden çok daha fazla olduğunu göstermektedir. Yerkürenin bedenindeki bu artı sayesinde bir tarafsız bölge ortaya çıkmıştı. Bu tarafsız bölge şu anda yerkürenin daha fazla katılaşmasına ve soğumasına engel olması bakımından kilit bir yere sahiptir. Bu tarafsız bölgenin olduğu andan itibaren yerkürenin atmosferinin sıcaklıkları nihai olarak belirlendi.

Bugün kutup bölgelerinin atmosferinde taşınan ısı gücü hacmiyle tropikal kuşaktaki ısı gücü hacmi aynı derecede büyüktür.

Isı gücü yerkürenin bedeninden atmosfere ulaşır ulaşmaz, bir doğa yasası gereği, atmosferde değiş tokuş yoluyla eşitlemeye girişir, yani atmosferin her parçacığı eşit bir güç hacmine sahiptir. Bizim radyasyon diye bildiğimiz şey belli bir alan (oda ya da açık alan) boyunca ısı gücünün değiş to-

kuş edilmesinden ve eşitlenmesinden başka bir şey değildir. Güç yeniden tükendiğinde, merkezi mıkknatis tarafından olaya el koyulur.

Atmosferdeyken, güneş güçleri yerküre güçlerini (ısı gücü de dahil) gün sonlanana ve güneş ufukta kaybolana kadar asılı halde tutar. Bu andan itibaren güneş güçleri atmosferdeki güçler karşısında hiçbir güce sahip değildir. Sonra, büyük merkezi mıkknatis çalışmasına başlar. Tüm tükenmiş güçleri ve ayrıca çok zayıflamış durumda olan güçleri sürtünme çizgisine geri çeker. Hız giderek yavaşlar ve o yavaşladıkça güçler daha pasif hale gelir. Böylece gecelerin gündüzlerden daha soğuk olması olgusunu açıklayabiliriz. Bir diğer olgu da sıcaklığın yerkürenin yüzeyinin farklı kısımlarında farklı farklı olmasıdır: Sıcak, ılıman, soğuk gibi. Bunun nedenleri şöyle açıklanabilir:

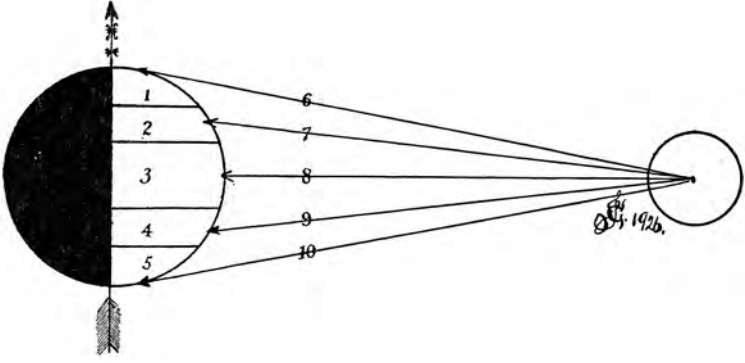
Birincisi, güneş ışınlarının yerkürenin güç çizgilerini kesme açısı.

İkincisi, yılın her gününde güneş ışınlarının bu güç çizgilerini kesme süresinin uzunluğu.

Buradan hareketle, hem zamanın hem de açıların işin içine dahil olduğunu görebiliriz; fakat burada bir doğa yasası takip edilmektedir: Güneş güçlerinin yerkürenin güçlerinin çizgilerine vurma açısı ne kadar dik olursa, güneş güçlerinin gücü de o kadar büyük olur. Dolayısıyla bu açılarda azami ısı söz konusudur, yani: Tropikal bölge.

Güneş ışınlarının güneş güçlerinin etkisini azaltacak şekilde genişlediği açılarda daha hafif bir sıcaklık vardır, yani: Ilıman bölgeler.

Güneş ışınlarının yerkürenin yüzeyine en geniş açıyla vurduğu yerlerdeyse, azami soğukluk vardır, yani: Kutup bölgeleri. Sayfa 83'teki resim bununla ilgili bir açıklamadır:

AÇILAR

- 1-Kutup 2-Ilıman 3-Tropikal 4-Ilıman 5-Kutup 6-En geniş açılar
7-Geniş açılar 8-Düz açılar 9-Geniş açılar 10-En geniş açılar

Şimdi de ısı gücünün elementlerde boşluğa ihtiyaç duyduğuna, elementler olmadan ısı gücünün var olamayacağına dair kanıt işlevi görecektir olan bazı bilindik olgulardan bahsedeceğim.

Sözelimi bir demir parçasının ısınıp artırdığımızda, demir genişleyecektir; ek ya da eklenmiş güç hacmi demiri genişleterek demirde kendisine yer açacaktır. Sonra, demiri soğutarak eklenmiş ısıyı geri çektiğimizde, demir eski boyutuna geri dönecektir. Bu, genişleme ve daralma diye adlandırılan bilindik bir olgudur.

Geceleri güneş ışınları yerkürenin karşı tarafına düşerken, yeniden demiri aşırı ısıtabilir ve genişletebiliriz. Bu ısıyı yerkürenin diğer tarafında olan güneşten mi alırız? Kesinlikle hayır. Bu ısı, atıl ve soğuk bir halde beklediği atmosferden çekilip alınır, ki zaten öncesinde de yerkürenin bedeninden çekilmiştir ama tükenmiş bir güç değildir.

Isının kaynağına yaklaştıkça sıcaklığın artması herkesçe bilinen bir olgudur. Örneğin büyük bir odanın bir ucunda sıcak bir fırın varsa, odanın diğer ucunda ocağın yakınlarında olduğundan çok daha düşük bir sıcaklık olduğunu görürüz.

Odanın merkezinde sıcaklık odanın iki ucu arasında orta bir derecededir. Bu nedenle biliminsanlarımızın iddia ettiği gibi, eğer ısı güneşten geliyorsa, güneşe yaklaştıkça havanın daha sıcaklaşması gerekir. Öyle mi? Bakalım.

Tropikal bölgelere gidelim çünkü orada güneşin doğrudan başımızın üzerinde olduğunu görürüz. Okyanus kıyılardan, deniz seviyesinden başlayacağız. Sıcaklığı ölçüyoruz ve 110 fahrenheit derece olduğunu görüyoruz. Bir balon alıyoruz ve güneşe dik bir çizgide 3 bin metreye çıkıyoruz. Bu yükseklikte sıcaklığın donma noktası olan 32 fahrenheit dereceye düştüğünü görürüz. Sonra biraz daha yükselip deniz seviyesinde 12 bin metreye çıkalım, hedefimiz hâlâ dosdoğru güneştir. Artık güneşe deniz seviyesinde olduğundan birkaç kilometre daha yakınız. Yeniden sıcaklığı ölçüyoruz. Sıfırın altında 50 dereceye düşmüştür. Soğuk dayanılır gibi değildir, oysa biliminsanları bize deniz seviyesinden 12 bin metre yükseklikte ısının kaynağına çok daha yakın olduğumuzu söylüyorlar.

Balon testimizin sonuçlarını doğrulamak için, gelin biraz dağcılık oynayalım. Başlangıç noktamız yüksek bir dağın eteklerindeki ılık bir vadi olsun. Dağa tırmanırken, havanın giderek soğuduğunu hissederiz. Bu durum deniz seviyesinden yükseğe çıktıkça sıcaklığın düştüğünü açıkça kanıtlamaktadır. Yerkürenin yüzeyinden uzaklaştığımızda, yerkürenin ısı kaynağından da uzaklaşıyoruz.

Bir başka bilinen olgu da deniz seviyesinden yukarı çıktıkça, atmosferin yoğunluğunun giderek azalıyor olmasıdır. Yukarı doğru çıktıkça yoğunlaşma artar. Bu olgu, 3 bin metre yükseklikte inç küp başına deniz seviyesinde olduğundan daha az atmosfer parçacığı olduğunun bir göstergesidir. G. L. Tanzer'in "Kozmik Karşılıklık"ta gösterdiği gibi, atmosfer parçacıklarındaki bu azalma her zaman düzenli bir oranda olmaz.

Karşımızda iki gerçeklik vardır:

Birincisi, deniz seviyesinden yukarı çıktıkça, atmosferin daha yoğunlaşmasıdır. Yani özde dolanan santimetre küp başına atmosfer parçacığı daha azdır. İkincisiyse, her atmosfer parçacığı ısı gücünün ancak belirli bir miktarını tutabilir.

Deniz seviyesinden yukarı doğru çıktıkça sıcaklığın düşmesinin bir nedeni vardır. Bunu aritmetik hesabı üzerinden göstereceğim. Deniz seviyesinde 110 fahrenheit derece sıcaklık gösteren inç küp başına 10 bin atmosfer parçacığı vardır. 3 bin metre rakımda inç küp başına yalnızca 5000 parçacık vardır. Bunlar güç hacminin ancak yarısını tutabilir. Bu nedenle sıcaklık deniz seviyesindeki yarısı kadar olmalıdır. Gerçekten de öyle olduğunu görürüz, zira 3 bin metre yükseklikte sıcaklık 55 fahrenheit dereceye düşer. Yukarıdaki rakamlar yalnızca bir örneğe temel oluşturması için verilmiştir. Gerçek rakamlar daha bilimsel eserlerde bulunabilir.

Yerkürenin ısısının güneşten gelmediğini, aksine onun kendi güçlerinden biri olduğunu göstermek için daha fazla kanıt ne hacet?

Şimdi, tamamen farklı nitelikte bir örneği ele alacağım: Termoelektrik pirometrenin işleyişi.

ISI OLAYLARI. Belirli bir noktada toplanmış ve birikmiş yeterli miktarda ısı gücü termokimyasal tepkimelere –analizlere– yol açabilir.

Termokimyasal analiz önceki bir termokimyasal sentezin bozulmasıdır. Bugün inceleyebiliyor olduğumuz termokimyasal sentez bundan on milyonlarca yıl önce oluşmuş olabilir. Isı gücünün toplanıp birikmesini sağlamanın –gerek mekanik gerekse de kimyasal açıdan– çeşitli mekanik yolları ve araçları vardır. Fakat birincil gücün elektromanyetik bölümünün güçlerinden çoğunu toplayıp biriktirmek yalnızca ısı dalınıyalıtıp yoğunlaştırmaktan daha kolaydır. Hal böyle

olunca, ısının da bir parçası olduğu (belki ışık gücü de bir diğeridir) bir yakınlık kuran güç grubunu biriktirmek genel bir alışkanlık olmuştur.

Bir tür mekanik mekanizma parçası olan dinamo elektromanyetik güç üretmez. Dinamo yalnızca gücü asılı halde tutulduğu çevredeki atmosferden çeker alır. Dinamoyu çevreleyen atmosfer güçlerden tamamen mahrum bırakılamaz; değiş tokuş ve eşitlenme bunun önüne geçer. Dinamo güç çizgilerini kesip bunları kendi kanallarına akıtırken, çevredeki güçler de onu takip eder ve atmosferi tükenmiş güçlerin tamamının yerini doldurmak üzere yerkürenin bedeninden gelen sürekli bir akımla tamamen yüklü halde tutar. Isı gücü tüm elementlerde yakınlık kuran bir güce sahiptir, bazıları güçlü, bazıları zayıf, bazılarıysa hemen hemen (ama çok değil) olumsuzdur. Isı gücünün elementlerdeki en yakın gücü oksijendir. Ne bir element ne de bir güç olan, yalnızca elementlerle güçlerin işleyişinden kaynaklanan bir olguyu ifade eden sürtünme, ısı gücünü toplama ve yoğunlaştırma yetisine sahiptir. Yerkürenin yüzeyindeki sürtünmeler büyük merkezi mıknaşın işleyişinin birer tekrarıdır. Yeterli sürtünme, tutuşmaya ve katı bedenlerin yanmasına yol açacak kadar ısı gücü hacmi biriktirecek ve toplayacaktır. Ateş alevleri termokimyasal analizin bir sonucudur. Sürtünmenin sonucunun bir termokimyasal analizi, bir katının dönüşüp aşırı ısıtılmış gazlar halinde atmosfere karışmasına neden olabilir. Bu olguya genellikle "ateş alevleri" adı verilir. Mekanik sürtünme yoluyla bir bileşiğin analizi başladıktan sonra, analizi sürdüren daha fazla sürtünme varlığını katıyı oluşturan bileşiğin elementlerinin ayrılmasının yol açtığı kimyasal sürtünmeye borçludur. Zira bütün termokimyasal ayrılmalara kimyasal sürtünme eşlik eder. Bu kimyasal sürtünme, tutuşmayı devam ettiren bileşikteki ısı gücünü sürekli olarak daha fazla hacimde biriktirir ve toplar.

Termokimyasal analiz, oksijen kullanarak hızlandırılabilir.

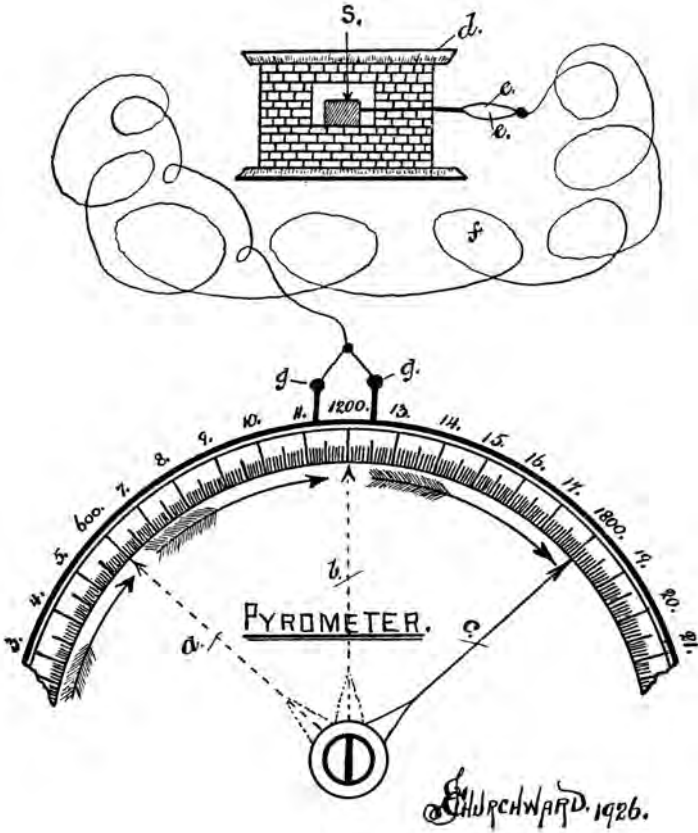
Sürtünme kendi içinde bir ateş alevi başlatamaz ya da bunu sürdüremez zira tıpkı dinamo gibi o da yalnızca gücü toplayan ve biriktiren aracıdır. Yalnızca ama yalnızca güç alevden sorumludur. Ateş başlar başlamaz, onu başlatan gücün hacmi alevin içinde atmosfere geçer ve orada eşitlemeye girişir. Bir ateşin etrafındaki atmosferi ısıtan işte bu özgül eşitleme biçimidir. Ateş tükendikten sonra, gücün eşitlenmesi, etrafında ateşin olduğu atmosfer normal hale gelene kadar devam eder ve yayılır, zira büyük eşitlenme yasasına göre, güç tüm satha ve ateşin durduğu çevreye eşit bir şekilde dağılana kadar (tıpkı bir fırtınadan sonra okyanus sularının durulması gibi) ve yüzey eşitlenene kadar değiş tokuş devam etmelidir.

Yukarıdaki ısı açıklaması bir başka bilindik olguyu daha açıklamaktadır: Atmosfer akımlarını keserek ateşi söndürmek, atmosfer akımlarını azaltarak bir ateşin yoğunluğunu azaltmak ya da atmosfer akımlarını artırarak ateşin yoğunluğunu artırmak. Ateşin yoğunluğundaki değişikliklerin esas nedeni atmosferi oluşturan elementlerden biri ya da atmosfer değildir; değişikliklerin tek nedeni gücün hacmidir. Isı gücünü içeri taşıyan ya da getirenin araçlardan biri (oksijen) olması dikkate alındığında, güç birincildir, atmosferi oluşturan elementler ise talidir. Daha önce de belirtildiği üzere, atmosfer muazzam hacimde gücü asılı halde tutar; her oksijen atomu ya da parçacığı kendi ısı gücü payına sahiptir. Bu nedenle atmosfer akımlarının hacmi azalır ya da artarken, kimyasal sürtünmeye taşınan güç hacmi de aynı oranda artar ya da azalır. Tüm atmosfer akımlarının kesilmesiyle, yanmayı sürdürmek için gerekli güç tedariki kesilmiştir ve dolayısıyla ateş daha fazla devam edemez.

Isının bir yerküre gücü olduğunu söyledim ve bu sözün ardından gücün nasıl işlediğine dair çeşitli bilinen olguları aktardım. Şimdi ısının bir güç, aynı zamanda bir yerküre gücü olduğunu göstereceğim ve inandırıcı bir şekilde kanıtlaya-

çağım. Bu amaçla termoelektrik pirometre diye bilinen araçtan yararlanacağım.

Termoelektrik pirometre, sıcaklıkları, özellikle de yüksek sıcaklıkları ölçmek için yapılmıştır. Kişisel deneyimlerimden ve yaptığım testlere dayanarak, yaklaşık 2000 fahrenheit dereceye kadar kesin ölçümler yapılabileceğini söyleyebilirim. Bu noktanın ötesine geçildiğinde, pirometrenin sıcaklık göstergesini oluşturan metaldeki kritik noktadan ötürü kesin öl-

Termoelektrik pirometre

çüm yapılamaz. Ama 2000 fahrenheit derecenin ötesinde tahmini bir ölçüm yapılabilir ama yalnızca tahmini.

Aslında termoelektrik pirometrenin ısıyı kaydetme durumu prizmanınkinden daha fazla değildir. Pirometre ısı akımını değil, manyetik akım hacmini ölçer ve kaydeder. Pirometreyi etkileyen ısı ve manyetik güçler birincil gücün elektromanyetik bölümünün dallarıdır ve kasıtlı olarak birbirlerinden yalıtıldıkları dönemler hariç, her zaman ilişki içindedirler ama her zaman kesin bir oran söz konusudur. Bu kural asla değişmez. Mesela manyetik gücün hacmini $x = 100$ fahrenheit derece ısı diye sabitlersek, $2x = 200$ fahrenheit derece ısı, $3x = 300$ fahrenheit derece ısı diye devam edecektir.

Ben termoelektrik pirometreyi genellikle sıcak suyla ayarlarım. Suyu sıradan bir termometrede 100 fahrenheit dereceye kadar ısıtın. Sonra sıcaklık göstergesini suya daldırın ve 100 fahrenheit dereceye getirin. Sonra kontrol amacıyla suyu 200 fahrenheit dereceye çıkartın ve doğru ölçüm yapıp yapmadığını anlamak için termoelektriği test edin.

İlim dünyası dışında çok az insan termoelektrik pirometrenin yapısını ve işleyişini bilir. Bu nedenle fırındaki sıcak bir çelik parçasıyla birlikte bir termoelektrik pirometre çizdim. Bu resmin yanında bir açıklama da sunuyorum ki eminim okuyan herkes tarafından anlaşılacaktır. (bkz. sayfa 88.)

D, fırın. S, sıcak çelik. F, bir çift izoleli tel. E, sıcaklık göstergesi denilen, platin-rodyum platin ya da iridyumlu platin gibi ateşe dayanıklı bir metalden yapılmış olan sökülebilir mafsallı. E.E., bu mafsallı ocağın dışındaki kurşun teller bağlantısı. G.G., kurşun telin diğer ucuyla pirometrenin bağlantısı.

Dolayısıyla sıcaklığı ölçülen sıcak çelik S'yi içeren ocak D'den pirometre P'ye bir çift sıradan izoleli tel (ışıklandırma amacıyla kullanılanların aynısı) vardır. Bu teller ocağın dışında E.E'de yine iki telden oluşan ama ateşe dayanıklı metalden yapılmış bağlantı noktasına bağlıdır. Bağlantı nokta-

sının diğer ucuyrsa sıcak çelik S'ye yaslanmıştı. Uzunluğu 30 metreden 1600 metreye kadar değişebilen kurşun telin diğer ucunda G.G.'deki pirometreyle bir bağlantı kurulmaktadır. Cihazda akım bir bobine aktarılır, oradan ibreye ya da indikatöre aktarılır ve o da akımdaki değişikliğe göre ileri geri oynar. İbrenin ucu derecelere ayrılmış bir kadranın üzerindedir. Böylece ibrenin hareketi akımın derecesine işaret eder, o da sıcaklık derecesinin, yani ocaktaki çeliğin bednindeki ısı gücü hacminin ne olduğunu verir. Bu döküm tüm durumları ve koşulları göstermektedir. İbreyi ya da indikatörü oynatabilen her elektrik akımının (hangi yöne olursa olsun, ister ileri ister geri) fırındaki çelikten gelmesi gerektiği görülecektir, zira pirometrenin bağlantılı olduğu başka hiçbir şey yoktur.

Cihazın bir dökümünü ve işleyiş tarzını sunduğuma göre, şimdi deneye geçebiliriz.

Külçe sözgelimi 70 fahrenheit derece atmosfer sıcaklığında ocağa yerleştiriliyor. İbre 70 fahrenheit dereceyi gösterecektir. Sonraki adıma teknik dilde "fırını yak" denir, yani ısıyı artır. Külçe ısıyı emmeye başlayınca, elektrik akımını bağlantı noktalarına aktarır; bunlar da kurşun teller aracılığıyla pirometreye aktarılırlar. Sonra güç bobinlerden geçer ve ibreyi 70 fahrenheit dereceden 600 fahrenheit dereceye (alette A diye gösterilir) çıkartır. Böylece külçede sıcaklığını 600 fahrenheit dereceye çıkartan bir ısı birikimi olduğunu gösterir.

Şimdi daha fazla akıma izin verin ve böylece ısının yoğunluğunu artırın. Külçe daha fazla ısı gücünü içine çeker ve ibre 600 fahrenheit dereceden alette B ile işaretlenen 1200 fahrenheit derece noktasına ilerleyerek artışı gösterecektir. Sonra birinciyle ikinciye denk olan başka akımlara izin verin. İbre 1800 fahrenheit dereceye gelene kadar ilerler ve orada aletin üzerinde C ile gösterilen noktada durur. Şimdi külçede 1800 birimlik manyetik güç vardır ki bu bize ısı gücünün de 1800 fahrenheit derece olduğunu söyler.

“Ateşi çekerek”, yani tüm akımları kesmekle, bir tepkime gerçekleşir, ibrenin geri gittiği görülür ve bu demektir ki güçler külçeyi terk etmektedir. İbrenin ilerleyiş oranını belirleyen şey, güçlerin külçenin bedenini ne kadar hızlı terk ettiği ve çevredeki atmosferle ve tözlerle alışverişidir. Bu değiş tokuş ve eşitlenme biçimi genelde soğuma diye adlandırılır.

Pirometre her zaman sıcaklığın normal olduğu bir yere ve sıcaklığı ölçülen maddeden olabildiğince uzağa koyulmalıdır. Böylece fırından gelen hiçbir ışın biçiminde ısı, ölçülen maddenin sıcaklığının yanlış şekilde kayda geçirilmesine yol açmayacaktır. Keza aleti etkileyen şeyin külçeden gelen bir güç olabileceği ve bunun bir ısı gücü değil, bir manyetik güç olduğu da açıkça gösterilmektedir.

Böylece çelik külçenin sıcaklığının yükseltilmesinin gerisinde atmosfer akımlarının yer aldığı gösterilmiş oluyor. Bu akımlar bir manyetik gücün eşlik ettiği ısı gücü hacimlerini külçeye taşımışlardır. Manyetik güç alete aktarılmış ve ibreyi hareket ettirmiştir; ibrenin hareketleri tüm bu süre zarfında külçede yoğunlaşan artmış güç hacimlerine denk düşer.

Fakat atmosfer akımlarını oluşturan elementlerin külçenin sıcaklığını artıran sorumlu araçlar olduğu savunulabilir. Bu görüşe cevap vermek ve yukarıda söylenenleri kontrol etmek için bir başka test daha yapacağım. Bu sefer akımın kullanılmadığı bir elektrikli ocaktan yararlanalım. Elektrikli ocak bir hava boşluğuna olabildiğince yakındır. Çeliği eriten araç elektrik akımı diye bilinen şey olacaktır, ki bu, birincil gücün elektromanyetik bölümünün ana dallarını içermektedir. Bu örnekte ısı gücü atmosfer akımlarının yardımı olmadan çelikte birikir ve toplanır. Çelikte güçler biriktikçe, sıcaklık artmaya devam eder ve sonra metal erir. Bir termokimyasal analiz başlamıştır. Erime ilk adımdır. Bu durum, ilk deneyde çelik külçesinin sıcaklığını 1800 fahrenheit dereceye çıkartan şeyin yalnızca ama yalnızca ısı gücü olduğunu göstermektedir.

Isı üzerine bu kısmı sonlandırmadan önce, sürtünme hakkında birkaç söz daha söylemek istiyorum.

Sürtünme bir güç değildir. Sürtünme, doğanın güçlerin birikiminde ve toplanmasında kullandığı araçtır. Örneğin:

İki parça odun alıp, sert bir şekilde birbirine sürtün. Kısa sürede odun tutuşur ve alev alır. Ateş odunları tutan elden çıkmaz, keza gerekli güç hacminin odunlarda olduğu da söylenemez çünkü aksi takdirde odunların sürtme olmadan da tutuşması gerekirdi.

Sürtünme ısı gücünün en büyük yakın gücüdür. Bu nedenle sürtünmenin olduğu her yerde ısı birikip toplanacaktır. Odunların birbirine hızlı bir şekilde değdirilmesiyle, sürtünme tutuşmayı başlatmaya yeten noktada yeterli hacimde ısı gücü toplanana kadar devam eder. Eller ve odun parçaları dinamo gibidir, yani yalnızca gücü toplayıp yoğunlaştırmaya yarayan araçlardır.

Dördüncü Bölüm

Işıklar

Önceki iki bölümde ışıklar konusunu zaten oldukça ayrıntılı bir şekilde ele almış bulunuyorum. Fakat ışıklarla bağlantılı başka noktalar da vardır.

Evren elementlerden ve güçlerden oluşmuştur.

Elementlerin çoğunu gözle görebiliriz.

Ama güçlerin hiçbirini göremeyiz.

Elementler güçler için, güçler de elementler için vazgeçilmezdir. Elementlerin tüm hareketleri güçler aracılığıyla gerçekleştirilir.

Eğer hiç element olmasaydı, o zaman ancak üstün güç var olabilirdi.

Güçler olmasaydı elementler ölü ve hareketsiz olurdu.

Tüm yerküre elementleri ışık yayarlar.

Oysa güçler ışık yaymaz.

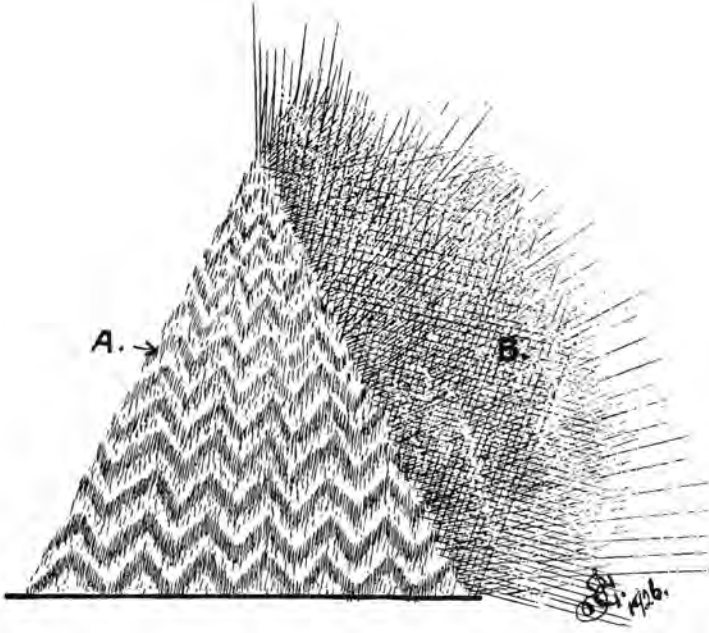
Bazı elementler yalnızca yüksek sıcaklıklarda görünen ışıklar yayarken, bazıları düşük sıcaklıkta ışık yayarlar. Bazı durumlarda sıcaklıkla ışıklar arasında hiçbir ilişki yoktur.

Güneşten çıkan tüm güçler ve birincil gücün elektromanyetik bölümünden gelen tüm güçler ışıklarda taşınır ve aktarılır. Tüm ışıklar güç taşırlar; ışıklar güç değil, yalnızca güçlerin taşıyıcısıdır. Bunu su testisine benzetebiliriz. Testi su değildir, yalnızca suyu taşıyan şeydir.

Aşırı ısıtılmış bedenler ışık yayarlar. Aşırı ısıtılmış bir beden kıızıdır ama beden kıızıl kalırken, beyaz ya da saman ren-

giymiş gibi görünebilir. Bunun nedeni çevresindeki parlak ışınlardır. Renkli görünür bir ışın o kadar yoğunlaşabilir ki görünmez hale gelebilir.

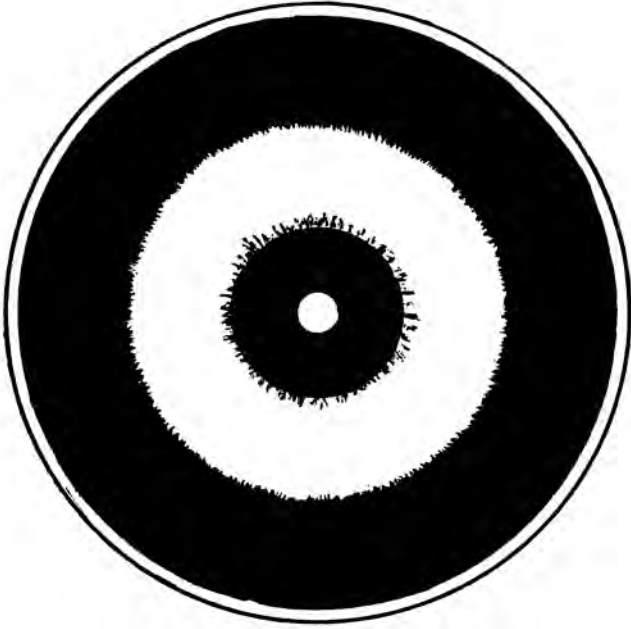
Çeşitli renkte ışınlar (parlak görünen ışınlar) bunları çıkaran bedenin rengindeki değişikliklerin bir sonucu değildir, çünkü bu ışınlar bedenden ayrıldıklarında koyu görünmez ana ışınlardır. Çeşitli renkte olmalarının nedeni uzmanlaşmış atmosferimizin her ayrı ışını ana ışından bölüp ayırmasıdır. Bir ışın filtrelendiğinde, belli bir gücün taşıyıcısı olur. Ateş gibi bir fırına baktığımızda, ışınları yayan gerçek bedeni asla göremeyiz. Tek gördüğümüz şey parlak görünür ışınların oluşturduğu haledir ve onu da ancak ana ışınlardan kopartıldıktan sonra ve atmosferde dağılmadan önce görürüz. Bedenin kendisini görmek için parlak ışınlar örtülü olmalı ve hale saf dışı edilmelidir.

Renklerin Görüldüğü Bir Ana Işının Birinci ve İkinci Bölümleri

İnsan gözü parlak ışınları olduğu gibi koyu ışınları da ayırt edebilseydi tüm nefes alan hayvanlar bir halenin içinde yaşıyor gibi görünürlerdi.

Koyu görünmez ana ışın önce piramit şeklinde zikzaklı bir dalga biçimine bürünür (A, sayfa 95). Bu zikzaklar tayfın renklerindedir. Ben bunun parlak ışınlarla koyu ışınlar arasındaki bölünme olduğuna inanıyorum. Bu zikzaklardan nihai filtreleme düz çizgiler halinde (B, sayfa 95), tüm renklerde olur ve bunlar çeşitlenince, dalga da azalır ve en sonunda tümüyle kaybolur; renkli ışınlar piramitten yalnızca kısa bir mesafede takip edilebilir, sonra bunlar atmosferde gözden kaybolurlar.

Bir Ampül Kesiti

Ana ışının bir zikzaklı piramit biçimine büründüğünü belirtmiş olsam da bu piramit biçiminin ana ışın bedeni terk eder etmez mi yoksa belli bir mesafe kat ettikten sonra mı başladığını söylemek kesinlikle olanaksızdır çünkü hiçbir ana ışın kaynağını terk ederken görüntülenemez. Parlak ışınlar koyu ışınlardan ayrılmaya başlayana kadar hiçbir ışın görülemez. Ana ışının zikzaklı piramidi göstermeden önce başka bir biçime bürünebilmesi gayet mümkündür.

Önceki iddiamaya (“ışınları yayan bedeni asla göremeyiz”) örnek göstermek adına akkor elektrik lambasını seçtim. Işığı yayan ince telin kalınlığı bir saç teli kadardır. Fazla büyük olmayan bir ampulün içindeki ince telin etrafındaki parlak ışınların oluşturduğu halenin çapını dikkatlice ölçtüğümüzde, 1/8 inç çapında olduğu ortaya çıkmıştır, yani ışınları yayan bedenin çapının birkaç yüz katıdır. Işınları görürüz ama esas teli göremeyiz.

Akkor elektrik lambasında alev yoktur; yalnızca ışınlar vardır. Alevlerin oksijenle beslenmesi gerekir; ampul oksijensiz bir boşluktur, bu nedenle gerçek alevler için gerekli tamamlayıcı yoktur.

Işınlarla bağlantılı birçok ilginç olgu vardır; bunlardan biri farklı bedenlerin aynı renkli ışınları birbirinden çok farklı sıcaklıklarda yaymalarıdır.

Bir sigaranın yanan ucu 600 fahrenheit derecede kiraz rengi bir ışın yayar. Çelik aynı ışını 1200 fahrenheit derecede yayar. Karbon filamanlı bir akkor lamba saman rengi ışın yayar; bu ampülü çıkarın ve yerine tungsten filamanlı bir lamba koyun beyaz ışın yayacaktır.

Donyağı kandilinin alevi saman rengi bir ışın yayar. Parafinli mumun alevi ise beyaz bir ışın yayar.

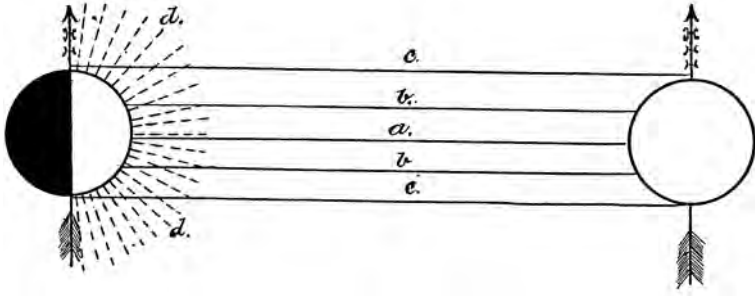
Ateşböcekleri ile yıldızböcekleri beyaz ışın yayarlar. Bu böceklerin sıcaklıkları 100 fahrenheit derecenin altındadır. Fakat çelikten aynı renkli ışını almak için 1800 fahrenheit derece ile 2000 fahrenheit derece arasında bir sıcaklık gerekir.

Yakıldığında saf beyaz ışın yayan belli elementlerden bir gaz oluşturabilirim ama alevin sıcaklığı 100 fahrenheit derecenin altında olmalıdır (atmosfer sıcaklığı). Alev parmakların ve ellerin arasından geçer ama ısı hissedilmez. Alev bir kumaş parçasının içinden geçer ama kumaşın sıcaklığını artırmaz. Çelikten aynı renkli ışını elde etmek için 200 fahrenheit derece sıcaklık gerekir. Bileşime başka bir element daha eklediğimizde, alev hemen 3000-3200 fahrenheit dereceye fırlar. Deneylerimi destekleyecek daha yüzlerce örnek verebilirim fakat yukarıdaki örneklerin yeterli olduğu düşüncesiyle böyle bir şey yapmayı gereksiz buluyorum. Genellikle zor bilimleri derinlemesine incelemeyen meslek dışından kişiler için örneklerin en basitleri seçilmiştir.

Sıcaklığın her durumda ışının rengini belirlemediği açıkça gösterilmiştir. Daha önce de gösterdiğim gibi, genellikle yalnızca aşırı ısıtılmış bir bedenden çıktığı düşünülen beyaz bir ışın, atmosfer sıcaklığındaki soğuk bedenlerden de gelmektedir. Bir ışının rengini belirleyen esas etken, ışının türüm ettiği bedenin kimyasal bileşimidir ve farklılık büyük oranda ışını yayan maddenin sahip olduğu radyoaktivite derecesidir.

Daha önce de belirttiğim gibi, tüm bedenler az çok radyoaktiftir ama hemen hepsinde derece o kadar düşüktür ki görülmesi ve ölçülmesi olanaksızdır. Bu genel radyoaktivitenin nedeni birincil gücün elektromanyetik bölümünün tüm tözler yayılmasıdır ve bir güç hiçbir zaman durağan olmadığından, aksine her zaman hareket ettiğinden ve ışınlar güçleri hareket ettiren araçlar olduklarından, tüm tözlerin neden radyoaktif olduğu açıkça görülebilir.

Hatalı bir şekilde güneş ısısı adı verilen şeyin, güneş ışınlarının atmosferde yerküre güçleriyle buluşma açısı tarafından belirlendiğini daha öncesinde belirtmiştim. Şimdi buna bir örnek vermek istiyorum:

Açılar ve güçler

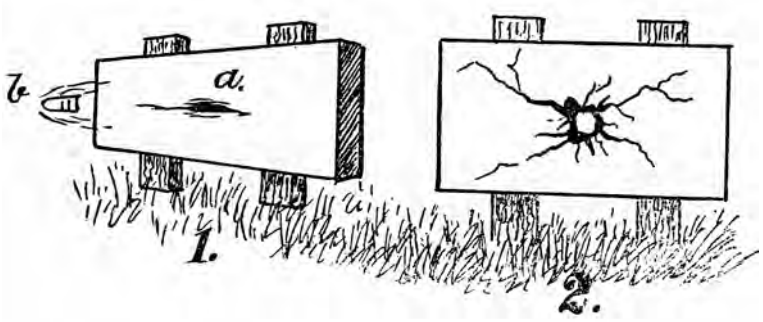
A¹ ve A² açıları güneş güçlerinin güneşten en geniş açıyla ama güç çizgilerinin dik açılarıyla yer kürenin güç çizgilerini kesişini gösteriyor. B¹ ve B² açıları geniştir, ama A¹ ve A² açıları kadar değil. Güneş güçleri yer kürenin güç çizgilerini geniş bir açıyla keser, böylece belli bir ölçüye kadar yer kürenin çizgileri güneş güçleri tarafından belli bir mesafede takip edilir ve dik açılarla vurduğunda olduğundan daha büyük bir etki yaratır.

C Açısı. Burada güneş güçleri yer kürenin güç çizgilerine dik olarak vurmaktadır ve bir uçtan bir uca ilerlemekte ve böylece azami etki yaratmaktadır. Burada söylenenlerin kanıtı, güneş güçlerinin yer kürenin güç çizgilerini dik açıyla kestiğinde çok soğuk bölgelerden bahsediyor olmamızdır; yer kürenin çizgileri geniş açıyla kesildiğinde, ılıman bölgelerden bahsediyoruz; yer kürenin çizgileri tüm çizgi boyunca kesildiğindeyse, azami sonuç ortaya çıkmaktadır: Tropikal ya da sıcak bölgeler.

Açılara ve etkilere dair bir sonraki örneğim balistik testinden geçirilen iki zırhlı levha olacak.

Bu iki hedef eşit kuvvette ve direnme gücündedir. Biri silahla geniş açıdadır, yer kürenin güç çizgilerini geniş açıyla kesen güneş ışınlarına tekabül etmektedir. Diğer hedefse silaha düz açıdadır, tıpkı sıcak bölgelere vuran güneş güçleri gi-

bi. Kullanılan silah aynıdır, mermi aynıdır, barut hakkı aynıdır. Silahla hedef arasındaki açı hariç tüm koşullar aynıdır.

İki Çelik Hedef

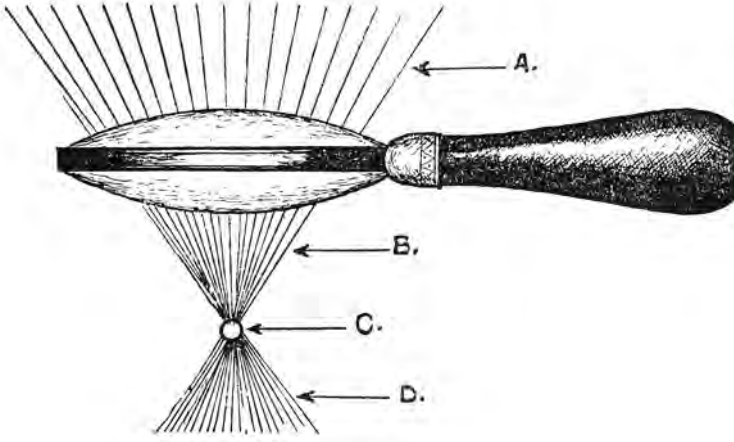
Şekil 1. Geniş açı. Mermi hedefe ulaştığında mermi hedefin yüzeyini biraz yarar (a), sonra teğet bir şekilde geçer. Hedefi delip geçmez.

Şekil 2. Dik açılar. Mermi doğrudan hedefi deler geçer.

Bu iki atışın sonuçlarının farklı olmasının nedeni yalnızca açı farklılığıdır; aynıysa yerlere güçlerine çarpan güneş güçleri için de geçerlidir. Güç ve kuvvet dünyanın her tarafında aynıdır; sonuç farklılığı –ısı değişiklikleri– tümüyle güneş güçlerinin yer kürenin güç çizgilerini kesme açısındaki farklılıktan kaynaklanır. Sıcaklık farklılıklarını ifade eden dört mevsim ise yer kürenin kutuplarındaki salınımlardan kaynaklanır. Bu salınımlar güneş ışınlarının açısını değiştirmektedir.

Işıklar ve güçleri bir mercek yoluyla toplanıp yoğunlaştırılabilir ve etkileri büyütülebilir. Sıradan bir mercek her iki tarafı da dışbükeyli saydam bir cam parçasıdır. Yüzeyine ya da üst yüzeyine düşen tüm ışınları toplama ve sonra bunları alt yüzeyin ötesinde bir noktada yoğunlaştırma ya da odaklama özelliğine sahiptir. Odak noktasının mercekten uzaklığını belirleyen camın dışbükeyliğidir.

Şimdi odaklanmış ışınlar ve ısı gücüyle ilgili bir deneyi anlatacağım.

Işınları toplayan ve bir noktaya odaklayan mercek.

Kaynak 100 mum gücündeki bir elektrik lambası olacak. Işınlar ve güçleri odak noktasında bir araya toplanır ve bir akkor nokta oluştururlar. Bu parlak nokta, ışık gücünün odak noktasında toplanıp birikmesinden kaynaklanır. Birikimin nedeni ışık gücü hacimleriyle bir dizi ışının odak noktasının temsil ettiği bölgede birbirleriyle buluşmaları ve kesişmeleridir. Bunu aşırı baskıya maruz kalan bir bacaya benzetebiliriz.

Odak noktasında, ısı gücünü taşıyan ışınlar tıpkı ışık gücünü taşıyan ışınlar gibi toplanır ve birikirler. Bu şekilde toplanan ısı maddeleri yakabilir ve eğer mercek platini eritecek kadar büyük ve güçlüyse parlak ışınlar gizlenebilir ve püskürtülebilir ve geriye odaklanacak yalnızca ısı ışınlarını bırakabilir. Bu durumda hiçbir akkor nokta olmayacaktır ama platin aynı şekilde eritilecektir.

Camın bir şekilde aşırı ısıdan sorumlu olduğu iddia edilebilir. Böyle olmadığını kanıtlamak için, bir buz parçasından mercek yapacağım ve aynı sonuçları elde edeceğim. Buz eri-

mediğine göre, demek ki ısı gücü buzdan geçen ışınlarla taşınmaktadır ve bu koşuldayken soğuk bir güçtür.

Bu noktada müteveffa John Tyndall'ın yaptığı deneylerden bazılarını tekrarlamaktan öteye geçemeyeceğim. Bu deneyleri birçok kez ben de yaptım ve her seferinde ışınlar ve güçler hakkında bazı bilgiler edindim.

Cuvier paleontolojinin babasıysa, Tyndall da -kendi bil-mese bile- güçler biliminin babasıdır. Tyndall kendi büyüklüğünü hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştır.

Tyndall'ın derslerinden parçalar alıp deneylerini göstermeden önce, Tyndall'ın eserlerinde çok açık bir şekilde gösterilen yakın güçler ve düşman güçler hakkında birkaç şey söylemek istiyorum.

YAKIN GÜÇLER. Yakın güç bir güç, element ya da elementlerden oluşan bir bileşik olabilir ve birinin diğeri tarafından çekildiği yerde -biri diğeri doğru çekildiğinde- görülür. Manyetik iğne bir güç ile element arasındaki yakınlığın bir örneğidir.

PÜSKÜRTÜCÜ GÜÇ. Püskürtücü güç bir güç de olabilir bir element de ve birinin diğeri ittiği yerde görünür.

TARAFSIZ GÜÇLER. Tarafsız güç bir güç de olabilir bir element de ve birinin diğeri üzerinde hiçbir etkiye sahip olmadığı yerde görülür.

Bir manyetik güç, kendisine çektiğinde yakın bir güçtür.

Bir merkezkaç güç püskürtücü bir güçtür, zira kendisinden uzaklaştırır ya da iter.

Bedenlerin hareketleri ya yakın ya da püskürtücü güçlerle (bazen de her ikisiyle) gerçekleştirilir.

Güçleri taşıyan ışınların diğer ışınlarda ve renklerde yakın, püskürtücü ve tarafsız güçleri vardır. Renklerin ışınlarda

olduğu gibi renklerde de yakın, püskürtücü ve tarafsız güçleri vardır.

JOHN TYNDALL'IN DERSİNDEN PARÇALAR. “Normal bir güneş ışığında her türden ve renkten ışın vardır ama tüm parlak ışınları engellemek ve koyu ışınların engelsizce geçmesini sağlamak için ışın demetini filtrelemek; tüm koyu ışınları filtreleyip yalnızca parlak ışınların geçmesine izin vermek olanaksızdır, ama her şeye rağmen bu yapılabilir. Parlak ışınlar karşı şeffaf olmamasına karşın diğerleri karşısında tamamen şeffaf olan maddeler keşfedilmiştir. Diğer yandan doğru maddelerin seçilmesiyle saf ısı ışınlarını büyük oranda engelleyip,¹ saf ışık ışınlarının rahatça geçişine izin vermek mümkündür. Bu ayırma ışık ışınlarını filtrelemek kadar kusursuzca yapılamaz. Işığı yaratan dalgaların hareketlerini hiçbir zaman göremedik, ama etkilerine bakarak var olduklarını konumlarını ve büyüklüklerini söyleyebiliyoruz. Fakat uzunlukları belirlenmiş ve bir inçin $1/30.000$ 'i ile $1/60.000$ 'i arasında değiştiği anlaşılmıştır.

“Fakat ışık ve ısıyı yaratan ışınların yanı sıra, güneş çok çeşitli başka ışınlar da yayar. Güneşin gönderdiği en büyük ve en güçlü ışınlar bu niteliktedir.²

“Görülür derecede kızıl olmayan bir kaynaktan çıkan ısı birazdan bahsedilecek türde etkiler yaratacak derecede yoğunlaştırılmaz. Bunu elde etmek için en yüksek akkorluk düzeyine erişmiş bir bedenden türüm eden bir ışın kullanmak zorunludur.³

1. Bu noktada Tyndall'ın ısıyı bir güç olarak gördüğünü belirtmeliyim. Ben ise bu noktaya kadar ısıya güc değil gücün taşıyıcısı olduğuna dikkat çektim.
2. Güneş ışınları ışık ya da ısı gücü taşımazlar. Bunların ikisi de yerküre gücüdür. Güneş tarafından yollanan en güçlü ışınlar ve güçler güneş sistemindeki bedenlerin hareketlerini kontrol edenlerdir. Bunlara manyetik güçler denir.
3. Daha öncesinde gösterdiğim gibi, bedenler akkor değildir; koyu ana ışın bu olasılığın önüne geçer.

“Güneş tam da böyle bir bedendir ve bu nedenle koyu ışınları deneylerimize uygundur. Fakat birazdan yapacağımız türde deneyler için bizim güneşimizden azıcık yeterlidir: Elektrik ışığından bahsediyorum. Elektrik ışığının sağladığı bir avantaj da vardır, zira koyu ışınlar güneş ışınlarının toplam ısınımının geniş bir oranını kucaklar. Bu nedenle elektrik ışığı yapacağımız deneyler için yalnızca uygun değil, aynı zamanda en iyisidir.”⁴

DENEY 1. “Bir elektrik ışığının kaynağından odaya güçlü bir ışın demeti yollanabilir ve bu geçiş sırasında havadaki tanecikleri ortaya çıkarır; eğer hiç tanecik yoksa, ışın demeti görülemez.”⁵

“Işın demetini içbükey bir aynaya yansıtalım. Aynanın üzerinde yansımış ışıklardan oluşan bir huni oluşturacaktır. Huninin parlak tepesi odak noktasıdır. Sonra, ışın demetinin yolu üzerine hiçbir şekilde ışık geçirmeyen bir madde yerleştirelim. Kullanılacak madde karbon bisülfat eriyiğinde çözülmüş iyottur. Odak noktasındaki ışık, koyu solüsyon kullanıldığı anda ortadan kaybolacaktır. Fakat bu koyu solüsyon koyu ışınlara son derece şeffaftır ve bu koyu ışınların bir odak noktası ışık yok edildikten sonra da varlığını sürdürür. Bu ışınların ısısı elle hissedilebilir.⁶ Bu ışınların bir termometreye düşmelerine ve böylece varlıklarını kanıtlamalarına izin verebilirsiniz ya da en iyisi, büyük manyetik bir iğneyi etkileyecek olan bir elektrik akımı vermelerini sağlayabilirsiniz.

4 Güneşin koyu ışınlarının en azından yarısı yoğunluğundan ötürü ölçülebilir değildir. Güneşin karanlık ışınlarının bu kısmı bir uçtur. Elektrik lambaları da koyu ışınları bakımından değişiklikler gösterir ve ince teli oluşturan elementlere bağlıdır.

5 Tyndall’ın burada bahsettiği ışın ana ışın değildir, her renkten ama birbirinden ayrı ayrı ışınların bir koleksiyonudur. Piramit şeklindeki zikzaktan çıktığı gösterilen ışınlardır bunlar (sayfa 100). Koyu ışınlar atmosferdeki tanecikleri gösteremezler, bunu yalnızca parlak ışınlar yapabilir.

6 Işıklar hissedilemez. Hissedilen şey ışınların taşıdıkları ısıdır.

“Şimdi koyu ışınları engellemek için koyu ışınları filtreleyebiliriz. Bunu şap ve sudan oluşan bir solüsyonla yapabiliriz. Bu solüsyon tamamen parlak ışınların geçmesine izin verecektir. Odak noktasına küçük bir parça pamuk barutu yerleştirin ve parlak ışınların buna azami güç uygulamasını sağlayın; hiçbir sonuç alamayacağınızı görürsünüz. Şap filtresini çekin ve tüm ışın demetinin filtreleme olmadan pamuğun üzerine düşmesine izin verin. Pamuk patlayıcı bir parlaklıkla hemen dağılacaktır. Bu da gösteriyor ki parlak ışınlar pamuğu patlatmaya muktedir değildir, oysa ışın demetindeki tüm ışınlar bir araya geldiğinde bunu yapabilirler. Dolayısıyla koyu ışınların gerçek araçlar olduğuna hükmedebiliriz. Fakat bu yargı yalnızca bir olasılığa işaret eder, zira sonuca ulaşmak için koyu ışınlarla ışık ışınlarının karışımının zorunlu olduğu savunulabilir.

“Şimdi, ışık geçirmez iyot solüsyonuyla ışık ışınlarını filtreleyelim ve koyu ışınların pamuğa odaklanmasını sağlayalım. Öncekinde olduğu gibi patladığını görürüz. Dolayısıyla pamuk barutundaki ateşlemeye neden olan şey yalnızca ama yalnızca koyu ışınlardır. Aynı odak noktasında, örneğin bir platin parçası kızarıp ateş gibi olacak, çinko eriyecek, kâğıt hemen alev alacak ve tüm bu süre zarfında odak noktasının etrafındaki atmosfer odanın diğer herhangi bir noktasında olduğu kadar ılık kalacaktır.”

Aşağıda sıralananlara kanıt olarak yukarıda anlatılan deneyden daha iyi bir deney düşünemiyorum:

1) Ana ışınlar vardır ve bu ana ışınlar çok çeşitli renkli ışıklardan oluşur.

2) Uzmanlaşmış atmosferimizde bu ana ışınlar bölünür ve her ayrı ışın filtrelenir ve diğerlerinden yalıtılır.

3) Ana ışıktan çıkan iki esas bölüm vardır: Biri parlak görülebilir ışıklardan oluşur, diğeryse koyu görünmez ultra ışıklardan oluşur.

4) Parlak ışınlar ışık gücü taşırlar ve ısı gücünün bir parçası olduğunu taşımazlar.

5) Koyu ışıklardan bazıları ısı gücü ve manyetik güç taşırlar ama ışık gücü parçacığı taşımazlar.

6) Bazı renkler parlak ışıklara yakındır ve bu aynı renkler koyu ışıkları püskürtüler.

7) Bazı renkler koyu ışıklara yakındır ve aynı renkler parlak ışıkları püskürtüler.

8) Yakın güçler aynı renklere sahiptirler. Koyu ışıklar koyu renklere yakındır, parlak ışıklar ise açık, parlak renklere yakındır.

Yukarıdaki deneyi incelediğimizde Tyndall'ın parlak ve koyu olmak üzere iki tür ışın olduğunu ve parlak ışıkların ışıktan, koyu ışıkların da ısı ve manyetizmadan sorumlu olduğunu kanıtlamaya çalışmaktan başka bir şey yapmadığı görünecektir.

Tyndall bu hususları olabildiğince kesin bir şekilde kanıtlamıştır ama söyleyebileceklerinin yarısını bile söylememiştir: Deneyleri onun dikkat çektiklerinden ve iddia ettiklerinden on kat daha fazlasını kanıtlamaktadır.

Kanaatimce Tyndall çeşitli olguların gerisinde bizatihi ışıkların olduğu izlenimini edinmişti ki dolaylı yollardan bu doğrudur; ama doğrudan alacak olursak, dolaysız araçlar ışıklarda taşınan güçlerdir. Tyndall ışıklarla taşıdıkları güçler arasındaki farkı göstermeyi unutmuştu. Keza neden farklı renkte solüsyonların farklı sonuçlar doğurduğunu açıklamayı da unutmuştu. Yakın ve püskürtücü güçlere dikkat çekmemiştir ki bu da bizi ya bunları hafife aldığı ya da gerçeklerin farkında olmadığı sonucuna götürmektedir.

Bu deney, güçlerin işleyişine ait kimi temel özellikleri göstermekte ve kanıtlamaktadır. Sözgelimi: Renklerde yakın ve püskürtücü güçler vardır zira elektrik lambasından güçler koyu solüsyona ulaştığında, solüsyonun rengi parlak ışıkları püskürtüyor ama koyu ışıkların geçmesine izin veriyordu ve ısı odak noktasında kalmaya devam ettiğinden, demek ki koyu solüsyon koyu ışıklara ve güçlerine karşı son derece ya-

kındır. Bu deney aynı zamanda hafif solüsyonun ışık ışınlarına yakın, koyu ışınlaraysa karşıt olduğunu göstermekte ve kanıtlamaktadır.

Hafif solüsyonun koyu ışınları ve güçlerini püskürtmediği, aksine absorbe ettiği savunulabilir. Eğer böyle olsaydı, hafif solüsyonda sıcaklığın yükselmesine yol açan bir ısı gücü birikimi ve yoğunlaşması olurdu. Ben bu deneyi birkaç kez tekrarladım ve hafif solüsyonun sıcaklığı biraz olsun yükselmedi ve böylece koyu ışınların ve güçlerinin absorbe edilmediğini, aksine püskürtüldüğünü kesin olarak görmüş oldum. Tyndall bir elektrik akımının neden manyetik iğnenin yönünü değiştirdiğini açıklamamıştı.

Koyu solüsyondan geçen iki ayrı ve değişik ışın vardı. Işınlardan biri "ultra çelik" mavisiydi. Bu ışın manyetik gücü taşıyordu. Diğeriyse ultra kırmızı ya da kırmızıya çalan kahverengiydi. Bu ışın da ısı gücünü taşıyordu. İki ışından bahsettiğim için, filtreden yalnızca bu ikisinin geçtiğinin anlaşılması gerekiyor. Tersine, bunlar birçok ışıdan yalnızca ikisiydi ama söz konusu olgulara yalnızca bu iki ışın uymaktadır.

İyot filtresi hem ısı ışınına hem de söz konusu manyetik ışına yakındı. Ama ısı ışınına manyetik ışına olduğundan daha yakındı. Fakat iğnenin yönünü değiştirecek kadar yoğunlaşmış bir manyetik güç hacmi vardı.

İğnenin yönünün değişmesinin nedeni, birincil gücün elektromanyetik bölümünden gelen tüm güçlerin birleşme, toplama ve yoğunlaşma eğilimine sahip olmasıydı. Bu örnekte gücün odak noktasında toplanması, iğnede toplanmış olanı çekmesi ve böylece daha büyük bir yoğunlaşma sağlamasıydı söz konusu olan. İğnenin yönünün ne kadar değiştiği odak noktasında toplanan ve biriken gücün hacminin büyüklüğünü gösterecekti. Tyndall'ın deneyi elektromanyetik bölümünün ana dalı olan elektriğin üç alt dalı ayrılabilirliğini göstermektedir: Işık, ısı ve manyetizma.

Bu üçüne ek olarak, bir düzine civarında farklı ışını ve bunların tekil güçlerini filtreledim ve diyebilirim ki bu bir düzine tüm hikâyenin alfabesindeki ilk harfi bile temsil etmiyor.

Bu bölümü bitirirken, Tyndall'ı da doğrulamak adına, kendim küçük bir deney yapacağım. Bu deney bir çocuğun bile anlayabileceği kadar basit bir doğa gerçeğidir.

SİYAH ve BEYAZ. Aşağıdakiler yakınlık kuran güçlerin basit örnekleridir:

Yere iki demir parçası koyun, birini beyaz diğerini de siyah bir örtüyle örtün. Demirleri güneş ışınlarının doğrudan vuracağı bir yere yerleştirin. Bir saat sonra ikisinin de sıcaklığını ölçün. Siyah örtünün altındaki demirin beyaz örtünün altındaki demirin sıcaklığından daha fazla olduğunu göreceksiniz. İki parça demir yerine iki dilim pasta alın. Siyah örtünün altındaki pasta, beyaz örtünün altındaki pastanın daha yarısı bile erimeden tamamen eriyecektir.

Biri siyah diğeri beyaz olan iki parça kumaşı bir saat boyunca güneşte asılı bırakın. Bir saatin sonunda siyah örtü beyaz örtüden birkaç derece daha sıcak olacaktır. Bir ev hanımı ısının güneşten gelmediğine ve renklerde yakınlık kuran güçler diye bir şey olmadığına inanmazsa, bir ayağına beyaz çorapla beyaz bir ayakkabı, diğer ayağına da siyah bir çorapla siyah ayakkabı geçirmesini ve sonra gidip güneşin ayaklarına dik vurduğu bir yerde oturmasını söyleyin. Kısa süre sonra gelip siyahlarını beyaz çiftle değiştirmek isteyecektir. Deney burada alakasız görünebilir ama gerçek bir teste dayalıdır ve eğer yazar, ev hanımını ikna etmek için gerekli başka bir kanıt olmadığını söylüyorsa, inanın.

Bu olguların izahı şudur: Siyah ısı gücünün yakınlık kuran gücüdür, beyaz ise püskürtücü güçtür.

Tüm ışınlar güç taşırlar. Bazı ışınlar insanlara, vahşi hayvanlara ve bitkilere özgül etkilerde bulunurlar.

Mavi ışınlardan birinin taşıdığı güç uykuya ve acıya karşı hissizliğe yol açar. Kırmızı bir ışındaki güç ise kavgacı bir ruh hali doğurur. “Boğaya kırmızı göstermek” deyişinde haklılık payı yok değildir. Güneş çarpması belli bir ışının ensemize çarpmasının ve serebral korda nüfuz etmesinin sonucudur. Kırmızı ya da kızıl renk bu ışını püskürtür. Nasıl ışık ışınları John Tyndall’ın koyu karışımından geçemiyorsa, aynı şekilde enseyi kapatacak kırmızı bir kumaş parçası da güneş ışınlarının geçememesini sağlar.

GELECEĞİN AMELİYATLARI ve İLAÇLARI. Güçler doğanın işlerini görmesini sağlayan araçlardır. Her gücün bir de karşıtı vardır. Bir güç büyümeyi tetiklerken, tam karşıtı büyümeyi durduracaktır. Güç, kendisini taşıyan ışının rengine göre tanınabilir. Bu nedenle tam karşıt renkteki ışında karşı gücü bulabiliriz. Bunu üç ana renkteki bir yıldız biçiminde sunmam mümkündür.

Şuna kesinlikle eminim ki ilaç ve ameliyat yöntemi yakın gelecekte büyük oranda ilaç ve neşterden ziyade ışınlar yoluyla güçlerden yararlanılmasıyla yürütülecektir. Tıp kardeşliğinin bu keşfi gerçekleştirmesi için vakit gelmiştir.

Kuşkusuz güç kendisini taşıyan ışının rengine bakarak anlaşılabacağından, kafa karışıklığına yol açmamak ve basitlik adına güçten ışın diye bahsedeceğim ama şunu tekrar tekrar vurgulamamda yarar var: Işın güç değildir, gücün taşıyıcısıdır.

Doktor ve cerrahlar bedenin elementlerden oluşan kısımıyla yani makinenin kendisiyle ilgilenmek zorundadırlar. Daha önce de belirttiğim gibi, güçlerin elementlerde yakın, püskürtücü ve tarafsız güçleri vardır. Demek ki elementler güçlerden etkilenebilirler ve zaten etkilenmektedirler. Bazı güçler büyümeyi tetiklerken, bazıları büyümeyi durdurur, bir üçüncüsüye herhangi bir etkide bulunmaz.

Her renkli ışın kendi özgül ışınını taşır. Işınlar da renklere göre bölünebilir ve her renk kendi özgül gücünü taşır.

Tüm element bileşikleri belli bir gücün uygulanmasıyla yıkıma maruz kalırlar. Bu nedenle bazı ışın bakterileri, virüsler ve kanser, tüberküloz gibi oluşumlar, hepsi de elementlerden oluşan bileşiklerdir. Bu nedenle hepsi de doğru ışınlar uygulandığında yok olmaya mahkûmdur.

Bir virüsü yok edecek ama bu oluşumlara etki etmeyecek belli bir ışın bulunabilir ve tersi de geçerlidir. Mühim olan her amaca uygun doğru ışını bulmaktır.

Filtre olarak camdan uzak durmak gerekir zira renk hiçbir zaman tüm plakada aynı değildir ve birbirine tamamen benzeyen iki plaka bulmak olanaksızdır. 30 santimetre uzunluğunda renkli bir cam parçasını aldığımızda, bir uç belli bir rengi, diğeri farklı bir rengi ve ortadaki de bir üçüncüsünü filtreleyebilir; her renk ayrı ve farklı bir güç taşımaktadır. Bu noktada deneyimlerinden hareket ediyorum ama cam her şeye rağmen aynı görünür.

Ben kusursuz bir madde bilmiyorum ama olduğunu biliyorum ve zamanı, temayülü, araçları ve sabrı olan biri bunu bulabilir.

HUMMA. Humma vücut ısısındaki yükselişle kendisini gösterir. Artışın nedeni bedendeki muazzam miktardaki canlı yaşam gücüdür ve bir adımın başlangıcıdır. Bu adım devam ettirildiği takdirde güç o kadar birikecektir ki bedende toplanan ve biriken güç elementlere baskın çıkacaktır. Sonra tüm hareketler ve işlevler duracak, hayat sonlanacaktır.

Bir beden normal olabilmesi için, Ziiler şeklinde sistemden geçen ve yorulup tükenen gücün derinin gözeneklerinden vücuda engelsizce girmesi gerekir. Ter, yani su son derece güçlü bir yakın güçtür. Ter tükenmiş güçleri kendine çeker, toplar ve alıp götürür, böylece ardından gelen güçlerin yerini alması için kanalları açık tutar.

Terleme sonlandığında ya da deri gözenekleri bir şekilde tıkanıldığında, tükenmiş güçler dışarı çıkamaz, kaçış yolu bu-

lamazlar. Sonra toplar ve tüm kanalları tıkarlar ve sonunda salıverilmedikleri takdirde kalbe geri dönerler. Böylece hayat gücünün temel bileşenlerinden biri olan ısı bedende birikir ve vücut ısısını artırır.

Hummalı hastaların hastalık sırasında zayıf, aralıklı ve kasıla kasıla nefes aldıkları, kalp atışlarında zayıflama ve çarpıntı olduğu görülecektir. Kalbin bu özgül hareketinin nedeni ciğerlerden gelen her nefeste kalbe taşınan güçlerden kurtulunamıyor oluşudur. Kalp böyle durumlarda, gücü zaten dolu olan kanallara akıtmaya çalışır.

Gücün kalbe giden kanalları olan ciğerler kalbin alımlama kapasitesine göre hareket eder. Bu nedenle hummalı hastalar zayıf, aralıklı ve kasıla kasıla nefes alırlar. Tüm kanalları tıkanmış olan kalp, ciğerlerden yalnızca dolu kanalları zorlayabileceği şeyleri kabul edebilir. Daha fazla zorlayamadığında, kalp artık bir sonrakinden kurtulamaz, hakimiyetini yitirir ve tümüyle durur. Doktorlar buna “kalp sektesi” adını veriyorlar. Nefesle birlikte içeri alınan güç hacmi menzilin merkezi noktasının ötesinde, doktorların tabiriyle hayatı tehlikeye atmayan “normal” düzeyde olabilir, yeter ki gözenekler açık tutulsun ve hareket hızlandırılsın, yani terleme hızlansın ve artırılsın. Hummadan kaynaklanan esas tehlike vücut ısısı sorunu değil, beden elementlerden oluşan bileşiğinin ağır basmasıdır.

Güç hacmindeki bir değişiklik yeni yaşam biçimlerinin bulunması anlamına da gelir. Vücut ısısı normalin üzerine çıktığından, bedende yeni yaşam biçimleri zuhur etmeye başlayabilir. Kan, beden gücüyle çok yakın bağlantıya sahip bir parçasıdır; bu nedenle kanda birtakım gelişmeler gözleyebiliriz. Kan, kan yuvarlarından oluşur. Bana göre her kan yuvarı kendi içinde bir yaşamdır. Her kan yuvarı kimyasal olarak belli bir güç hacmi taşıyacak şekilde düzenlenmiştir. Derideki gözenekleri tıkayarak, kan yuvarları tükenmiş güçlerinden kurtulamazlar ama kalpten daha fazlasını almaları gerekir ve böylece kan yuvarı çok aşırı yüklü ve ısısı yükselmiş hale ge-

lır. Şimdi bir soru: Kan yuvarlarının içinde ya da arasında yeni bir yaşam biçimi oluşabilir mi? Şahsen ben bu soruya cevap veremem, çünkü bilmiyorum. Ama uzun süreli hummanın doğal sonucu, kanda bir tür mikroskopik hayatın oluşması olacaktır. Bu koşullar altında kanın mikroskopik incelemesi muhtemelen cevabı bulmamızı sağlayacaktır. Bu öneriyi bilime bir hayrım dokunsun diye yapıyorum. Tükenmiş güçlerin bedeni gözeneklerden terk ettiğini söylemiştim. Bunları taşıyan koyu, görünmez bir ışıktır. Bu ışın insan gözüyle görülemez de yine de bir rengi vardır. Eğer atmosferimiz bu denli uzmanlaşmış olsaydı ya da güçler atmosfer akkorluğu sağlamak için yetecek hacimde bedeni terk etseydi (şimşek gibi), tüm insanlar ve nefes alıp veren tüm hayvanlar, çocuklara melek diye resmedilen şeye benzer şekilde, bir ışık halesi tarafından çevrili olarak görünürlerdi. Bu hale insandan insana ve keza dönemden döneme farklı uzunlukta olabilir. Kalbi ve ciğerleri güçlü olan insanların halesi uzunken, zayıf olanları kısa olacaktır.

Belli güçler ilerler ve belli oluşumlara (kitlelere) yol açarlar. Bunlar pozitif bir gücün ürünüdür.

Negatif güç oluşumu/büyümeyi durduracak ve öldürecektir. Oluşum derken bakterilerden memelilere kadar tüm canlı biçimlerini kastediyorum.

Virüslerin yol açtığı bir hastalık olumsuz güç yoluyla öldürülebilir.

Tüm hayat biçimleri ve oluşumlar güçler tarafından yönetilir. Tüm güçler ışıkların içinde taşınır ve ışıklar tarafından aktarılır. Silah ateş aldığı anda öldüren silah değil, ateştir. Işın gücü taşır, ama işi yapan ışın değil, güçtür. Işın gücün taşıyıcısıdır. Nasıl testi ile taşıdığı su aynı şey değilse, ışın da taşıdığı güçle aynı şey değildir.

Her renkli ışın ve hatta her ışın rengi kendi ayrı gücünü taşır. Böylece sayısız renk olduğundan, sayısız da güç vardır. Negatif güçle pozitif gücü taşıyan ışın karşıt renklere sahiptir.

Pozitif ve negatif güç üç ana renkten oluşan bir yıldız tarafından belirlenebilir.

Belli bir güç kanserin oluşmasına ve büyümesine neden olabilir; negatif güç ise onu öldürecektir.

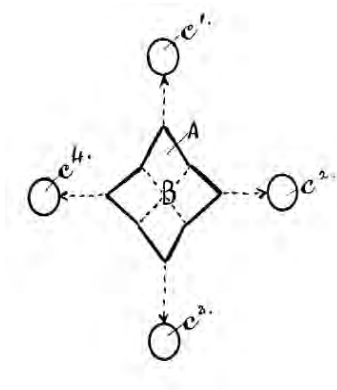
Belli bir virüs belli bir gücün etkisi altında büyüüp çoğalabilir; onun negatif gücü bunları öldürecektir.

Beşinci Bölüm

Hayat Gücü

Eski Naacal yazılarında en çok bahsedilen güçlerden biri Naacal yazılarında hayat gücü diye geçer. Bunun nedeni muhtemelen hayatın yaratılışında ve sürdürülmesinde önemli yere sahip olmasıdır. Aynı büyük tema William Niven'in Mexico City'nin 6-9 kilometre kuzeybatısında yakın zaman önce bulduğu taş tabletlerin üzerindeki yazılarda da önemli bir yer tutar. Bu iki yazı ayrıntıları bakımından birbirine o kadar benzemektedir ki kökenlerinin aynı olduğuna hiçbir kuşku yoktur.

Hayat gücünün işleyişi bu kadim insanlar arasında çok gözde bir temaydı. Bu gücün sembolü olarak 9 rakamı belirlenmişti. Ezoterik anlamı şuydu: "Daireler ve çemberler oluşturarak dönmek."

Bu daireler ve çemberler hayat gücünü nihai bölümlerine, işleyişlerine ve nihai düzenine kavuşana kadar takip ederler. Yazılarda iki vinyet, sonndan bir önceki bölümün bir resmi vardır. Bu dört uçlu bir yıldızın resmi ve günümüzde elektron denen şeye tekabül etmektedir. Bir diğer resim ise eylem halindeki güçtür. Dört uçlu yıldız

dört kürecik ya da küre halindedir. Bunlar atomları kendilerine bağlar ve döndürürler. Çemberlerini tamamlar tamamlamaz, tükenirler ve sonunda derideki gözeneklerden dışarı atılırlar.

HAYAT GÜCÜ. Bu, Naacal yazılarından bir vinyet, Cahun adı verilen dört uçlu bir yıldızdır. Bu kelime ana dilden iki sözcükten oluşmaktadır: Ca dört demek, hun ise bir demektir, yani "birin içinde dört".

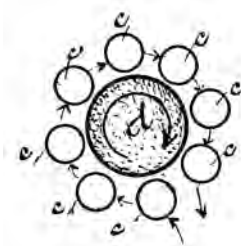
Muhtemelen eski çağda Cahun "dörde bölünebilir" ya da "dörde bölünmüş" diye yorumlanıyordu.

Dört uçlu yıldız günümüzde elektrona denk düşer. Son-
dan bir önceki hayat gücü bölümüdür. Bu bölüm metinde açıklanmaktadır. Resimde bunu yıldızın içinden geçen noktalı çizgilerle gösterdim.

Parçalandıktan sonra bölümler C^{1234} 'te gösterilen nihai biçimlerine kavuşurlar. Bunlar kendi içinde dönen küçük dünyalardır.

Bazı Naacal çizimlerinde bu son bölümlerin, bu küçük dönen dünyaların her zaman kusursuz küreler olarak çizilmediğini, kimi zaman oval şeklinde olduğunu gördüm. Bunun kasten mi böyle yapıldığını bilmiyorum. Yazılarda buna dair hiçbir şey bulamadım.

Bu küçük dönen dünyalara Ziiler adı veriliyor. Ne Ziiler ne de Cahun insan gözüyle görülebilir, çünkü bunlar birer güçtür ve güç olmaları sebebiyle görülemezler. Fakat var olduklarını atmosferde ışınlarıyla oluşturdukları hale-

den (elektrik ışığının ince çizgisi gibi) anlayabiliriz. Çizginin kendisi görülemez; halenin içinde saklıdır. Göz, yalnızca atmosferin akkorluğunu görür.

Yandaki şekil ise Ziî'nin işleyişini anlatan bir başka Naacal vinyetidir.

D atomdur ya da bir atomdan daha küçük olan bir parçadır.

C ise birbiri ardına atomun etrafında hareket eden Ziilerdir. Bu hareketi Zii'ler arasındaki oklarla gösteriyoruz.

Metinde Zii'nin manyetik gücünün onu atoma bağladığından ve atomun D okunda görüldüğü üzere dönmesine yol açtığından bahsedilmektedir. Bunlar daire çizmeyi tamamladıktan sonra sıralarını savarlar ama başka bir atoma mı geçerler yoksa tükenmiş bir güç olarak dışarı mı çıkarlar, o kadarını söyleyemeyeceğim.

Zii'deki manyetik gücün kuvveti tükendiğinde ya da faaliyeti için gerekli seviyenin altına düştüğünde, tüm Zii bedeninden derideki gözenekler aracılığıyla dışarı taşınır. Zii'deki manyetik ile ilişkili olan ısı gücü de dahil olmak üzere tüm Zii dışarı atılır. Su, gücün yakınlık kuran büyük gücüdür ve ter biçiminde derinin gözeneklerinden taşınma işlemini gerçekleştiren aracı haline gelir.

Hayat gücü tüm bedende kan yoluyla taşınır.

Yandaki şekil Niven'ın Meksika'da bulunduğu taş tabletlerden biridir ve en az 12 bin yıllıktır.

Bu tabletteki glifte Cahun yazmaktadır. Naacal ile aynı addır bu. Fakat bu glifte yalnızca Cahun adı yoktur. "Yaratıcı'nın emirlerinin rehberliğinde" de yazmaktadır. Yaratıcı'nın sembolü Naga modelidir.

Küresel biçimlerinde (son bölüm) bunlara Zii adı verilir. Atmosferden diğer tükenmiş güçlerle birlikte merkezi miknatısa çekilirler; sonra yeniden canlanıp doğadan yeni bir çağrı bekledikleri depoya yerleştirilirler.

Hayat gücü bir bileşik güçtür, yani tek bir birleşik güç olarak başlayan bir dizi farklı güçten oluşur. Fakat sonra bu güç bölünür ve her biri kendine düşen göreve sarılır. Elektroman-

yetik bölümün bir altkümesidir bu. Zii son aşamasındaki bu bölümlerden biridir.

Hayat gücünü kısmen bölmeyi başardım ve içinde şunların olduğunu gördüm: (1) Isı gücü; (2) elementlerden oluşan bir manyetik güç, yani benzerlerini kendine çeken elementler; (3) bir başka manyetik birleştirici güç, yani elementler bir araya getirildiğinde onları birleştirip tek bir güç haline getiren güç; ve (4) içinden Ziilerin çıktığı bir manyetik güç. Bunun ötesinde benim ayırt edemediğim başka güçler de vardır.

Bir şey kesindir ve her zaman buna bağlı olarak hareket edilebilir. O da şudur: Hayat gücünü oluşturacak olan çeşitli güçlerin oranları asla değişmez, bu nedenle hayat gücünün hacmi baskın ısı tarafından hesaplanabilir, zira ısı bileşik hayat gücündeki güçlerden birini oluşturur.

HAYAT NEDİR? Yerküredeki ilk büyük medeniyet biliminsanları tarafından tamamen anlaşılmış olsa da hayat her zaman modern biliminsanlarının büyük gizemlerinden biri olarak kalmıştır. Brahman kastının MÖ 2000 civarında Naacal tapınaklarını ele geçirmesinden ve olanaksız bir teori olan biyolojik evrim hipotezini ortaya atan Darwin zamanından bu yana, biliminsanları zamanlarını ve enerjilerini türlerin kökenini keşfetmeye adanmışlar ve birçok gösterişli teori Darwin'in hipotezine saplanıp kalmaktan kurtulamamıştır. Türlerin kökenini anlamaya çabalamak yerine, neden hayatın kökenini ve hayatın ne olduğunu bulmaya çalışmazlar? Bu sorular cevaplandığında türlerin kökenini de bulmuş oluruz.

Biliminsanlarımız havada şatolar kurmaya, kumdan kaleler, temelsiz binalar yapmaya çalışadursunlar.

Bir şeyin kökenini keşfetmek için zannımca onun kaynağına gitmek gerekir. Bu nedenle türlerin kökenini tatmin edici şekilde belirlemek için, öncelikle, hayatın kökenini bilmemiz gerekir. Bu temel olmadan bina inşa edilemez, edilse de ayakta kalamaz.

Maalesef biliminsanlarının çoğunluğu Atlas zamanından beri adeta bir koyun sürüsü gibi davranmışlardır; sürünün başındaki koyun çitten atlayınca, tüm sürü hiçbir mantığa sığmayan bir şekilde onu takip eder. Sürünün amaçladığı tek şey ortodoks görünmektir.

Belli ki bu biliminsanları açısından bir konunun ne kadar olanaksız, ne kadar aptalca ya da ne kadar çocukça olduğunun önemi yoktur, sırf ortodoks görünmek adına binlercesi ilk gidenin peşinden gitmektedir. Ama niye?

HAYAT. Anlayabildiğim kadarıyla, hayat, eskiler tarafından hayat gücü adı verilen bir yerküre gücü tarafından belli oranlarda ve yüzdelerde bir araya getirilmiş olan elementlerden oluşan bir kimyasal bileşiktir.¹

Elementlerden oluşan bileşiğin tüm yüzdeleri ve oranları doğru olduğunda, hayat gücünün belirli bir hacmi bileşiğin elementlerini öyle bir şekilde dengeler ki tüm parçalar, moleküller, atomlar ve atomdan küçük parçacıklar bağımsız şekilde ve bir bütün olarak, tıpkı bir saatin çarkları gibi, harekete geçer.

Tüm hayat gücü bu adıma dahil değildir – yalnızca hayatın bileşik gücündeki bazı güçler dahildir ve bunları bile diğerlerinden ayırmak mümkündür, yani bu güçler bağımsızlaşabilirler

Hareketler ilk başta titreşimsel niteliktedir, tıpkı bir saatin sarkacının sallanması gibi; yeterli enerjiye ulaşıldığında ise dairesel bir hareket başlar. Bu iş eskilerin Ziileri tarafından yapılır. Ziiler atomu ya da atomdan daha küçük olan parçacığı çevreler, etrafında bir halka oluştururlar ve biri diğerini takip eder. Elementleri manyetik olarak çekmeleri elementi kendi ekseninde döndürür.

1. Tüm hayat gücü bu adıma dahil değildir – yalnızca hayatın bileşik gücündeki bazı güçler dahildir ve bunları bile diğerlerinden ayırmak mümkündür yani bu güçler bağımsızlaşabilirler.

Dolayısıyla hayat elementlerin dairesel hareketlerinden oluşur. Bu hareketlerden sorumlu güç hayat gücüdür. Dairesel derken gerçek anlamıyla daire olmasalar bile yörüngeleri de kastediyorum.

Dairesel hareketler bir kez başladıktan sonra zayıf bir elektrik akımı gibi bedenin içinden geçen hayat gücü tarafından devam ettirilir. Bedenden geçen hayat gücü hacminin değişmemesi ve sürekliliğe sahip olması tüm parçaları ve parçacıkları düzenli ve sürekli bir hareket halinde tutar.

Elementlerden oluşan bir bileşiği canlandırmak ve hayata geçirmek için, verili hacimde hayat gücünün gerekli dengeyi oluşturması gerekir. Bu hacimde sıcaklık olarak ölçülen bir kısa menzil söz konusudur – 5 ya da 6 fahrenheit dereceden fazla değildir. Bu menzil genelde 4 fahrenheit dereceyi geçmez. Bundan sonra bazı örnekler vereceğim.

Gücün hacmi menzilin altına indiğinde ya da üstüne çıktığında güç işlemez hale gelir. Sonra hayat ortadan kalkar. Günlük hayattan bir örnek olarak, tavuğun yumurtadan çıkışını tarif edeceğim. Bu örnek bir hayat özünün verili hacimde bir hayat gücü tarafından dengelenmesini, parçalarını ve parçacıklarını hayat verecek şekilde harekete geçirmesini içermektedir.

Sıradan bir kümes tavuğunun yumurtası 100 fahrenheit dereceden 105 fahrenheit dereceye kadar değişen bir sıcaklıkta açılacaktır. Ama ideal sıcaklık 102,5'tur. Bu sıcaklık elementlerle kusursuz bir dengeyi ifade etmektedir.

Eğer kuluçkadan çıkma döneminde yumurtaların ısısının 100 fahrenheit derecenin altına düşmesine izin verilirse, denge bozulur ve hareketler durur. Elementleri dengelemek ve hareket halinde tutmak için yeterli hacimde güç yoktur. Elementler ve yumurta civığı güce baskın çıkar.

Eğer sıcaklık 105 fahrenheit derecenin üstüne çıkarsa, elementler güçsüz kalır ve hareket durur. Canlı ölür.

Bir diğer öğretici örnek de kelebek yumurtalarının kuluçkadan çıkma sürecidir. Kusursuz dengenin 70 fahrenheit de-

rece, menzilin ise 5 fahrenheit derece olduğunu varsayalım. Şimdi yumurtaları üç bölüme ayıracağım, bir kısmı 68,5 fahrenheit derecede, bir kısmı 70 fahrenheit derecede ve diğerleri de 72,5 fahrenheit derecede kuluçkadan çıkmaktadır.

72,5 fahrenheit derecede kuluçkadan çıkanlar küçük ve olgunlaşmamış olacak, 68,5 fahrenheit derecedekiler olgunlaşmış ama rengi soluk olacak, 70 fahrenheit derecedekiler, yani kusursuz dengedekiler ise, olgunlaşmış, güçlü ve parlak renklerde olacaktır. 68,5 fahrenheit derecede kuluçkadan çıkanlar ile 72,5 derecede çıkanlar arasındaki büyük fark o kadar belirgindir ki hayvanların hayatı hakkında bilgi sahibi olmayanlar bunların ayrı türlerden olduğuna inanacaklardır. Bu da gösteriyor ki menzilin iki tarafında da hayat kusursuz değildir. Bunun nedenini uzmanlaşmalar üzerine olan bir sonraki kısımda göstereceğim.

BÜYÜME/OLUŞUM. Doğa bedenin eskiyen parçalarını yenilemek ve bedeni oluşturan elementlerden müteşekkil bileşiklere yeni malzeme eklemek, böylece boyutu artırmak ve büyüme denen şeyi sağlamak adına birtakım tedbirler almıştır. Bu büyüme sağlanırken iki güç özellikle aktiftir: Elementlerden oluşan manyetik güçler ve birleştirici güçler. İş başararak için bu iki güce besin verilir. Elementlerden oluşan manyetik güç besin olarak alınan şeyden gerekli malzemeyi bulup çıkarır; ve bu şekilde bulup çıkarılan şey her zaman için bedenin bileşiklerini oluşturan şeyle aynı elementlerden olmalıdır ve çekip çıkartılan şey de –her zaman– bedeni oluşturan çeşitli bileşiklerle tastamam aynı oranda olmalıdır. Hayati dengeyi bozmadan yeni bir element eklemek mümkün değildir. Birleştirici güç sonra bu ölçülmüş ve seçilmiş malzemeyi bedeni oluşturan çeşitli bileşiklerle kimyasal (ya da, yakın) bir birliğe sürükler. Böylece özgün bileşikler kimyasal olarak değişmezler. Bunlar ne daha karmaşık ne de daha basit olurlar, bu nedenle hayati dengeyi de bozmazlar; eğer

bozsaldı, hayat dururdu. Yukarıdakini tüm yeni malzemenin bedeni oluşturan element bileşimini meydana getiren şeyle aynı oranda olması gerektiğini tekrarlayarak vurgulamam gerekiyor. Bunun nedeni özgün orandaki değişikliğin hayat gücüyle olan dengeyi bozması ve böylece hayat makinesinin çalışmaz hale gelmesidir. Bunu "Hayat Makinesi" başlıklı kısımda daha ayrıntılı olarak açıklayacağım.

Hayat rahimden ya da yumurtadan zuhur ettiğinde, belli bir miktar içgüdü elde eder. Bunun kaynağında bedeni oluşturan elementler ya da onu canlandıran yerküre güçleri yoktur. Bu, Yaratıcı'nın hayatı devam ettirmek için gerekli bir adım olarak başvurduğu bir yoldur. İnsan elementlerin ve güçlerin yardımıyla hayat yaratabilir ve yaratmaktadır da, ama ona içgüdü ve akıl bahşetmek Üstün Güç'ün elindedir.

Yukarıdakiler benim hayat temelimdir.

ORGANİK MADDE. Başlangıçta hayatı yaratacak malzeme olarak kullanılacak bir organik madde olmadığı gerek biliminsanları gerekse de meslek dışından olmasına karşın meseleye kafa yormuş birçok kişi tarafından kuşkusuz kabul edilmektedir. Çok uzunca bir zaman bu yerkürede hayat yoktu, çünkü her şey inorganik denen bir durumdaydı. Öte yandan maddeyi inorganik durumdan organik duruma dönüştüren şeyin yalnızca doğa olduğu da kabul edilecektir. Peki, bu nasıl oldu? Doğa kendi aletlerinden yani güçlerinden yararlandı. Nedir organik madde? Organik madde hayat tohumlarını, kozmik yumurtaları oluşturulabilecek elementlerden oluşur.

Başlangıçta, yerkürenin kabuğu bir soğuma yaşamış olduğundan, sert, hem de çok sert, topak bir kayaydı. Hayat tohumları buradan çıkacaktı.

Granit kayalara yerleştirilmiş olan ve yerkürenin merkezinde muhafaza edilen volkanik gazlar granit kayanın dış yü-

zeylerini parçaladı ve bunları yukarı kaldırdı bıraktı ve bu şekilde kayaları tekrar tekrar ezdi. Bu kaldırıp bırakmalar sayesinde kayalar parçalandı ve un ufak oldu. Ardından bir yerküre gücünün işi olan oksitlenme gerçekleşti ve yerüstü kayalarında sürekli devam etti. Bu oksitlenmeler elementleri belli bir noktaya getirdi ve bu noktada bir başka yerküre gücünün belli orandaki elementlerden oluşan maddeyi kimyasal bir bileşik haline getirmesi sağlandı; tabii bunun için bu elementlerden oluşan bileşiğin bir araya getirilmesi, kimyasal olarak birleştirilmesi ve bunu karşılıklı olarak uygun oranlarda ve yüzdelerde yapması ve böylece bir hayat gücü hacmi tarafından dengelenebiliyor olması gerekiyordu. İnorganik madde yalnızca organik madde olmaz, aynı zamanda bir hayat tohumu, bir kozmik yumurta da olur.

Bugünün hayat tohumu yerkürenin ilk büyük medeniyetindeki eski insanların kozmik yumurtasıydı.

HAYAT TOHURLARI. Daha önce de belirtildiği üzere, yerkürenin birincil gücü yerküredeki tüm maddelere ve ayrıca yerkürenin etrafındaki atmosfere sızar. Hayat gücü birincil gücün alt bölümlerinden biridir.

Hayat tohumu elementlerden oluşan bir bileşiktir ve aslında hayat gücü birikimi (parçalar, moleküller, atomlar ve atomlardan küçük parçacıklardan oluşur) tüm bileşiği, ne kadar küçük olursa olsun her parçacığın harekete geçmesini sağlayacak şekilde dengelediğinde bir hayat tohumu haline gelir.

“Birikme” kelimesini şu nedenle kullandım: Elementlerden oluşan bileşiğin en küçük parçacığına kadar her bölümü kendi özgül güç hacmine sahiptir. Hacim, bileşiğin kimyasına bağlıdır ve çeşitli kimyasal bileşikler bir araya geldiklerinde canlı bir beden oluştururlar.

Bazı elementler ve elementlerden oluşan bazı bileşikler güce diğerlerinden daha yakındır. Bu yakınlık kuran ele-

mentler ve bileşikler, daha az yakın olanlardan görece daha fazla güç hacmi taşırlar.

BİR MAKİNE OLARAK HAYAT. Hayat bir makinedir, birbiriyle uyumlu ve iç içe geçmiş birçok çarktan oluşur. Canlı bedendeki her atom ve her atom parçacığı hareket halindeki bir çarkı temsil eder.

Atomun ya da parçacığın taşıdığı hayat gücü hacmi çarkın boyutunu temsil eder.

Hayat gücü, makineyi hareket ettiren ve çarkları döndüren güçtür.

Hayat gücü soluduğumuz havadan alınır. Hava hayat gücüyle doludur.

Dolayısıyla eğer bileşikte elementlerden biri görece az ya da çoksa, çarklardan bazıları bir sonrakine birleşemeyecek kadar büyük ya da küçük olabilir. Böylece her iki durumda da makinenin ayarı bozulur ve azlık ya da aşırılık açısından belli bir noktanın ötesine geçtiğinde makine durur. Daha önceki şu sözümün nedeni budur:

“Birbiriyle ilişkili belli parçalar ve yüzdeler.”

Tüm hayat biçimlerinin bedenleri birçok farklı kimyasal element bileşiğinden oluşur ama hepsi de doğanın kimyası tarafından öyle düzenlenmiştir ki her biri mevcut hayat gücü hacmi tarafından dengelenir.

Bedenin güçlü ve hızlı bir hareketliliğin sürdüğü parçalarında, bu parçaların kimyasal bileşiminin çok basit olduğu görülecektir. Bileşim ne kadar basitse güce o kadar yakındır; bileşim ne kadar karmaşıkse güce yakınlığı da o kadar düşüktür. Dolayısıyla doğa çok çalışan parçalara fazladan güç tevdi eder.

Örneğin belli glandüler sekresyonlar güce son derece yakındır. Bu sekresyonlar çalışma alanlarına kan tarafından hücreleri daha faal hale getirmek üzere taşınırlar.

Biliminsanları belli glandüler sekresyonların hücreleri uyandıran esas failler olduğunu iddia ediyorlar. Oysa bunlar

esas failler değil, yalnızca failin taşıyıcısıdır. Esas fail bu bileşiklerde daha az yakın bileşiklerde olduğundan daha büyük hacimde taşınan hayat gücüdür.

TÜRLERİN KÖKENİ. Türlerin kökeni ve biçimleri kolektif olarak alınabilir zira bunlar elementlerden oluşan bileşikteki bir değişiklik ile aynı zamanda ortaya çıkarlar.

Elementlerden oluşan bir bileşik ne kadar basitse onu dengelemek için gerekli hayat gücü hacminin o kadar büyük olacağı somut bir gerçektir. Elementlerden oluşan bileşik karmaşıklıklaştıkça, hayat gücü hacmi de dengelemek babında ona uygun olarak azalmalıdır.

Eğer hayat özü güç hacmi için çok karmaşıksa elementler güçsüz kalır ve hayatı oluşturmazlar.

Bir hayatın şekli ve niteliği, içinden hayatın zuhur ettiği özü oluşturan bileşiğin parçaları tarafından belirlenir ve elementler arasındaki oran da bir o kadar önemlidir.

Elementlerden oluşan basit bir bileşik basit bir hayat biçiminin anasıdır, karmaşık bir hayat biçimiye karmaşık bir bileşikten çıkar. Hayat elementlerden oluşan bileşiğin niteliğinden izler taşır.

HAYAT EVİ. Hayat aşama aşama, adım adım, tıpkı bir ev yapar gibi tuğla tuğla örülerek oluşturulmuştur. Hayat evinin temel taşları küçük, mikroskobik deniz yosunları ve otlarıydı. Eski yazılar okura sık sık “suların hayatın anası olduğunu” hatırlatır. Başka bir deyişle, hayvan yaşamı ilk kez sularda ortaya çıkmıştır.

Bir dönem bu küçük deniz bitkileri yerküredeki tek canlı biçimleriydi. Yerkürenin soğumasıyla koşullar yeterince olgunlaştığında, yani güç hacmi yeterince düştüğünde, bu ilk canlı biçimleri öldü ve çürüdü ve bunların çürüyen bedenlerinden yeni hayat özleri oluşturuldu. Yeni özler tümüyle çürüyen bedenlerden artakalanlarla oluşmamıştı, yalnızca esas

kısmı bu malzemelerdendi; zira çevreleyen tözlerdeki diğer elementlerin belli parçaları ve yüzdeleri yeni ve daha karmaşık bir öz oluşturan eski öze çekiliyorlardı.

Bazı durumlarda tümüyle yeni elementler söz konusuydu. Bazılarındaysa eski elementlerin yalnızca yeniden düzenlenmesi söz konusuydu ama her durumda yeni öz içinden çıktığı eski hayat biçiminden kimyasal olarak daha karmaşıktı.

Yeni öz, güç hacmi yerkürenin soğuması sonucu, gücün daha karmaşık özü dengeleyebileceği ve ona hayat verebileceği bir noktaya düşürülene kadar hayat kazanamazdı.

Yeni hayat özünün bileşimindeki elementlerle alakalı değişimlerin nedeni, elementlerde saklı değildir. Kimyacıların da iyi bildiği gibi, belli elementler bazı elementlerle ancak belli bir sıcaklıkta kimyasal birlik oluşturlar yani manyetik gücü oluşturan elementlerin ancak belli bir hacmiyle birlik oluşturlar.

Zaman ilerledikçe yerkürenin soğuması tedrici olarak mevcut güç hacmini azalttı ve böylece ortaya yeni ve daha karmaşık özler, bunların içinden de yeni ve daha karmaşık hayatlar çıktı. Bu yeni özler yeni hayatlar, yeni hayatlar da yeni canlılar oluşturdu.

Hayat gücü yerkürenin kabuğunun soğuması sırasında hem yerkürede hem de atmosferde tedrici ve düzenli olarak hacim bakımından azaldı. Güç hacminin azalması yerkürenin soğumasıyla orantılıydı ve sonunda yerküre nihai manyetik dengeye kavuştuğunda (yani üçüncü dönemin sonunda) nihai şeklini aldı.

Yeni hayat özünü dengeleyen hayat gücünün düşük hacmi yeni özün içinden çıktığı hayat bileşiklerini dengeleyecek kadar hacme sahip değildir.

Eski hayat yeni hayata evrilmedi; yeni hayat eski hayat biçiminin yerini alacak olan yeni bir yaratıydı. Daha öncesinde de bahsettiğim gibi, hayat gücünün belli bir menzili vardır ve bu menzil çok sınırlıdır. Bu menzilde elementlerle güç arasın-

daki dengenin kusursuz olduğu bir nokta vardır, bu da genellikle menzilin ortasıdır.

Eğer kusursuzun ötesinde olan bir denge varsa, makinenin çok fazla gücü var demektir; parçaların hareketleri kusursuz gelişim için fazla hızlıdır ve bu da güdük, cılız, olgunlaşmamış biçimlere yol açar.

Eğer kusursuzun altında bir denge varsa, makine kusursuz çalışmak için gerekli güçten yoksun demektir; böylece parçaların hareketleri kusursuz gelişim için fazla yavaştır ve bu da biliminsanları tarafından uzmanlaşmalar adı verilen düzensiz biçimlere yol açar.

Eğer eklemeler ve değişiklikler ya da her ikisi aynı bedenden çıkan iki özde de aynıysa, iki yeni hayat tastamam aynı olacaktır. Ama değişiklikler ya da eklemeler ya da her ikisi sözgelimi iki bitki özünde farklı olursa, özlerden birinin bitki krallığının bir üyesini doğurması, diğerininse hayvan krallığının bir üyesine –en alt düzeyde bir protozoan, salt bir hücre– hayat vermesi olasılık dahilindedir.

Bitki özlerinden gelen hayvan hayatının üretimi tümüyle eski bileşiklerdeki görelî yüzde değişikliklerine ve yeni ek elementlere dayalıdır. Zira bu yeni element eklemeleri olmadan hayat bitki krallığında devam ederdi.

Bir hayatın şekli ve niteliği elementlerden oluşan bileşiğinin niteliğine ve düzenlemesine bağlı olduğundan ve tüm canlılar bir öncekinden doğduğundan ve özün büyük kısmı eski bir hayattan geldiğinden, yeni hayat zorunlu olarak kendisinden önceki hayata çok fazla benzemek ve ondan birçok özellik almak ve belli oranda onun temsilcisi olmak zorundadır.

Bu yakın ilişki yerküredeki hayatın başlangıcından bu yana birbiri peşi sıra gelen hayatlara bakarak anlaşılabilir.

İlk hayat biçimleri döneminden günümüze kadar birbiri-nin yerini alan hem hayvanlar hem de bitkiler görünüş, anatomi ve nitelik bakımından o kadar benzerdir ki evrim teorisinin ortaya çıkmış olması hiç de şaşırtıcı değildir – özellik-

le de bilimsanlarımız hayat gücü hakkında hiçbir şey bilmediğinde, zira bu değişiklikleri sağlayan tam da hayat gücüydü.

Fakat her yeni gelen hayat biçiminde her zaman büyük bir fark olmuştur. Bu fark, her yeni hayat biçiminin bir öncekinden daha karmaşık olmasıdır.

Yeni hayatın eski hayatla aynı zamanda varlık kazanmış olmasının nedeni yeni hayatı oluşturan element bileşiğinin eski hayattan daha karmaşık olması ve dolayısıyla onu dengelemek için daha düşük bir hayat gücü hacmi gerektirmiş olmasıdır; bu düşük hayat gücü hacmi eski hayatı dengelemek için gerekli olanın altındaydı.

Başlangıçtan üçüncü dönemin sonuna kadar yerkürenin soğuması yavaş, tedrici ve hatta geriye doğru bir hareket olmadan gerçekleştiğinden ve hayat gücü sıcaklıkla ölçülebildiğinden, demek ki başlangıçtan itibaren hayat gücü (yerkürenin yüzeyinin sıcaklığı gibi) ısıya oranla azalmaktadır. Bu bize açıkça göstermektedir ki:

Her yeni gelen hayatın her zaman bir öncekinden daha karmaşık olması zorunluydu, zira her yeni gelen hayat öncekinden daha karmaşık olmasaydı, azalan güç hayatı dengede tutturamazdı ve yeni bir hayat ortaya çıkamazdı. Bu nedenle ilk hayat ortaya çıkacak, sonra hayat gücü hacmindeki değişikliklerle birlikte o ölecek ve bir kez daha yeryüzünü hayatsız bırakacaktı.

Dolayısıyla hem hayvan hem de bitkilerin görünüşteki evrimi ancak sıraladığım nedenlerle doğaldır ve aynı nedenler evrimin ancak görünüşte olduğunu, gerçek olmadığını göstermektedir.

YENİ BİR HAYAT BİÇİMİ, yeni bir binadır ama bu bina-
nın birçok parçası kullanılmıştır. Eski bina yıkılmıştır, artık yoktur; ama eski kapılar, duvarlar ve pencereler yeni binada kullanılmıştır ve bu nedenle eski görünmektedir.

Her hayat, biçimi bakımından ilkel ve küçük olarak başlar, çünkü gücün elementlerden birazcık üstün olduğu bir hayat menziline tepe noktasında varlık kazanır. Güç kusursuz bir denge oluşturacak kadar azaldığında, o zaman besin, çevre ve koşullar hayatı tepe noktasına taşır.

YENİ BİR HAYATIN YARATILMASI. Mevcut biçimlerden daha karmaşık olan yeni bir hayat biçimi yaratmak için, yeni hayatın içinden çıktığı hayat özünün önceki hayatın ölü kalıntılarından çıkması zorunludur. Aksi takdirde öz daha az karmaşık olur ve daha düşük bir güç hacmi tarafından dengelenemez ve daha az karmaşık olduğundan yaratılışa geriye doğru atılmış bir adım olacaktır.

Kutsal Kitap'taki sembolik açıklamayı zikredek olacak olursak (ki ben bunun İnsanın Anavatanı'nda bundan 50 bin yıl önce aşkın süre önce ortaya çıktığını buldum) bir kadın yaratmak için erkeğin kaburgasının uyurken kendisinden sökülüp alınması gerekiyordu (ölümün eski dildeki adı uyku- dur).

Eski insanların bizdeki ölüm sözcüğüne denk düşen bir kelimeleri yoktu. Bizim bugün ölüm dediğimiz şeye onlar uyku diyorlardı. Onlar açısından ölüm ruhun geçici süreliğine uykuya dalmasıydı; bu uyku, kendisine verilen görevi yerine getirmek üzere yeni bir balçıktan eve girmesi istenene kadar devam ediyordu. Bu görev şuydu: "Ruhun beden karşısındaki üstünlüğüne eriş". Bu eski Naacal yazılarından birinden alınmış bir çeviridir.

Yukarıda söylenenler Niven'in Meksika'da bulunduğu 1584 sayılı taş tablette (Kadının Yaratılışı) doğrulanmaktadır.

Bu tablet ilk çiftin (erkek ve kadının) yaratılışında var olan güçlerin işleyişini göstermektedir. Hayatın ne olduğuna ilişkin yapılan tasvir Naacal yazılarında canlı bir şekilde görülmektedir. Bunun tam çevirisi "Hayat" başlıklı çalışmamda sunulacaktır.

EVİRİM OLANAKSIZDIR. Türlerin kökeninde dile getirilen evrim düşüncesi, tek kelimeyle, tamamen olanaksızdır, zira canlı bir hayvanı kimyasal açıdan daha karmaşık hale getirmek olanaksızdır. Bunun nedeni şudur: Canlı bir beden elementlerinden oluşan bileşimindeki kimyasal bir değişiklik hayati dengeyi altüst eder. Hayati denge altüst olduğunda, makine durmak zorunda kalır çünkü hayat makinesindeki bir ya da birkaç çark sonraki çarkla ya da çevresindekilerle birbirine geçemeyecek kadar büyük ya da küçük hale gelir. Başka bir deyişle, halk dilinde, zehir verilmiş olur.

Zehirle öldürme bedenın bazı bileşiklerindeki hayati dengeyi bozan değişikliklerin ve eklemelerin sonucudur. Bugün öğretildiği şekliyle, biyolojik evrim, canlı hayvanlarda kimyasal değişikliklerin olduğunu ve böylece canlıların daha karmaşık hale geldiğini iddia etmektedir. Ben bunun hiçbir şekilde olanaklı olmadığını ortaya koydum, çünkü:

Kimyasal bir değişiklik zehir demektir,
Zehir demek ölüm demektir,
Ölüm demek hayatın ortadan kaldırılması demektir.
Hayat sonsuza dek ortadan kalkmıştır.

Altıncı Bölüm

Uzmanlaşma

Şimdi hayat gücünün işleyişine dair bazı örnekler vereceğim ve öncelikle de uzmanlaşmaları ele alacağım, zira bunlar ilk kara hayvanlarından üçüncü dönemin sonuna kadar tüm hayat boyunca gücün istikrarlı işleyişini göstermektedir.

Uzmanlaşmalar doğanın hayat gücünün işleyişini göstermesi bakımından ibret alınacak büyük derslerdir.

Bir uzmanlaşma olağanüstü bir büyüme ya da gelişme ile ortaya çıkar, bedenın bir ya da birkaç parçasındaki anormal bir şeydir. Kimi zaman fantastik hayat biçimlerine denk düşen bu uzmanlaşmalar, parçası oldukları mahsulün sonunun başlangıcına işaret eder. Düşüşün hızı sıcaklık tarafından temsil edilen hayat gücü tarafından yönetilir.

Tüm mahsullerin sonuna doğru (hem hayvan hem de bitki), uzmanlaşmış, fantastik, yamru yumru biçimler ortaya çıkar ve bunlar önceki kusursuz ve simetrik biçimlerin yerini alır. Biliminsanları bunlara “yüksek uzmanlaşmalar” adını veriyorlar ki bu doğru bir terimdir; ama olgunun ne olduğunu belirtmelerine karşın, nedeni ortaya koymayı ya da açıklamasını yapmayı unutuyorlar. Bazı pervasız biliminsanları bu “yüksek uzmanlaşmalar”a evrimdeki ilerlemeler diyecek kadar ipin ucunu kaçırmışlardır ama bu zamana kadar defalarca dikkat çektiğim gibi, evrim gerçek anlamıyla bir saçmalıktır.

Uzmanlaşmalar doğanın işaret direkleridir. Bu işaret direkleri mahsulün sona yaklaştığına ve sonun hayat gücündeki azalmadan kaynaklandığına dikkat çeker.

Daha önce de belirtildiği gibi, hayatın başlayıp devam edeceği sınırları belirleyen bir menzil vardır. Uzmanlaşmalar söz konusu olduğunda, güç, kusursuz dengenin altına düşmüştür. Bu nedenle her parçaya ve bileşime makinenin tüm parçalarını kusursuz bir uyum içinde çalıştırmak için gerekli miktarda tedarikte bulunulamamaktadır. Daha önce de belirttiğim gibi, bazı elementler güce diğerlerinden daha yakındır. Glandüler sekresyonlar en yakın olanıdır ama bunlar da kendi içinde önemli farklılıklar gösterirler. Her nefes alış verişle birlikte bedene bir hayat gücü hacmi alınır. Glandüler sekresyonlar en çok yakınlık kuran güç olduğundan ve güç tedariki kısa olduğundan bu sekresyonlar paylarına düşenden daha fazlasını elde ederler. Sonra, ilaveten, en yakın sekresyonlar da paylarına düşenden fazlasını alırlar; dolayısıyla gücün dağılımı tümüyle bozulur.

Biliminsanlarının da kabul ettiği gibi üzere, her glandüler sekresyonun kendine ait özel bir görevi vardır; bu sekresyonların yerine getirdikleri görev bazı durumlarda tam olarak, bazılarındaysa kısmen yapılmakta ve böylece bazı parçalar aşırı büyürken, bazıları da küçülmektedir. Bir yandan aşırı büyüme, diğer yandan küçülme uzmanlaşmalar adı verilen sonuçları doğurur.

Kanımcı bu noktada bir ders mahiyetinde, biraz jeolojiden bahsetmek yerinde olacaktır. Bu ders için şunu ele alacağım

BÜYÜK SÜRÜNGENLERİN YÜKSELİŞİ ve DÜŞÜŞÜ

Sahne: Karbon çağı – Uçsuz Bucaksız bir Batak.

Mastodonosaurus – Karbon çağındaki amfibi

Dimetrodon – Karbon çağındaki sürüngen

Sahne – Dinozor Çağı. Bir Bataklık.

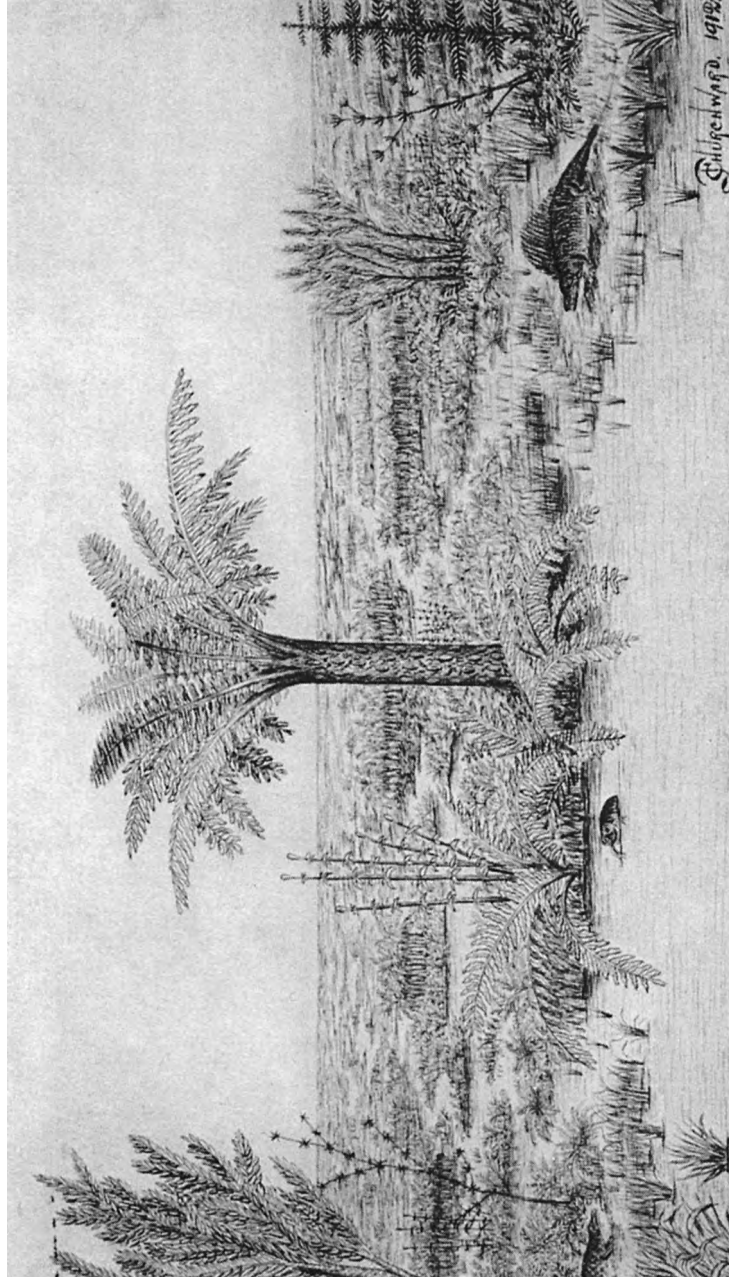
Stegosaurus – Dinozor Sürüngeni

Sahne: Erken Kretase – toprak daha az yumuşak.

Triceratops – Geç Kretase Sürüngeni.

Trachodont – Geç Kretase Sürüngeni.

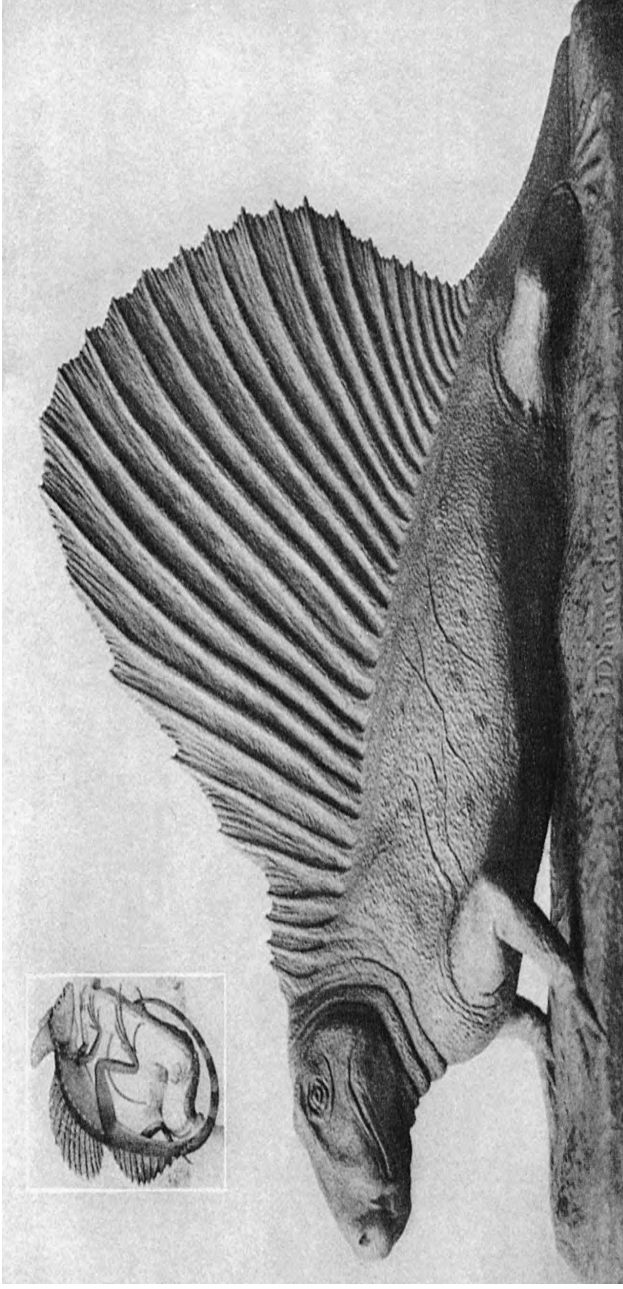
Sahne: Üçüncü Dönemin Başları –Bataklar bataklığa dönüşür.

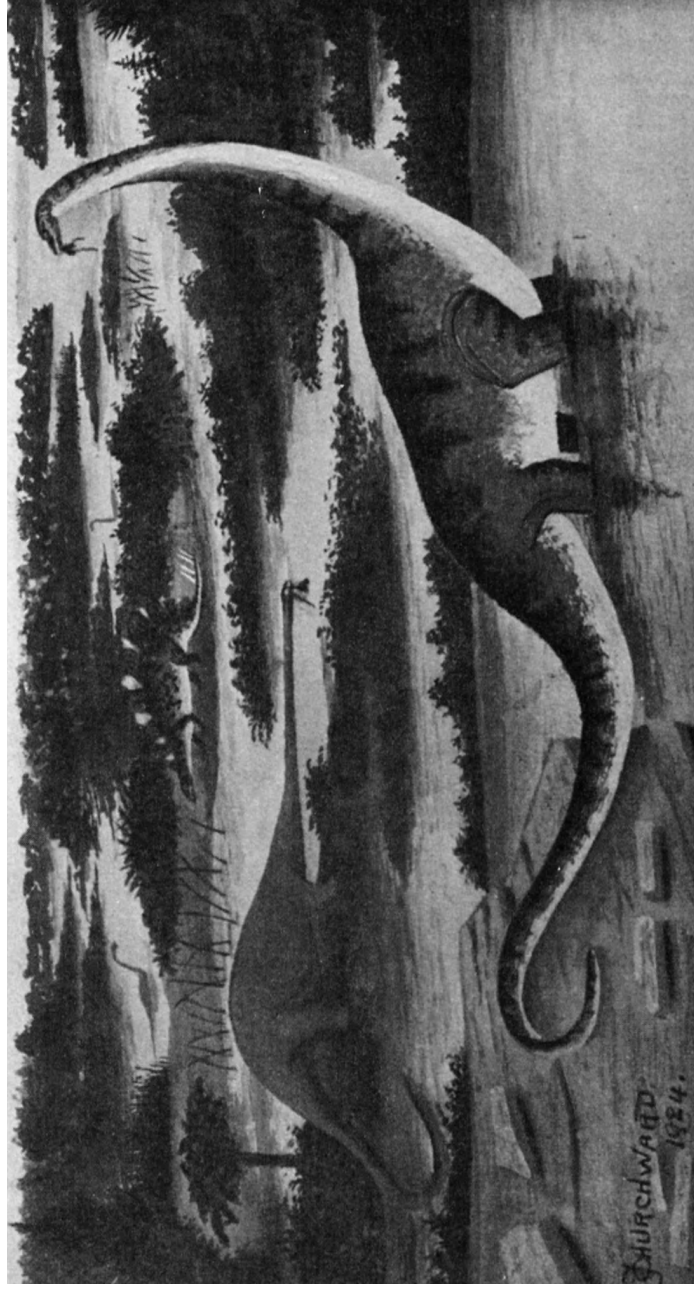
Karbon Çağında Toprağın Tipik Durumu. Uçsuz Bucaksız Bir Batak.

Karbon Çağındaki Amfibi Mastodonsaurus. Yüksek Uzmanlaşma kafa, ağız ve dişlerinde görülmektedir.

Bu model Dr. C. W. Gilmore tarafından özel olarak bu eser için yapıldı, C. W. Gilmore, Ulusal Müze Omurgalılar Bölümü Başkanı, Washington, D.C. Dimetrodon-Karbon (permiyen) çağındaki sürüngen. Aşırı Uzmanlaşma, Sirtındaki Muazzam Yelken Sırtları. Uzun bir Soyun Sonu. Büyük Sürüngenlerin Tepe Noktasında Olduğu Dinozor Çağının Sonu. Batakları Karbon Çağı'ndan itibaren daha derin – Sıcaklık çok fazla.

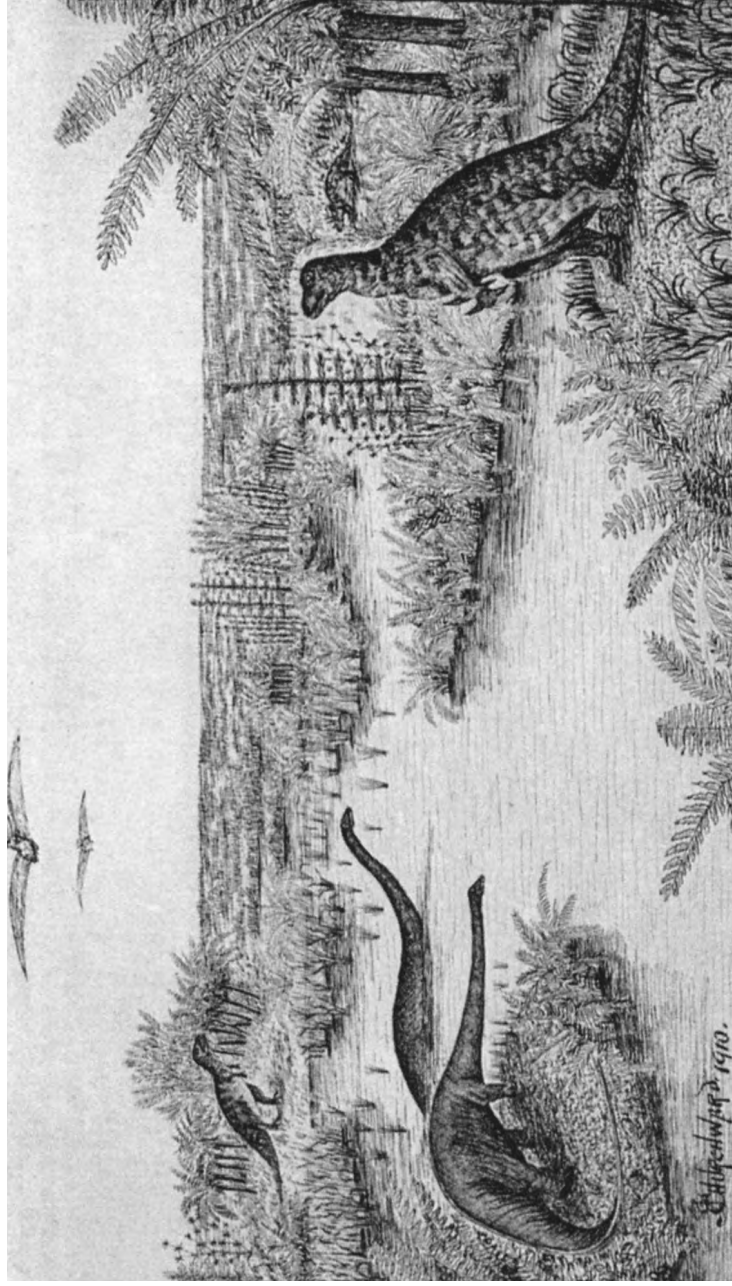
Büyük Sürüngenlerin Tepe Noktasında Olduğu Dinosaur Çağının Sonu. Bataklar Karbon Çağı'ndan itibaren daha derin – Sıcaklık çok fazla.

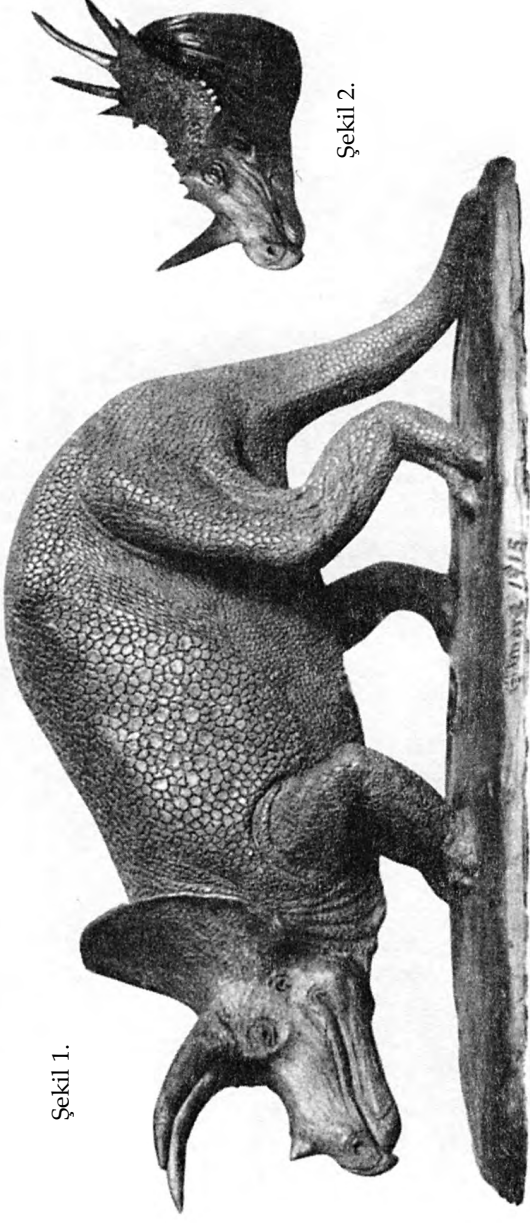
Bu model Dr. C. W. Gilmore tarafından özel olarak bu eser için yapıldı, C. W. Gilmore, Ulusal Müze Omurgalılar Bölümü

Başkanı, Washington, D. C. Stegosaurus, Dinosaur Çağı'nın en uzmanlaşmış sürüngenlerinden biri

Uzmanlığı sırtındaki sivri dikenlerdir.

Kretase Dönemi'nin başında toprağın tipik durumu. Bu dönemde saropodlar ölmüş ve yerlerini yeni biçimler almıştır. Birçok bataklık bataklığa dönüşmüştür. Sıcaklık son derece fazladır.

Şekil 1.

Şekil 2.

Şekil 2: Bu modeller Dr. C. W. Gilmore tarafından özel olarak bu eser için yapıldı, C. W. Gilmore, Ulusal Müze Omurgalılar Bölümü Başkanı, Washington, D.C. Şekil 1: Triceratops tepe noktasında

Uzmanlaşması Yumru Yumru kafasıdır. Soyu tükenmek üzere ve büyük sürüngenlerin sonu

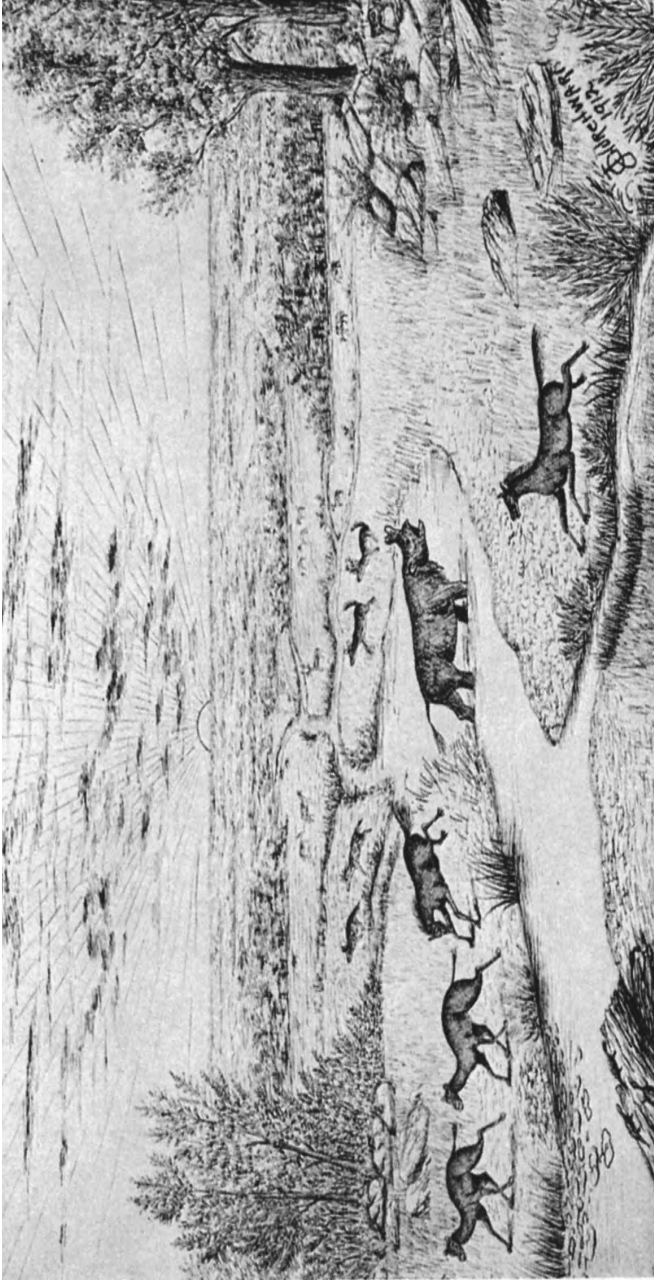
Şekil 2

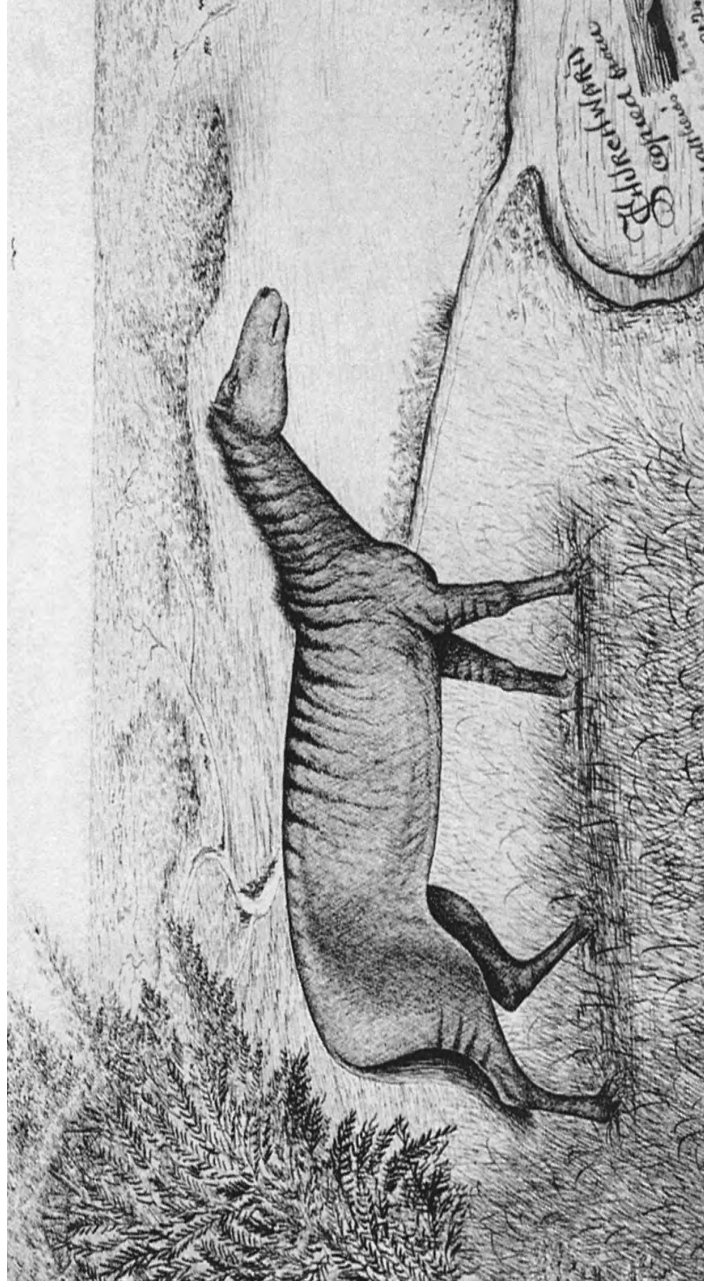
Şekil 1

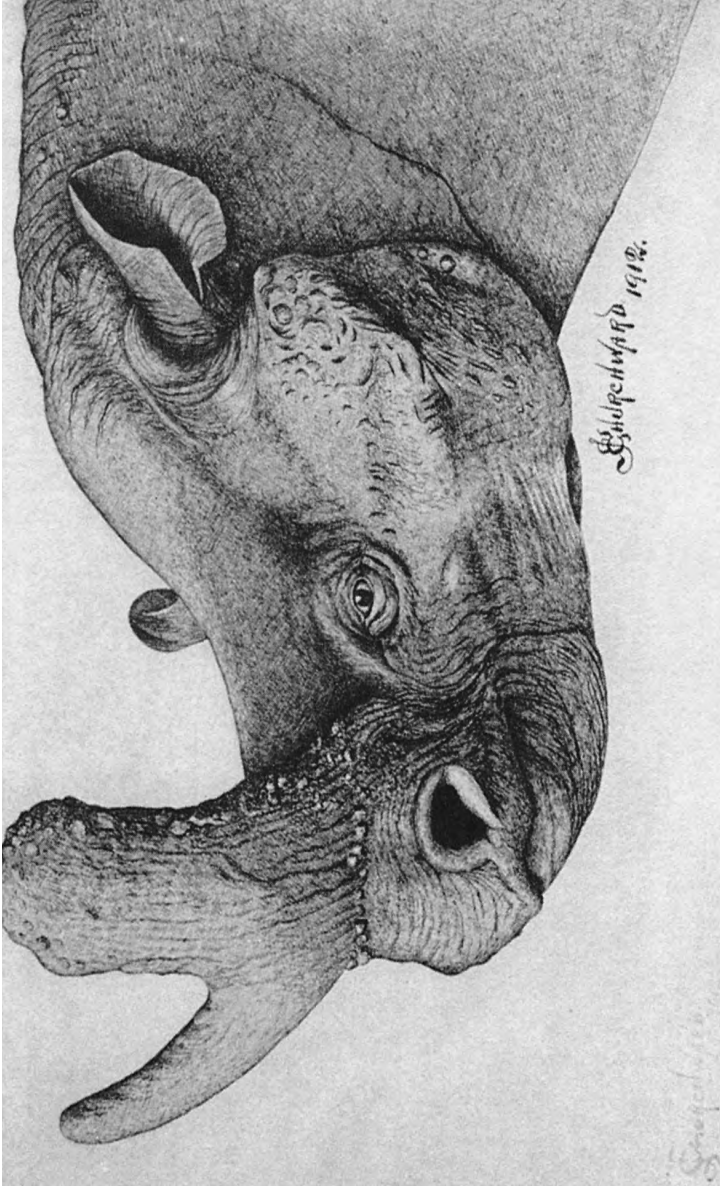
Bu model Dr. C. W. Gilmore tarafından özel olarak bu eser için yapıldı, C. W. Gilmore, Ulusal Müze Omurgalılar Bölümü Başkanı, Washington, D.C. Geç Kratase Çağı'ndaki Tracodont Şekil 1: Tepe noktasında Şekil 2: Son derece uzmanlaşmış, ölmek üzere. Uzmanlaşması, kafası ve 3000 dişi.

Üçüncü Dönem'in başları. Bataklar bataklıklara dönüşüyor. Toprak genelde çok yumuşak. Hayvanların çok uzun, yağmurkuşunununkine benzer ayak parmakları vardır.

At, Üçüncü Dönem'in başındaki hayvanların bir numunesi. Uzun, yağmurkuşunununkine benzer ayakları ve ayak parmakları vardır.

Titanothere, Üçüncü Dönem'in memelilerinin ilk uzmanlaşmalarından biri.
Oligosen çağında ölmüştür. Uzmanlaşması boynuzundan anlaşılabılır.

Kılıç gibi dişleri olan kaplan. Üçüncü Dönem'in memelilerinin son büyük uzmanlaşmalarından biri.
Uzmanlaşması azı dişlerinden anlaşılabilir.

Sahne: Dört Ayak Parmaklı At – Memeli
 Titanothera – Üçüncü Dönem’deki Memeliler
 Kılıç gibi dişleri olan kaplan

BÜYÜK SÜRÜNGENLER. Jeolojik kayıtlar bilinen ilk sürüngenlerin kemiklerinin karbon çağında, esasen de permien dönemindeki kayalıklarda bulunduğunu gösteriyor. Permien kayalıklarında bulunan bu kemiklerden bazıları son derece uzmanlaşmıştır. Bu da gösteriyor ki bu kemikler uzun bir soyun son demleridir. Dolayısıyla sürüngenlerin başlangıcına gidebilmek için, permien dönemin ötesine geçmek gerekir. Ama ne kadar ötesine? Doğrusu bilmiyorum, ama şunu söyleyebilirim ki hayatın başlangıcından beri hayatın niteliği ve biçimi belli bir koşul tarafından belirlenmiştir.

Amfibi ve sürüngen hayatının ortaya çıkması için gerekli koşullar, devonik çağ (balık çağı) başlamadan önce tümüyle tamamlanmıştı, zira bu çağ koşulların kusursuzlaşmasıyla başladı.

Yerkürenin gelişimi boyunca hayatın başlangıcından başlayarak, uygun hayat biçimlerinin ortaya çıkması için hep yeni bir koşulun oluşması gerektiği görülmüştür.

Devonik çağ başladığında yerkürenin sıcaklığı, mebzul miktarda bitkiden de anlaşılacağı üzere (hayat gücü hacmi balıklarinkinden daha karmaşık bir element bileşimini dengeleyecek bir noktaya gerilemişti), amfibilerden ve sürüngenlerden oluşan yeni hayat türleri ortaya çıkmıştı. Buna jeoloji dilinde mezozoik çağ ya da orta hayat denir.

Karbon çağındaki permien amfibilerden ve sürüngenlerden bazıları çok aşırı uzmanlaşmalar sergilerler. Biçimleri görünüş bakımından fantastiktir, örneğin büyük amfibi mastodonsaurus (bkz. sayfa 132) ve olağanüstü sürüngen dimetrodon (bkz. sayfa 133), naosaurus ve diğer yelken sırtlı sürüngenler.

Büyük uzmanlaşmalar sürüngenlerin permien zırhlı çeşidinde görünür.

Bu uzmanlaşmalar bir şeyi ama özellikle bir şeyi gösterir, o da şudur: Bu hayvan türleri sonlarına yaklaşmaktadır; ırklarının ilk örneği değildirler, muazzam uzun bir soyun ölmekte olan son örnekleridirler.

Uzmanlaşmalar değişen bir koşulun ürünüdür ve bir koşulun değişmesi ve yeni bir koşulun oluşması son derece uzun bir zaman aldığından, ilk küçük ilkel sürüngen ile büyük, acayip, fevkalade uzmanlaşmış permiyen dönemi sürüngenleri arasında fevkalade uzun bir zaman geçtiği açıkça görülmektedir.

Sürüngenler çağı boyunca, kayaların bize bıraktığı çok kıstıtlı bilgiye rağmen, büyük sürüngenlerin türlerinin zaman zaman ama aniden değil, daha ziyade tekil bir rotasyonla değiştiği çok barizdir. Önce bir biçim ölüyor, sonra diğeri onun yerini alıyordu. Sonra o da ölüyor, onun da yerini bir başkası alıyordu. Bu böyle bir önceki zaman döneminde yaşamış tek bir biçim bile kalmayana kadar devam ediyordu. Hayat biçimleri ve türlerindeki bu köklü değişiklik, koşullarda da köklü bir değişikliğin yaşanmış olduğunu gösterir.

Sürüngenler tepe noktalarına dinozor çağında ulaştılar. Bu onların en fazla genişleme yaşadıkları dönemdi. Büyük sürüngen çağında bu hayvanların boyutları daha önce hiç olmadığı kadar büyümüş ve ayrıca sayıları da artmıştır.

Bu şekilde tepe noktasına ulaştıklarında, Kretase dönemi başladı ve büyük dinozor sürüngenlerin genişlemesi yerini Kretaseye bıraktı.

Sürüngen hayatının çeşitli türlerinin tedrici ve sürekli ölümlüne ve bunların yerini alan yeni biçimlerin tedrici ortaya çıkışına, yerkürenin sıcaklığının tedrici düşüşü ve hayat gücü hacminin tedrici azalışı denk düşer.

Bazı biçimler zaman zaman dışarıdan küçük değişikliklerle uğramışlardı ama bir müddet sonra daha fazla değişiklik olanaksız hale gelmiştir; sonra bu biçimler ölmüş, yaşamları sona ermiş ve geçmişe ait canlılar haline gelmişlerdir.

Karbon çağının peşi sıra ve dinazor çağında, hayat gücü daha karmaşık element bileşiklerini dengeleyecek kadar düşük düzeye geldi. Sonra sürüngenlerden daha ileride olan en düşük hayat biçimleri ortaya çıkmaya başladı ama genel olarak konuşmak gerekirse, dinazor çağında ve Kretase döneminin başlarında hayat gücünün hacmi amfibilerle sürüngenlerin ötesindeki başka bir hayvan bileşiğini dengeleyemeyecek kadar yüksekti.

Karbon çağının sürüngenleri dinazor çağında yaşayıp kendilerini yeniden üretemediler, çünkü güç, karbon bileşiklerinin menzilinın altına düşmüştü. Keza dinazor çağı hayvanları da karbon çağında yaşayamadılar çünkü güç onların bileşiklerinin menzilinın ötesindeydi. Yukarıda söylenenlerle uyumlu olarak, ılıman bölgemizi terk edip tropikal bölgelere geçerken, ılıman bölgenin dinazor kayalıklarında bulunan hayvanların tropikal bölgede alt Kretase döneminde karşımıza çıkmaları kaydadeğerdir. Bu olguya dair birçok kanıt vardır.

KRETASE DÖNEMİ. Kretase döneminde bugün Kuzey Amerika'nın ılıman bölgesi olan yerde sıcaklık aşırı tropikal sıcaklarından kışları ılık havaya dönmüştür.

Düşük sıcaklık geç Kretase döneminin bitkilerine bakarak anlaşılabilir.

Orta Kretase döneminin sonuna ve geç Kretase döneminin başlarına doğru sürüngen hayatında büyük değişiklikler yaşandı. Dinazor çağından aktarılan tek bir biçim bile olmadı ve çok az biçim ayakta kaldı.

Kretase döneminde birkaç yeni tür ortaya çıktı ve Kretase döneminin başlarında ortaya çıkmış olanların hepsi giderek daha da uzmanlaştı. Birçoğu grotesk ve fantastik biçimler edindi. Bunun nedeni hayat gücünün azalmasıydı.

Triceratops'un (bkz. sayfa 137) ve trachodonts'ın (bkz. sayfa 138) son derece uzmanlaşmış biçimi bilimsenlerini hiç de şaşırtmamalıdır. Onlar asla şaşmayan doğa yasalarının birer ürü-

nüydü. Büyük uzmanlaşmalarıyla büyük sürüngenlerin sona yaklaştığını göstermişlerdi; mezarın kıyısına gelmişlerdi.

Ortadan kalkmakta olan bir mahsulde fantastik, eciş bücüş, düzensiz ya da uzmanlaşmış biçimlerin ortaya çıkması gibi tuhaf bir olgu yalnızca hayvan hayatına özgü değildir. Balıklar ve bitkiler de dahil olmak üzere tüm hayat biçimleri için geçerlidir bu. Doğa bize sürekli olarak buna dair örnekler sunmaktadır. Sıcaklığın yaz sıcaklığının altına düştüğü ve beraberinde hayat gücünün de düştüğü bir sonbahar ayında bir bahçede yürüyün, baktığınız her yerde bu yasanın hükümünü icra ettiğini göreceksiniz.

Bir ağacın en tepesinde kalan son birkaç elma küçük, eciş bücüş ve yamuktur. Çalıların arasındaki son birkaç gül küçük, biçimsiz ve eğri büğrüdür. Bahçedeki son birkaç domates eciş bücüş, küçük ve yamuktur vs. Bunların hepsi de hayat gücünün kusursuz dengenin altında olduğunu göstermektedir. Ya Kretase döneminin sıcaklığı ani düşüşten sorumluydu ya da Kretase dönemi jeolojide söylendiğinden on kat daha uzundu.

Ben Kretase döneminin uzun olduğunu kaya oluşumuna bakarak söylemiyorum çünkü jeolojide oluşumu için yüz binlerce yılın gerektiği iddia edilen birçok kaya aslında birkaç günde oluşmuştur.

Büyük doğa yasalarından birini takip ederek yerkürenin soğuması düz, yavaş, düzenli ve yöntemli olmuştur. Bitki ve hayvan hayatına bakarak, Kretase döneminin soğumdaki düzensizliklerin sorumlusu olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Ani bir sıcaklık düşüşü yoktu. Bu nedenle Kretase döneminin muazzam uzun bir döneme yayıldığı söylenebilir. Tüm hayat biçimleri, sınıfları ve türleri, hayvan, balık, kuş ve bitkiler, yerkürenin sıcaklığının Kretase döneminde tüm uzun jeolojik paleozoik dönemde olduğundan daha az düştüğünü şüpheyi yer bırakmayacak şekilde göstermektedir.

Kretase döneminde ılıman Kuzey Amerika'nın sıcaklığı aşırı tropikal sıcaklığından ılık havaya düştü. Kretase döneminden bugüne kadar olduğundan on kat daha büyük bir düşüş ve ilk kambriyen kayadan son karbon çağı taşına kadarki dönemde olduğundan daha fazla bir düşüş yaşandı.

Kretase döneminin başında bitkilerin hepsi aşırı tropikal sıcaklıklardaki batağın ürünüydü. Kretase döneminin sonundaysa çoğunlukla sert bir zeminde yetişen bitkiler vardı ve ağaçlar kış halkaları gösteriyordu.

Büyük uzmanlaşmaların ve büyük sürüngen soyunun ölümüne dikkat çektim. Bu biçimler neden ölmüştür? Bu soru jeolojinin cevaplamaya çalıştığı bir soru değildir. Ben ise cevapladığım ve üstelik doğru cevapladığım kanaatindeyim.

Büyük, kaba, biçimsiz, acımasız ve korkunç mezozoik dönemi ucubelerinin görünüşte ani bir şekilde ölmüş olmasında şaşılacak bir yan yoktur zira hayat gücü hacmi yumurtalarını kuluçkadan çıkaramayacak kadar düşmüştü. Doğa cezasını verdi ve bunu kendi meşrebince yaparak kaba, kusurlu mezozoik hayattan kurtuldu. Bunlar bahçedeki ayrıkotları haline gelmişlerdi ve ayıklanmaları kaçınılmazdı. Kretase döneminin geçmesiyle, yerküre korkunç mezozoik hayattan sonsuza dek kurtuldu.

GERÇEKLER Mİ TEORİ Mİ? Birçok arkadaşım bu esere her şeyi kapsayıcı biyolojik evrim teorisi üzerine de bir şeyler eklememi istedi.

Teori her zaman gerçeklerin hizmetinde olmalıdır.

Bugün öğretildiği ve okutulduğu şekliyle evrimin olanaksız olduğunu bir önceki bölümde kanımca akla uygun ve eminim tatmin edici şekilde gösterdim çünkü birbiri peşi sıra ortaya çıkan farklı hayat biçimleri hayat gücü tarafından yönetilmişlerdir ve bu güç öncülünün yerini alabilmek için daha karmaşık bir biçime ihtiyaç duymuştur; bu güç bir yandan yeni bir hayat ortaya çıkarırken, diğer yandan eskini öldürmektedir.

Bu bölümde evrim teorisinde öne çıkan hataları göstermekle yetinmek zorundayım. Bu bağlamda bazı olguları ve gerçekleri öne çıkararak, evrimde atılan adımlar olarak lanse edilen şeylerin aslında hayvanların çevrelerine ve koşullara uyum sağlamak üzere geçirdikleri küçük fiziksel değişikliklerden ibaret olduğunu göstereceğim. Bunlar söz konusu hayvanı daha karmaşık ya da daha basit yapmayan küçük değişikliklerdir.

Biliminsanları elli yıl boyunca boş yere “eksik halkayı” arayıp durmuşlardır. İddiaya göre bu halka insanı maymunlara bağlamaktadır. Fakat sonuç elde edilemeyince bir müddet sonra arayıştan vazgeçilmiş, şimdiyse başka bir arayış ortaya çıkmıştır. Biliminsanları hem insanın hem de maymunun atası olan canlının peşine düşmüş, harıl harıl onu arıyorlar. Nasıl bir mahlûk bulmayı umduklarını doğrusu kafamda canlandıramıyorum. Ben burada bilimsel olarak ve akli başında, akıl yürütebilen herkesin görebileceği şekilde, evrimin olanaksız olduğunu kanıtladığımı ve evrim teorisinin kanıt diye gördüğü olguların nasıl gerçekleştiğini gösterdiğimi düşünüyorum.

Fakat sözlüklerimiz bile bu lekeden payına düşeni almıştır. Kalburüstü sözlüklerden birinde şunu okuyoruz: “Evrim, bir bedenın daha karmaşık bir biçime geçmesini sağlayan değişiklikler silsilesidir.” Daha önce de gösterdiğim gibi bir bedeni daha karmaşık bir biçime kavuşturmak demek, hayati dengeyi bozmak ve bedeni öldürmek demektir çünkü böyle bir durumda hayat mekanizması durur. Beden zehirlenmiş olur.

Evrım teorisini desteklemek için bir biliminsanı şöyle yazıyor: “Ayrıca günümüz atlarına, eşeklerine ve zebralarına uzanan esas soy çizgisi vardır.”

Burada açıkça at, eşek ve zebraların ortak bir atadan geldiği iddia edilmektedir. Bugün bu hayvanlar birbirlerinden kimyasal açıdan farklıdır. O halde bu iddia bu kimyasal de-

ğişikliklerin hayvanların eosen dönemindeki hayatlarından bu yana gerçekleştiğini ima etmektedir ki buraya kadar sıralanan nedenlerden ötürü bu olanaksızdır.

At, eşek ve zebra ortak bir atadan türememiştir. Bunlar bugün ve her zaman ayrı ve farklı hayvanlar olmuşlardır. Üçünün de ilk ataları kimyasal açıdan farklıydı ve bu kimyasal farklılık günümüze kadar sürdüğü gibi hayvanlar var olduğu müddetçe de sürecektir.

Çok kesin bir görüş ortaya attım. Bazı evrimcilerden şöyle bir soru gelebilir: Hani kanıtlarınız, kanıt gösterin? Akla uygun kanıtlarla destekleyemeyecek olsaydım böyle bir görüş ortaya atmazdım. Üç ayrı alanda kanıt sunacağım: Kimya, doğa yasaları ve güçlerin işleyişi.

Hayvan hayatı Büyük Yaratıcı tarafından ilk başlatıldığında, bu hayatın sürekliliği için belli doğa yasaları koyulmuştur. Bu yasalar başlangıçtan bu yana elifi elifine takip edilmiştir ve bugün de aynen uygulanmaktadır. Hayata ilişkin büyük doğa yasalarından biri şudur: Türlerle ilişkin bir karışıklık olamaz. Bu doğa yasası eskiler tarafından o kadar iyi biliniyor ve takdir ediliyordu ki Levililerin yasasında ifadesini bulmuştu. Türler konusunda karışıklığa yol açma girişiminin cezası dün olduğu gibi bugün de ilk mahsule kıtlıktır; böylece türlerle ilişkin kafa karışıklığı ne dün devam ettirilebilmiştir ne de bugün devam ettirilebilir. İlk mahsul yeniden üretim yapamadığı için, karışıklık başlar ve daha ilk anda biter.

Bir hayvanın türünü değiştirmek için ya da onu daha karmaşık hale getirmek için, iç kimyasal değişiklikler gerekir. Öncelikle bedenin elementlerden oluşan bileşiklerinde kimyasal bir değişiklik yapmak gerekir ama bir ya da birkaç parçasında değil, tamamında. Bu zehirdir ve ölüm anlamına gelir. Kimyasal değişiklikler üretici sekresyonlarda ve bir kez öz canlandırıldıktan sonra hayatı devam ettirmeyi sağlayacak besleyici sıvılarda olmalıdır. Elementlerden oluşan bedenin bir parçasını bütünü değiştirmeden değiştirebilmek ha-

yat makinesinde küçük bir çarkın olması gereken yere büyük bir çark yerleştirmeye (ya da tersi) benzer.

Doğa bedenin elementlerden oluşan bileşimini etkilemeyen dışsal değişikliklere izin verse de beden elementlerden oluşan bileşimini ve dolayısıyla da hayati dengesini etkileyen iç değişiklikleri kesinlikle yasaklamaktadır.

İki ayrı türde hayvan çiftleştiğinde, ortaya çıkan ürüne katır denir. Katır kısırdır ve bir canlı dünyaya getiremez. Bunun nedeni iç değişikliklerdir. Birleşmeyle iki ayrı ve farklı elementlerden oluşan bileşim karıştırılmış ve böylece ikili bileşimin belli parçaları hayati güç karşısındaki dengesini kaybetmiştir. Bu parçalar üretici organlar ve üretici sekresyonlardır.

Eğer daha basit bir hayvandan yeni ve daha karmaşık bir hayvan doğurmak ya da evriltmek mümkün olsaydı, her biçimin numunelerinin birbiriyle aynı dönemde olmaması için hiçbir engel olmazdı. Biri değişikliğin yapıldığı noktada, diğeri değişiklik yapılmadan önce. Daha önce bu ikisini bir arada gören oldu mu? Bunlar eşzamanlı mıdır? Milyonlarca türün genel bir değişiklik için tarih belirlemeleri ve sonra hepsinin de tek bir eksik olmadan buluşmaya gelmeleri olanaksız gözükmektedir.

Eğer basit hayvanın elementlerden oluşan bileşimi hayati güçle dengede olsaydı ve daha karmaşık hayvanların elementlerden oluşan bileşimi de güçle dengede olsaydı, o zaman mezozoik dönemin bazı devasa sürüngenlerinin Güney Amerika ve Afrika'nın uçsuz bucaksız bataklarında bulunmaması için hiçbir neden olmazdı; ya da balığa çıktığımızda, ichthyosaurus ya da hırçın bir tyrolosaurus yakalamak gibi bir sorunla karşılaşabilirdik – elasmosaurauslarla da epey bir boğuşmamız gerekirdi.

Bir evrimciye neden bu eski biçimlerden hiçbirinin hâlâ yaşamadığını sorduğunuzda, "bazıları ölmüş, bazılarıysa bugünkü hayvanlara evrilmiştir" cevabı alıyorsunuz. Ama balıklarla amfibiler, amfibiler ile sürüngenler, sürüngenlerle

memeliler ya da maymunlarla insanlar arasında bunları birbirine bağlayan gerçek herhangi bir bağ bulunamamıştır. Muhayyilemizi epey bir geniş tuttuğumuzda, birbirinin yerini alan biçimler arasında ya da öncekilerle epeyce bir benzerlik bulabileceğimiz birkaç örnek vardır. Bu nedenle insan olanaksız olduğunu bilmese, birinin diğerinden doğduğunu ve çevreye ve koşullara uyum sağlamak üzere dışsal değişiklikler geçirdiğini düşünebilir. Fakat bu örneklerde bile, yakından analiz yapıldığında belirgin farkları görmemek mümkün değildir. Kretase döneminin sonlarında, yerküre Tyrannosaurus, Trachodonts ve Triceratops gibi büyük korkunç sürüngenlerle doluydu. Eosen döneminin başlamasıyla birlikte, Üçüncü Dönem'in başlangıcında, yerkürenin bu kez köpek ve tilki boyutunda küçük memelilerle dolu olduğunu görürüz. Eosen dönemi Kretase döneminin hemen ardından gelmiştir. İlk Eosen oluşumu son Kretasen'in üzerinde yükselir.

Çoğu kaya oluşumunda son Kretase ile ilk Üçüncü Dönem arasında uzun bir boşluk olduğu jeologlar arasında gayet iyi bilinen bir gerçektir. Dolayısıyla hayat sürekliliğinde de buna denk düşen bir kopukluk söz konusudur ve bu dönemde hayatın gelişiminin izi sürülememiştir. Fakat doğa görmesini bilene ve gördüğünde kıymetini bilene her zaman ibret alınacak bir ders verir. Çoğu kaya oluşumunda görülebilen bu dersi almak için Güney Amerika'da Venezuela'ya kadar uzanmak gerekir.

Bir Alman bilim insanı ve seyyah olan Dr. Siever kuzey Venezuela dağlarında "Capacho kireçtaşı" adını verdiği bir kireçtaşı bulmuştur. Bu kireçtaşının içinde "ileri tebeşir oluşumunun" fosillerini bulmuştur (Üst Kretase).

Bu temel üzerinde Dr. Siever başka katmanlar da bulmuştur. Bunlara ise büyük miktarda demir sülfür içermesinden ötürü "Cerro de Cro Serisi ya da Altın Tepe" adını vermiştir. Bu kayalar son jeolojik Kretase ile ilk Üçüncü Dönem, Eosen kayası arasındaki zamana denk düşmektedir.

Dr. Siever şöyle diyor: "Sürekli bir çökelti serisi vardır ve bu nedenle en altta tebeşir fosilleri, en üstte de Eosen biçimleri vardır. Hayvan hayatının genel niteliğidir bu-tedrici olarak birinden birine değişir." Yani sürüngenlerden memelilere.

Jeolojik açıdan, bu büyük değişiklik bir gecede olmuştur. Burada kadim hayat biçimleri ile modern hayat biçimleri arasındaki büyük ayrım çizgisi devreye girmektedir. Eğer evrim bir gerçeklik olsaydı bu çizgide evrime dair örnekler olurdu. Var mı böyle bir kanıt? Evrim teorisi savunulmadan ya da ortaya atılmadan önce, evrimi savunmaya kalkışacak kişinin sürüngen hayatından evrim hayatına uzanan süreçte bazı değişikliklere dikkat çekmeye hazır olması gerekir. Zira bu çizgide yeryüzü üzerindeki hayvan hayatının tüm gelişimi boyunca görülen en radikal adım atılmıştır. Evrimi savunan birinin bu noktada tyrannosaurus, triceratops ve trachodonts'ın Eosen dönemindeki torunlarını göstermesi gerekir. Eosen döneminin küçük memelilerinin sürüngen atalarını gösterebiliyor olması gerekir ve Kretese döneminin sonlarındaki hayatla karşılaştırıldığında Eosen dönemindeki hayat uzunluğundaki muazzam kısalmayı açıklayacak akla yatkın bir gerekçe sunabiliyor olması gerekir.

Kretase dönemi dinozorlarının kafaları yerden yaklaşık 5-7 metre yukarıdaydı. Eosen hayvanlarının genellikle omuzdan yukarısı 60 santimetreden azdı. Yukarıdaki soruları cevaplamak bir evrimci açısından kolay olmalıdır zira daha önce de belirtildiği üzere jeolojik açıdan konuşacak olursak, "bir gecede olmuştur." Evrimciler bir hayvanın diğerine dönüştüğü (mesela bir sürüngen ile memeli arasındaki eksik halka) tek bir örnek verebilir mi?

Şimdi doğanın hayvanı çevresine uydurmak için gerçekleştirdiği ve biliminsanlarının evrimde ilerlemeler olarak değerlendirdikleri sorunu ele alacağım. Değişiklikler yalnızca büyük doğa yasasının icazetiyle olduğu gibi, aynı zamanda

doğa gerekli değişikliklere bizatihi yardımcı olur. Bu değişiklikler her zaman yalnızca dışsaldır ve hayvanın elementlerden oluşan bileşimini ya da iç düzenini hiçbir şekilde etkilemez. Bu değişiklikler hayvanı ne basitleştirir ne de karmaşıklaştırır. Değişiklik örnekleri şunlardır:

Bir parçanın ya da organın aşırı gelişimi
 Uzuvarların uzaması ya da kısalması
 Ayağın şeklinde ve niteliğinde değişiklikler
 Kabuğun niteliğindeki değişiklikler
 Renk değişiklikleri

Şimdi de geçmiş ve bugünkü hayattan bazı örneklerle işareteceğim. Bir hayvanın ayak şekli ve niteliği genelde dolastığı ve beslendiği toprağın niteliğine dair önemli bir belirtidir. Günümüz karibuları gibi genelde yumuşak, bataklık türünde yerlerde yaşamayı seven hayvanların çok büyük toynakları vardır. Avrupa'daki rengeliklerinden hiçbir farkı olmayan karibular, sert kuru toprakta yetişirler, her kuşağın ayakları daha da küçülür ve sonunda diğer geyik ailesi üyeleriyle aynı boyuta gelir.

Virginia'nın Kasvetli Bataklık'ındaki vahşi sığırların karibularinkine benzer büyük toynakları vardır, ama bu sığırlar uzun zaman önce bataklığa düşmüş ve kaybolmuş olan sıradan sığırların soyçizgisine mensuptur. Ayakları bataklık zeminine uyacak şekilde değişiklik geçirmiştir.

Eosen döneminin hayvanlarının tıpkı bugünkü yağmurkuşları gibi uzun tombul ayak parmakları vardır ve sık sık yumuşak, çamurlu, bataklık türünde göl, gölet, çay kıyılarındadır. Dolayısıyla Eosen dönemi hayvanlarının ayakları Eosen dönemindeki toprağın niteliğini açıkça göstermektedir. Ayaklar sahiplerini yumuşak, çamurlu, bataklık türünde, süngerimsi yerlerde taşıyacak şekilde değişiklik geçirmiştir. Kendi jeoloji eserimde Eosen dönemi toprağının böyle yu-

muşak nitelikte olduğunu gösterdim ve bunun nedenlerini ve gerekçelerini sundum. Pueblo gelenekleri arasında bu dönemin toprağının niteliğini anlatan çok canlı ve eğlendirici bir tasvir vardır. Bu geleneği *Kayıp Kıta Mu'* da aktarmıştım.

Şimdi de görelî küçük değişikliklere örnek olması için uzun yağmurkuşunu andıran ayaklarıyla küçük eosen atını ele alacağım, çünkü eosen atı evrimi desteklemek için kullanılan başlıca örneklerden biridir.

Eosen atının hayata her ayağında yağmurkuşlarınınkini andıran beş uzun ayak parmağıyla başladığı jeolojinin bir tezidir. Bu parmaklar açık şekilde yere bastığında bu küçük bedenin ağırlığının ayakların ve bacakların üzerinde yürüdüğü yumuşak zemine batmasını engellemiştir. Doğa tarafından kendisine bu yumuşak zeminde hızlı seyahat olanağı sağlanmamış olsaydı, ayakları yumuşak bataklık zeminine batar ve öyle kalırdı. Sonra, düşmanlarına karşı yegâne silahlı olan hızı azalır ve yumuşak zeminde daha rahat hareket edebilen bazı etobur hayvanlara kolayca yem olurdu. Toprak sonraki Oligosen, Miosen ve Pliosen dönemde kuruyup sertleştiğinden, nazik doğanın hep bu küçük dostunun esenliğini düşündüğünü görürüz, zira bu dönemde Eosen atının ayakları git-tikçe sertleşen toprağa uyum sağlayacak şekilde sertleşmiş ve böylece büyük hızını korumayı başarmıştır. Miosen döneminin büyük bir kısmında ve tüm Pliosen döneminde, Eosen döneminde sahip olduğu türden uzun yumuşak ayak parmakları toprağa hiçbir şekilde uyum sağlayamazdı. Ayak parmakları üzerine bastığı keskin taşların hışmına uğrar ve bunun sonucunda kopardı. Bu nedenle doğa gerekli değişimleri yaparak yeni koşullara uyum sağlamasını mümkün kılmıştır. Bugün atın ayakları sert zeminde hızlı bir şekilde hareket etmeye en uygun ayak türüdür. Atlar bu sayede peşine düşen düşmanlarından rahatlıkla kaçabilmektedir.

Evrin teorisine göre, hayvanlar yaşadıkları dönemde daha karmaşık varlıklar haline gelir. Bu teoriyi savunanlar at örne-

ğine işaret etmiş ve atın ayağındaki değişikliklerin evrimde gerçekleşen ilerlemeler olduğunu iddia etmişlerdir. Öncelikle, atın ayağında Eosen döneminden günümüze kadar gerçek anlamıyla bir değişiklik olmamıştır. Yalnızca modifikasyonlar söz konusudur. Atın ayağında Eosen döneminden Pliosen dönemine kadar gerçekleşen tüm değişiklikler onu daha basit ya da daha karmaşık hale getirmemiştir ve elementlerden oluşan bileşiminde hiçbir değişim olmamıştır. Daha önce de belirtildiği gibi, burada söz konusu olan bir parçanın aşırı gelişimi ve diğer parçaların küçülmesiyle şeklen basit bir modifikasyondur. Ama biliminsanları bu modifikasyonların evrimdeki ilerlemeler olduğunu iddia ediyorlar. Eğer bunlar evrimde gerçekleştirilen ilerlemeler olsaydı, günümüz atları Eosen atlarından daha karmaşık olurdu. Günümüz atları Eosen atlarından daha karmaşık olmadığına göre, söz konusu modifikasyonlar evrimdeki ilerlemeler değildir.

Hayvanlarda görülen ve evrimdeki ilerlemeler olduğu iddia edilen değişikliklerin çoğunun doğanın hayvanların çevreye ayak uydurmalarını sağlamak adına gerçekleştirdiği modifikasyonlar olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Bu hayvanlar, tıpkı Eosen atları gibi, daha karmaşık hale gelmemişlerdir. Dolayısıyla değişiklikleri hiçbir şekilde biyolojik evrime kanıt olarak gösterilemez.

Geleneksel biyolojik evrim teorisinin küçük Eosen atı hakkındaki görüşlerini biraz kabaca ele alıyorum. Başka örnekleri ele alsaydım daha da kötü olabilirdi ama Eosen atı teorisi hakkında o kadar çok şey yazılıp çizilmiştir ki belki de meslek dışından kişilerin en iyi bildiği örnektir. Şimdi de Eosen hayvanı-evrim ilişkisine sert yaklaşımında haklı olup olmadığıma bakalım.

Öncelikle bir doğa yasasından bahsedeceğim.

Canlı bedeninin bir parçasının ya da organının düzenli ve sürekli fiziksel kullanımı o parçayı büyütecek, geliştirecek ve güçlendirecektir.

Canlı bedeninin bir parçasını kullanmayı düzenli ve sürekli olarak boşlamak ise o parçanın zayıflamasına ve küçülmesine yol açar. Bunlar bilimin kabul ettiği gerçeklerdir.

Eosen atı ilk kez dünyaya geldiğinde, üzerinde yaşadığı toprak yumuşak ve süngerimsiydi ve dolayısıyla bu zemine uygun ayakları vardı. Bir yağmurkuşununkini andıran beş uzun ayak parmağı vardı ve bu parmaklar ayağının yumuşak toprağa batmasını engelliyordu.

Atın ayağında gözle görülür ilk değişiklik toprak sertleşmeye başladığında oldu. Bu dönemde yan ayak parmaklarının zayıfladığını ve küçüldüğünü, orta ayak parmağının ise özellikle büyüdüğünü görürüz. Bu da toprağın niteliğinde bir değişim olduğunu gösteriyor. Toprak sertleşiyor, doğa da hayvanın ayağını değişen koşullara uyarlıyordu. Zemin sertleştikçe, ayak parmakları da bu zamana kadar olduğu gibi toprağa giremez hale geldi. Orta ayak parmağı en uzun olduğundan hayvan adım atarken yerden en son kalkan da o oluyordu ve adım atarken bir dönem hayvanın tüm ağırlığını orta ayak parmakları taşımıştı. Böylece belli bir süre orta ayak parmağı o zamana kadar beş parmağın yaptığı görevi yapmıştı. Orta parmağa binen bu fazladan yük onu büyüttmüş ve güçlendirmişken, artık işlevsizleşen diğer dört parmak ise zayıflamış ve küçülmüştü; bu parmaklar orta parmağın yanındaki sıradan uzuvlara dönüşmüştü. Bütün iş orta parmağa düştüğünde, bu parmak muazzam güçlendi ve büyüdü, tırnak ise büyüdü ve bugünkü toynak haline geldi. Böylece her ayaktaki büyük orta parmak bugün atın hareket ederken kullandığı tek parmağıdır.

Bu anlattığım "atın evrimi" denen, ama göstermiş olduğum gibi doğanın koşullara uyum sağlamak amacıyla gerçekleştirdiği basit bir modifikasyon olan ve hiçbir şekilde elementlerden oluşan bileşiği değiştirerek kimyasal yanı etkilemeyen sürecin fiziksel veçhesidir. Bu değişim hayvanı ne daha basit ne de daha karmaşık hale getirmiştir. Evrim savun-

cuları henüz evrim teorisini destekleyecek ilk kanıt parçacığını bulmuş değiller.

Modern biliminsanlarımız güçlerle elementler arasındaki bağlantıyı göstermekte tümüyle başarısız olmuşlardır. Özellikle de hayat söz konusu olduğunda bunu söyleyebiliriz. Elli bin yıl önce yeryüzünün ilk büyük medeniyetinin biliminsanları arasında en önemli konu buydu.

Neyse ki en büyük ve en derin düşünürlerimiz akıldan yana herhangi bir kayıp yaşamamış ya da biyolojik evrim denen dalganın esiri olmamışlardı.

Bir dönem evrim teorisini hararetle savunmuş olan büyük İngiliz biliminsanı Alfred Russell Wallace son eseri *Hayat Dünyası*'nda şöyle yazar (s. 421):

Elinizdeki eserde hem yeterli hem de akla yatkın bulduğum bir açıklama sunmaya çalıştım: Şöyle ki sonsuz hayatı, güzelliği ve gizemliliğiyle bu yerküre ve güneş ve nebula, ılık ve hareket gibi muazzam olgularıyla içine yerleştirildiğimiz evren, ilkin insan denen canlının gelişimi için vardır, ikincisi insan ırkının kaderinde yazılı olan ölümsüz manevi hayata hazırlık için yüksek öğrenim mahiyetinde muazzam bir okuldur.

Çok az kişi insanın ruhu olmadığına ya da sonraki bir yaşamı olmadığına inanır. Zavallı yabancılar bile buna inanmıyorlar. Evrimciler aslında insanın kaba bir hayvan olduğuna inandıkları gerçeğiyle karşılaştıklarında irkiliyorlar. Bir insanın gerçek bir evrimci olabilmesi için ateist olması gerekir. Tanrıya inanan ve insanın bir ruhu ve bu hayattan sonra da bir hayatı olduğuna inanan biri ne ateisttir ne de evrimcidir. Yalnızca böyle olduğunu düşünüyordur. Yalnızca ortodoks görülmek için evrime inandığını söylüyordur, o kadar.

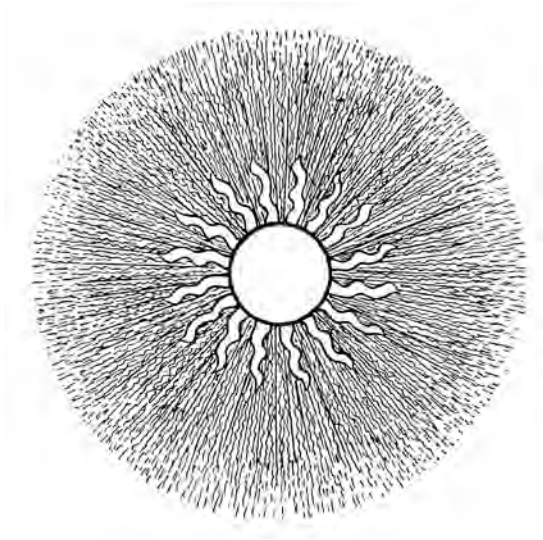
Eğer biyolojik evrim gerçek olsaydı, güçler diye bir şey olmazdı ve bir zamanlar dünyaya gelmiş olan bir hayat biçimi

sonsuzda dek varlığını sürdürürdü. Hiçbir zaman ölüp gitmezdi. Büyük sürünge hayatı hâlâ dünyanın belirli bölgele-
rinde devam ediyor olurdu. Eğer hayat gücü diye bir şey ol-
masaydı, bu büyük trajediler hâlâ peşimizi bırakmamış olur-
du, ama öyle değil. Neden?

Çünkü hayat gücü diye bir şey vardır ve
Biyolojik evrim bir mittir.

Yedinci Bölüm

Güneş

Güneş. Çok kadim bir Hindu yazısından

GÜNEŞİN BÜYÜKLÜĞÜ. Güneşi incelemiş olan biliminsanlarının dediğine göre, güneşin çapı 832.000 mil, çevresiyse 2.773.000 mildir.

Güneşin esas bedeninin hiçbir zaman görülmediği düşünülduğünde, güneşin gerçek büyüklüğü nasıl bilinebilir? Güneşin ancak ve ancak ışık geçirmez çifte katmanını, nüfuz edilemeyen uzmanlaşmış bulutları görebiliriz. Bu bulutların

gerçek kalınlığı meçhuldür. Bunlar ölçülemez, kalınlıkları ancak tahmin edilebilir. Dahası, bu bulutların ötesinde, onlarla koyu delinmez ana ışınlarla dolu olan güneş arasında bir boşluk vardır. Bu boşluğun kalınlığı ya da çapı ölçülemez. Bu ana ışınların ötesinde güneş vardır. Yukarıdaki gerçeklikleri dikkate aldığımızda, güneşin büyüklüğünün nasıl hesaplandığını doğrusu ben kafamda canlandıramıyorum.

Bazı bilimsanları güneş lekelerinin güneşin gerçek bedeninin görüntüleri olduğunu iddia etmiştir. Ben aynı fikirde değilim. Benim düşünceme göre güneş lekesi bulutlardaki bir yarıktır ve bu yarık güneşten çıkan koyu ana ışınlar bulutların çifte katmanına ulaşır filtrelenmeden önce görülmesini sağlar.

Ana ışınların güneşin çifte uzmanlaşmış bulut katmanından ve uzmanlaşmış atmosferden geçişi sırasında ana ışınlar önce bölünür ve ayrı ışınlar haline gelir, sonra uzaya yayılırlar. Bu filtrelenmiş ışıklardan bazıları parlakken, bazıları koyu ultra görünmez türdendir ki yüzde doksanını bunlar oluşturur. Bu oran bilimsel eserlerimizde verilenden daha yüksektir ama bu koyu ışınların bir de her türlü ölçümde uçları gösterecek kadar ultra olan bir bölümü vardır. Yani güneş ışınlarının yakınlık kuran güçleri taşıyan, yönetici güneşine yakın olan ama güneş sistemini oluşturan çeşitli bedenlerden türüm eden güçlere yakın olmayan kısmından bahsediyorum.

Güneş hakkında belki de herkesten daha derin ve kapsamlı bir araştırma yapmış olan büyük bilimsan Hershel şöyle yazar: "Güneş lekeleri, güneşin bedenini saran çifte bulut katmanındaki bir yarıktan görünen güneşin gerçek bednidir."

Şimdi de güneşle Satürn gezegeni arasında bir karşılaştırma yapacağım. Satürn'ün çevresinde bedenini saran bir halka vardır. Eğer bu halka güneşin bedenini saran uzmanlaşmış bulutlar gibi tüm bedenini kaplayacak kadar büyük ol-

saydı, o zaman Satürn gerçek boyutundan katbekat daha büyük görünürdü.

Güneşin çifte bulut katmanının çapı güneşin gerçek bedeninden ne kadar büyüktür? Bunu daha önce saptayan oldu mu, olduysa kim nasıl yaptı?

Şu gerçekler beni etkiliyor: Güneşin gerçek bedeni hiçbir zaman görülmediğinden, bulutların ışık geçirmez çifte katmanının kalınlığı hiçbir zaman belirlenememiştir ve bu bulutlar ile güneşin bedeni arasındaki mesafe bilinmemektedir ve ayrıca güneşin büyüklüğüne ilişkin elde edilen tüm sonuçlar düzeltilmeye mecburdur.

GÜNEŞİN AĞIRLIĞI. Biliminsanları güneşin ağırlığını hesaplamış ve şu rakamlara ulaşmışlardır: “Güneşin ağırlığı yerküreyle tüm gezegenlerin toplam ağırlığının 730 katıdır.” Nasıl olur da bir biliminsanı bir gökyüzü bedenini ağırlıkla ölçmeye çalışır aklım hayalim almıyor, çünkü uzayda hiçbir bedenin ağırlığı yoktur. Uzayda en büyük semavi bedenler bir şeytanarabası kadar bile ağırlığa sahip değildir.

Bilindiği gibi, ağırlık soğuk manyetik gücün elementler karşısındaki çekim gücünün ölçüsüdür. Güç, bedenin kendisinden türüm eder. Bu soğuk manyetik güç bedenin elementlerini gücün türüm ettiği mıknaşısa çeker. Bu çekimin gücü ağırlığı ifade eder.

Örnek olarak yerküreyi alalım. Soğuk manyetik gücü kaldırın, o zaman maddenin büyüklüğü ya da yoğunluğundan bağımsız olarak hiçbir ağırlığı olmayacaktır. Böyle bir durumda, bir evin çatısından atladığınızda havada kalır ve yere inemezsiniz; yerkürenin yüzeyinden ayrılan her hafif madde uçar ve havada kaybolduktan sonra soğuk bir manyetik gücü olan bir dönen maddenin atmosferine girerdi. Sonra da onun yüzeyine çekilirdi. Meteorlar bu olguya birer örnektir.

Güneşin soğuk manyetik gücünün yerküre ile gezegenlerin toplamından 730 kat daha güçlü olması mümkündür, peki ya ağırlık? Asla!

GÜNEŞİN SICAKLIĞI. Geleneksel bilim eserlerinde güneşin “son derece sıcak, müthiş ısınmış bir beden” olduğu söylenir.

Herschel bu geleneksel görüşü reddeder. Şöyle yazar: “Güneş soğuk bir beden olsa gerek.”

Güneş hakkında incelediğim çeşitli eserlerden aldığım izlenim, biliminsanlarının güneşin bedeninin çok sıcak olduğuna dair görüşlerini tayf okumalarına ve şu yanlış inanca dayandırdıkları yönündedir:

“Güneş, ısınıyı tüm güneş sistemine dağıtır.”

ve

“Yerkürenin ısıyı doğrudan güneşten gelir.”

Isının ne olduğunu ya da işleyiş tarzını anlamak için herhangi bir inceleme yapılmamıştır. Bu nedenle yazıları neyse olur, yani salt tahminden ibarettir, üstelik yanlış tahminlerden. Buraya kadar sıcaklığa, sıcaklığın ne olduğuna, nereden türüm ettiğine ve nasıl işlediğine bir kısım ayırdım. Attığımız her adımda ısının güneşten gelmediğini, aksine bir yerküre gücü olduğunu en kesin şekilde gösteren olgularla karşılaşıyoruz.

Bugün eğitim dünyasında iddia edildiği gibi, ısınıyı doğrudan güneşten almadığımızı ve güneşin ısınıyı tüm güneş sistemine dağıtmadığını kanıtlayan bir diğer olgu da yerkürenin elips şeklindeki dönüşü sırasında görülmektedir.

Örnek olarak kuzey yarımküreyi alacağım. Güneş yılda iki kez yerküreye milyonlarca kilometre daha fazla yaklaşır. Güz ve bahar aylarında güneş dünyaya yaz aylarında olduğundan milyonlarca kilometre daha yakındır. Eğer ısı kaynağı güneş olsaydı, kaynağa milyonlarca kilometre daha yakın olduğumuz bu bahar ve güz aylarında daha fazla sıcaklık yaşamamız gerekirdi. Peki, öyle mi? Hayır! Orta derece bir sıcaklık yaşıyoruz ve bu da açıkça gösteriyor ki ısımız doğrudan güneşten gelmez. Dolayısıyla da ilk büyük medeniyetten bize miras kalan yazılarda söylenenler doğrudur.

Güneşin son derece sıcak bir beden olduğu çıkarımı spektroskop (tayföler) ile belirlenmiştir. Bu kendi içinde en büyük saçmalıktır çünkü spektroskop sıcaklık ölçmez. Ölçemez çünkü ısı gücünü taşıyan ışınları kayda geçirmez. Ben bunu bizzat bir uzman tanık olarak mahkemede kanıtladım. Bili-minsanlarımız güneş hakkındaki yazılarında güçlerin doğal işleyişini tümüyle göz ardı etmişlerdir. Doğanın aletleri ve araçları tamamen bir kenara bırakılmıştır.

Ben kendi adıma, bir tür spektroskop olan (ikisinin de temelinde prizma vardır) optik pirometreyle birçok ilginç deney yaptım. Bunlardan bazıları ısı üzerine bölümde (sayfa 85-92) verilmektedir.

Buna benzer daha sayısız kanıt sunabilirim. Kimyasal kısaltma $C^{10}H^{16}$ kendi içinde prizmayla alakalı değildir. Okurlarımı bu konuda tümüyle ikna edebilmek için söylediklerimi tekrarlamam gerekiyor:

Isıyı herhangi bir prizma biçimiyle ölçmek kesinlikle olanaksızdır, zira prizma ısı taşıyan ışınları kayda geçirmez. Dahası ışınları püskürtür, çünkü prizma bembeyazdır, oysa ısı taşıyan ışınlar koyudur; Tyndall'ın sayfa 103-104'deki deneyinde gördüğümüz gibi, beyaz koyuyu püskürtür.

Prizma yalnızca ısı taşımayan ışık ışınlarını kayda geçirir. Tyndall'ın deneyinden hareketle ben de şu deneyi yaptım: Önce şap sulu bir solüsyonla dolu bir hücre aldım; bu sayede ışık ışınlarıyla güçlerinin rahatça geçişi mümkün hale gelecekti. Bir mercekle yardımıyla solüsyonu uyguladıktan sonra, bunları bir noktada topladım; sonra bir optik pirometreyle odak noktasındaki parlak noktanın ısını ölçtüm. Pirometre 2500 ila 2600 fahrenheit derece arasında olduğunu söylüyordu. Sonra odak noktasına sıradan bir termometre koydum ve odağın termometrenin cıva haznesinde olmasını sağladım. Sıcaklık atmosfer seviyesinde, yani 68 fahrenheit derecede kaldı.

Sonra hücreyi iyot solüsyonu kullanarak değiştirdim. Bu sayede koyu ışınlarla güçlerinin serbestçe geçişi mümkün hale gelmişti. Odak noktasında parlak bir nokta yoktu ve piro-metre atmosfer seviyesinin üzerinde bir dereceyi göstermi-yordu. Sonra termometrenin cıva haznesini odak noktasına yerleştirdim. Cıva hemen tepeye fırladı ve sonra termometre patladı. Ve biliminsanlarımız kalkmış, prizma ya da optik pi-rometreyle güneşimizi ve diğer güneşlerin sıcaklığını ölçtük-lerini iddia ediyorlar.

Dendiğine göre, güneşin etrafındaki bulut halesi, tanışık olduğumuz ama katı halleriyle bildiğimiz söylenen element-ler içermektedir. Bu olgu biliminsanlarımızın güneşin aşırı ısıtılmış bir beden olduğunu söylemeleri için bir başka gerek-çe olarak gözükmektedir. Oysa bu olgu bir kıstas olarak alı-namaz. Katı elementlerimizin birçoğu yüksek sıcaklık olma-dan gaz bulutuna dönüşebilir. Oksitten oksijeni çekip alın, çok basit hale gelir. Kimya kitaplarında bir dolu örnek bulu-nabilir. Birçok katı element atmosferimize girmiyor mu za-ten?

Şimdi soru geliyor: Bu elementler gerçekten güneşin bu-lutlarında ve atmosferinde yer almakta mıdır? Yoksa güneşin bulutları ve atmosferi bu elementlerden azade midir? Bu çok açık bir sorudur. Öncelikle spektroskopun aslında bu ele-mentleri kayda geçirdiğini varsayarak başlayacağım. Eğer öyleyse, bunlar renkler nedeniyledir. Güneşin bulutları ve at-mosferi ile spektroskop arasına yerkürenin atmosferi sızır – yani bu ikisi arasına girer. Tüm bu elementlerin güneşin bu-lutları ile atmosferi arasında olduğu iddia edilse de analizler bize aslında yerkürenin atmosferinde yer aldığını söylemek-tedir. Acaba spektroskop güneşteki bir şeyi değil de yerküre-nin atmosferindeki şeyi kayda geçiriyor olmasın?

Bir ışın içinden geçtiği her tözün renginden biraz alır. Ka-nıt: Bir akkor lamba alın ve beyaz bir kağıdın üzerine tutun. Herhangi bir renk gözükmez. Ama lamba ile kağıt arasına

kırmızı, mavi, sarı, yeşil, turuncu ya da eflatun vs. renkli camlar yerleştirin. Renkli cam doğrudan lamba ile kağıt arasına girer, kağıt camın rengini alır. Spektroskopla benzer bir testi güneşin bulutları ile atmosferi arasında uygulayın ve bu sefer renkli cam görevini yerkürenin atmosferi görsün. Sonuç ne olacaktır?

GÜNEŞİN ALEVLERİ. Çeşitli bilim eserleri şöyle demektedir:

“Güneş her an yüz binlerce kilometre uzunluğunda alevler yollar.”

ve

“Güneş sisteminin ısısı doğrudan güneşten gelir.”

Bu iki iddia tümüyle yanlıştır. Kayıtlar, anavatandaki kadim insanların ve Hinduların 25 bin yıl önce bundan daha doğru şeyler bildiklerini ve bilgilerinin Mayalar, Nahuatlılar ve Mısırlılar tarafından sonradan doğrulandığını göstermektedir.

Güneşin alevleri denen şey aslında ışıdır-ısısı olmayan ışınlardır. Bunların ısısı yoktur çünkü bunlar ısı taşımayan parlak görünür türdendir.

Gördüğümüz güneş ışınları ışık ışınları olduğundan ve ışık ışınları ısı taşımadığından, güneşin parıltılarının soğuk olduğu ve dolayısıyla alev olmadığı açıktır.

Güneşin bedeni uzmanlaşmış bulutların içinde yer alır ve çıplak gözle görülemez ya da insanın yarattığı araçlarla bu bölgeye sızılmaz.

Işınlar güneşin bedenini koyu ultra-görünmez ana ışınlar biçiminde terk eder. Bu ışınlar güneş güçlerini taşırlar; bu güçler güneşin bedeninden onun yönetici ya da üstün güneşinin yakın manyetik güçleri tarafından çekilmiştir. Güneşin çifte bulut katmanından ve atmosferinden geçerken, bu ana

ışınlar bölünür ve tekil ışınlar haline gelirler. Sonra güneşin atmosferinde ışık bölümü insan tarafından görülebilir hale gelir. Güneşin atmosferinin ötesinde bunlar görülemez, çünkü ışınların görülebilir hale gelmesi için bir atmosferden geçmeleri gerekir. Atmosfer elementlerden oluşmuştur. Güneşin atmosferinin ötesinde, bir sonraki semavi bedenin atmosferiyle karşılaşana kadar element yoktur.

Güneş ışınları güçleriyle birlikte yerkürenin atmosferine varır varmaz, yerküre güçleriyle yakınlık kuran güçler hemen faaliyete girerler. Böylece yerkürenin ışık gücüne yakın olan güneş ışınları harekete geçer ve “gün ışığı” ya da “güneş ışığı” denen olgu ortaya çıkar.

Alevler elementlerin tutuşmasından kaynaklanır. Güneşin parıltıları büyüklüğündeki alevler güneşin bedenini bundan milyonlarca yıl önce yakıp kül ederdi, bu noktada çapının 832 bin mil olması bir şey değiştirmez. O zaman bugün güneş diye bir şey de olmazdı ve güneş sistemimizin tüm parçaları (yerküremiz de dahil) ölü olurdu – uzaydaki amaçsız gezginler haline gelirlerdi.

Alevler bir tutuşmanın sonucu olan aşırı derecede ısınmış elementlerden oluşan gazlardır. Tutuşma, maddenin katı hal-den gaz haline dönüşmesini sağlayan bir termo-analizdir. Dolayısıyla biliminsanları haklıysa, güneş milyonlarca yıldır göz göre göre intihar etmeye çalışmaktadır. Güneş böyle bir şey yapacak kadar aptal değildir. Dolayısıyla bu tür bir iddi-a bilimsel ya da akla uygun herhangi bir temelde asla savunulamaz. Dolayısıyla:

Güneş büyük ateş alevleri saçmaz. Açıkçası ben “güneş alevleri”ni icat eden biliminsanlarının ve bu icada inananların bir güne bir gün durup da, savundukları şeyin şimşekten binlerce kez daha hızlı elementler olduğunu düşünüp düşünmediklerini sık sık merak etmişimdir. Zira eğer güneşin gönderdikleri alev ise, o zaman bu elementler olmalıdır. “Güneşin alevleri”nin mucidine elementlerin güçlerden daha hızlı

hareket ettirilebileceğini iddia ettiğinde, hız ve direnç hakkında çok ilginç bir soru sorulabilir. Yani, elementler şimşekten binlerce kat daha hızlı hareket etmektedirler. Güneşin parıltılarının yerküredeki örnekleri Kuzey Işıkları ve sıradan bir ışıldaktır. İkisi de soğuktur. İkisinde de ısı yoktur. Tutuşma görünür ışınlar üretmek için gereksizdir, zira görünür ışınlar soğuk oldukları dönemde radyoaktif elementlerimizden (uranyum, radyum ve toryum) ve ayrıca ateşböceklerinden, kandilböceklerinden ve bazı balıklardan türüm ederler.

Güneş sistemindeki bedenlerin ısılarını güneşten elde etmeleri olanaksızdır çünkü ısı elementlerde boşluğa ihtiyaç duyan bir güçtür ve elementler olmadan ısı olmaz; güneş ile güneş sisteminin çeşitli bedenleri arasında elementlerden oluşan maddenin olmadığı on milyonlarca kilometrelik bir boşluk vardır, yani öz. Bu uçurumlar arasında köprü yoktur. Isı nasıl karşı tarafa geçebilir?

Yaratılan her şey çift yaratılmıştır yani yaratılan her şey aslında bir tekrardır. Bu nedenle büyük ışınların ve onların güçlerinin yönetici güneş tarafından güneşten ve yerkürenin birincil gücünün elektromanyetik bölümünün güneşin yakın güçleri tarafından onun bedeninden çekilmesine benzer bir tarzda çekildiği tartışmaya yer bırakmayacak şekilde gösterilebilir. Güneş güçlerinin güneşin bedeninden yönetici güneşinin yakın manyetik güçleri tarafından çekildiğinin kanıtı, güneşin kutuplarının salınması ve güneşin kendi eksenine etrafında dönmesidir. Güneşin kutup bölgeleri düzenli olarak manyetiklik kazanmalı ve manyetikliği yok edilmelidir, aksi takdirde kutuplar salınmaz. Bu olgu “Yerkürenin Sarkacı” başlıklı kısımda (s. 196) açıklanmıştır.

Yerküre güçleri güneşin yakın güçleri tarafından yerkürenin bedeninden sürekli olarak atmosfere çekilirler. Bu güçleri ne yerkürenin bedenini terk ederken ne de atmosferdeyken görebiliriz. Güneşin güçlerinin etkileri güneşin atmosferinde görülür. Bunun nedeni güneşin atmosferinin uzmanlaşmış

niteliği ya da hacmi veyahut da her ikisi olabilir. Güç hacimleri sürekli olarak yerkürenin bedenini terk ettiğinden, biz bunların etkilerini görmeyiz çünkü hacim atmosferde akkorluğa yol açmayacak kadar düşüktür. Ancak atmosfer aşırı yüklü hale gelip de artı birikip, toplanıp yerküreye geri döndüğünde, işte o zaman bir etkiye rastlarız.

Güneşin gözümüzle görebildiğimiz parıltılarının atmosferinin akkorluğu olması ihtimali vardır. Bu akkorluğun nedeni yeterli miktarda gücün güneşin atmosferinden yeterli hızda geçiyor olmasıdır.

GÜNEŞİN ATMOSFERİ. Güneşin çok uzmanlaşmış bir atmosfere sahip olduğunu, birçok açıdan yerkürenin atmosferine benzediğini (aradaki tek fark çok daha fazla uzmanlaşmış olmasıdır) düşünmek gayet akla yatkındır.

Keza, güneşin atmosferinin çifte bulut katmanından muazzam bir uzaklığa yayıldığına da hiç kuşku yoktur. Güneşin atmosferi kuşkusuz parıltılarının çok ötesine uzanır, çünkü akkor olmak için belli bir miktarda yoğunluk gerekir.

Güneşin atmosferi hakkında kesin olarak bilinen bir şey olduğunu zannetmiyorum. Birçok bilimsel tahminde bulunulmuştur, fakat bu tahminler masaya yatırıldığında hiçbirinin tahminden öteye geçemediği ve spekülasyonlardan ibaret olduğu görülmüştür. Hepsi de temelden yoksundur.

GÜNEŞİN HAREKETLERİ: Drayson şöyle yazar:

Güneş bir merkezin etrafında dönmektedir ve saniyede 40 mil, saatte 3.546.000 mil ve yılda 1.264.440.000 mil hızla hareket etmektedir.

Güneşin yörüngesi 33.000.000.000.000 mildir.

Güneşimizin yönetici güneşinin etrafında dönüşünü tamamlaması 71.000 yıl almaktadır.

Proctor ise şöyle yazar:

Güneş kendi eksenini etrafında dönüşünü bizim takvimimizle 16 günde tamamlar.

Güneşin kutupları bizim takvimimizle her 11 yılda bir salınır.

Yukarıda saygın biliminsanlarından aktarılan pasajlar benim ihtiyaç duyduğum argüman ve kanıtlar için tüm temel noktaları sunmaktadır.

Proctor bizim takvimimizle 11 yılın güneşin bir yılına denk düştüğünü söyler. Bazı biliminsanları Proctor'un yazılarına getirdiğim yorumlara itiraz edip, bir güneş yılının kendi yönetici güneşinin etrafında bir tam dönüş oluşturduğunu söyleyebilirler. Bunun karşısında güneşin kutuplarının tam salınımı vardır ki bu da bize dört mevsimi verir, tabii eğer güneşte mevsim diye bir şey varsa. Drayson'un ve keza Proctor'un verdiği rakamlar doğruysa, o zaman güneşin kendi yönetici güneşinin etrafında dönüşünü tamamlaması kendi takvimiyle 6500 yıl almaktadır.

Bir kürenin kutupları kendi yönetici güneşinin etrafındaki dönüşü sırasında sayısız kez salınabilir ve her tam salınım bir yıl oluşturacaktır. Güneşin kutuplarının orta konumlarından ne derece uzaklaştığını gösteren herhangi bir biliminsanı bulamadım. Neredeyse tüm biliminsanları şu hususta aynı fikirdedir:

Güneş kendi eksenini etrafında döner
ve
Güneşin kutupları salınım yapar.

Bu iki gerçek, güneşin gerçek sıcaklığını başka hiçbir şüpheye ve ihtilafa yer bırakmayacak şekilde göstermek ve belirlemek için geliştirilecek bir temeldir.

İlkin bir küreyi, manyetik güçlerin araçları oldukları kendi eksenini etrafında döndürmek için gerekli koşulların neler olduğuna bakmalıyız.

Küre şeklindeki bir bedenin güçler aracılığıyla kendi eksenini etrafında dönmesi için yüce bir bedenin yöneticiliğine ihtiyacı vardır.

Yüce beden de düzenleyici güçleri yaratmak için kendi eksenini etrafında dönüyor olmalıdır. Bir küreyi kendi eksenini etrafında döndürebilmek için yakın manyetik güçler yaratıyor olması gerekir.

Bedenlerin her birinden türüm eden manyetik güçlerin en azından bazıları birbirine yakın olmalıdır.

Bir kürenin dönerek manyetik güçler yaratabilmesi için kürenin dış kabuğunun sert, merkezinin yumuşak olması gerekir. Aksi takdirde bir sürtünme çizgisi oluşturulamaz ve sürtünme çizgisi olmadan güç ne yaratılabilir ne de yeniden canlandırılabilir.

Güneş kendi eksenini etrafında döner,
bu nedenle

Güneşin sert bir kabuğu ve yumuşak bir merkezi vardır.

Güneşin kabuğu sert olduğundan, bilimsanlarının iddia ettiği gibi aşırı ısınmış bir beden olması olanaksızdır çünkü öyle olsaydı elementlerden oluşan bedeni hemen gaz haline, sürtünme çizgisi olmayan ve herhangi bir güç yaratmayan bir nebula dönuşürdü. Nebulanın kutupları yoktur, bu nedenle kendi eksenini etrafında dönemez. Dönen gazlar yönetici güçler üretmezler. Herschel "güneş soğuk bir beden olabilir" diye yazarken haklıydı. Evet, öyledir. Herschel'in tek yanlışı bu teoriyi destekleyecek akla yatkın kanıtları sunmamış olmasıydı. Bilimsel bir günah işlememiş, yalnızca bir şeyi atlamıştı.

Güçler aşırı ısıtılmış bir bedende var olamazlar; aksine, soğuk bir depoya ihtiyaç duyarlar. Güçler aşırı ısıtılmış bir sür-

tünme çizgisi haricinde bir yerde ne yaratılabilir ne de yeniden canlandırılabilirler.

Kanımca yukarıda söylenenler güneşin soğuk bir beden olduğunu kanıtlamak için yeterli kanıtları sunmaktadır.

Dolayısıyla güneş aşırı ısıtılmış bir beden değildir. Soğuk bir beden olmasından mütevellit, ısıyı tüm güneş sistemine dağıtmaz. Ayrıca,

Evrendeki tüm dönen bedenler soğuk bedenlerdir.

Soğuk derken kutup soğukluğundan bahsetmiyorum. Yüzey sıcaklıklarının elementleri eritecek, onları gaz haline dönüştürecek kadar yüksek olmadığını, aksine yaratılmış güçlerin depolanması için gerekli soğuklukta olduğunu söylemek istiyorum.

Güneşin soğuk bir beden olduğuna dair başka kanıtlar isteyenler Yedinci Bölüm'e (sayfa 170-171) bakabilirler. Orada ısının bir yerküre gücü olduğunu gösterdim. Bu yeni keşfedilmiş bir şey değildir. Bundan on binlerce yıl önce yaşamış olan yerkürenin ilk büyük medeniyetinin bilimsanları olan atalarımızca iyi bilinmesinden ötürü yalnızca bir yeniden keşiftir.

Güneşimizin yönetici güneşi hiçbir zaman gözle görülmemiştir ve muhtemelen hiçbir zaman da görülemeyecektir çünkü: Birincisi, Drayson'a göre, güneş 12.000.000.000.000 mil uzaktadır yani teleskoplarımızın ulaşamayacağı kadar uzaktır. Eğer Drayson haklıysa, o zaman gördüğümüz semavi bedenlerimizin tamamı bu üstün güneşin denetiminde demektir.

İkincisi, bu tür bir sistemi kontrol edebilmek için hayalgücümüzün sınırlarını tamamen aşan yoğunlukta güçlerin yaratılması gerekecektir ve bu güçler ancak yoğun görünmez koyu ışıklarda taşınabilirler. Dolayısıyla etrafında siyah bir hale olacak ve bu onu görünmez kılacaktır. Görünmez oldu-

ğundan, ışınları uzaydan görünmeden ve bilinmeden geçecektir, yalnızca semavi bedenler üzerindeki etkileri görülebilecektir.

GÜNEŞ GÜÇLERİ. Güneşin sert bir kabuğu ve yumuşak ya da başka bir deyişle, eriyik haldeki bir merkezi olduğundan ve kendi eksenini etrafında döndüğünden, kuşkusuz yer-kürenin yarattığına benzer güçler yaratır. Güneşin büyüklüğü ve hızı nedeniyle, yarattığı güçler yerkürenin yarattığı güçlerden çok daha yoğun ve güçlü olmak zorundadır.

Manyetik güçler yaratılmaktadır, çünkü güneşin merkezi bir sürtünme çizgisi vardır.

Işık güçleri yaratılmaktadır, çünkü güneşin atmosferinde görünmektedirler; aynı zamanda ışık güçleri de vardır ve bu güçler yerkürenin ışık gücüne yakındır.

Isı güçleri yaratılmaktadır, çünkü yerkürenin ısı gücüne yakın olan ısı güçlerine sahiptir.

Merkezkaç bir güç yaratılmaktadır, çünkü dönen bir küre içindedir.

Jiroskopik bir güç yaratılmaktadır ve bunu kutuplarının salınımında görebiliriz.

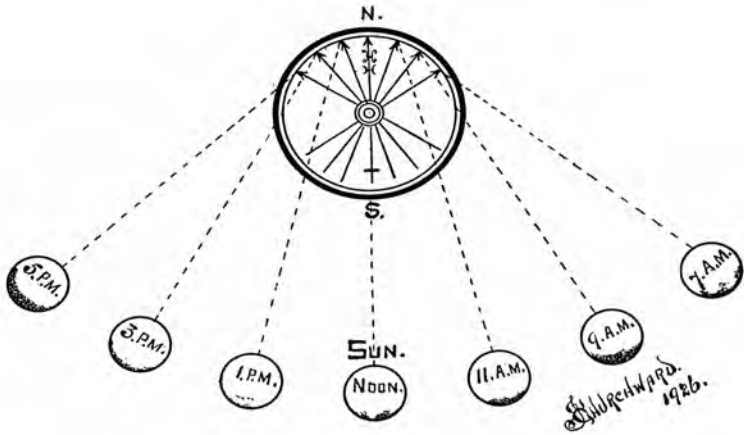
Kabuğu katı ve soğuktur, çünkü içinde üstün güneşinin yararlanması ve onu döndürmesi için güçler depolar ve ayrıca kutup bölgeleri aşırı manyetize edilmiş ve manyetikliği yok edilmiştir; bunu kutuplarının salınımında görebiliriz.

Güneşimiz kendi eksenini etrafında dönerken, yönetici bir güneşi vardır ve onun güçleri güneşimizin güçlerinden sonsuz derecede daha güçlüdür.

Yönetici güneşin güçleri güneşimizin güçlerinden bazısına yakın olmalıdır ama hepsine değil, çünkü yönetici güneşin güçleri güneşimizin güçlerinin tamamına yakın olsaydı, o zaman yönetici güneşin güçleri yerküre güçleriyle yakınlık kuran güçler olurdu. O zaman yönetici güneşin güçleri bizim güneşimizin güçlerinden çok daha güçlü olduğundan, yöne-

tici güneşin güçleri yerküreyi ve tüm gezegenleri güneş sisteminin dışına çıkaracak ve bunları doğrudan denetim altına sokardı. O zaman kendi güneşimiz yerine yönetici güneşin etrafında dönmemiz gerekir. Biz yönetici güneşin doğrudan kontrolü altında olmadığımız için, yerküre güçlerinin yönetici güneşin güçlerine karşı tarafsız olduğunu görüyoruz. Ayrıca güneşimizin yerkürenin güçlerine karşı tarafsız, ama yönetici güneşin güçlerine yakın olan yoğun güçler yarattığını da göstermektedir. Güneşin bu yoğun güçlerini taşıyan koyu, ultra-görünmez ışınlardır ki güneşimizden gelen koyu ışınların güneşimizin toplam ışınlarının yüzde doksanından fazlasını oluşturduğunu söylediğimde buna dikkat çekmiştim.

Kendi eksenini etrafında dönmeyen bir semavi beden her hangi bir güç yaratması pek ihtimal dahilinde değildir. Bu beden ölü bir bedendir. Bu beden güçleri olacaktır ama tıpkı elementler gibi bunlar saklı ve atıl olacaktır. Tüm elementler güçlerle ilişkilidir ve tüm güçler elementlerle ilişkilidir. Dönmeyen bir beden bile güçleri vardır, ama bunlar atıldır, deyim yerindeyse, bir şişeye kapatılmıştır.

Güneş güçleri bir manyetik iğneyi çekerken.

“GÜNEŞ BİR MIKNATİSTİR.” Proctor şöyle yazar: “Güneş bir mıknatıstır.”

Elbette güneş bir mıknatıstır. Başka türlü olabilir miydi? Zira güneşin güneş sistemine gönderdiği tüm güçler manyettiktir; tek bir istisna vardır o da merkezkaç gücüdür.

Proctor güneş ışığının olduğu saatlerde manyetik iğnenin gösterdiği farklılıkları şöyle anlatır:

Manyetik iğne güneş ışığının olduğu saatlerde güneşe doğru bir hamle yapmaya çalışır. Güneş tepe noktasındayken, manyetik iğne ortadadır.

11 yıllık bir dönemde manyetik iğnenin azami ve asgari değişiklik sınırları vardır.

Sabah saatlerinde iğne doğuyu gösterir. Öğlen kuzeyi, öğleden sonra ise batıyı gösterir. Bunları yukarıdaki şekilde görebilirsiniz. Bu resimde iğnenin hareketleri çok abartılıdır, bu nedenle resme gerçekten ziyadesiyle tipik bir örnek olarak bakmamız gerekir. Bu şekilde çizilmiş olmasının nedeni iğnenin hareketlerinin daha eksiksiz bir şekilde anlaşılmasını sağlamaktır.

Sayfa 181’de manyetik iğnenin ne olduğunu ve birincil gücün elektromanyetik bölümünden gelen büyük hacimde bir manyetik güç içerdiğini gösterdim. Bu bölümdeki tüm güçler güneş güçlerinden bazılarına aşırı yakındır; bu nedenle manyetik iğnedeki güç, güneşin yakın güçlerinin tamamı tarafından çekilmiştir. Güneş güçlerinin iğneye etkileri yakınlığı göstermekle birlikte, iğnenin neden güneşe doğru hareket ettiğinin gerçek nedenini göstermemektedir.

Tüm yakın güçler ve tüm tekil güçler dağınık olduklarında her zaman birleşmeye ve toplaşmaya çalışırlar. Bunu özellikle de tekil bir dağılmış güçte görebiliriz ve her biri aynı güçten belli bir hacim taşıyan iki beden görünüşte elle tutulur herhangi bir şeyden yardım almadan birbirlerini çekip

birbirlerine yaklaştıklarında bu husus görülür. Manyetik iğne söz konusu olduğunda, içindeki güç iğneden ayrılıp güneşin yakın güçleriyle toplaşıp birleşmeye çalışmaktadır. Bunu yapamaz çünkü iğneyi oluşturan elementler onun üzerinde güneşin yakın güçlerinden daha büyük bir güce sahiptir. Zayıf bir desteğin ince noktasında dengelenen iğne, salınımının yol açtığı sürtünmeyi asgariye indirger. Güneş gücü elementlerin direnişinin üstesinden gelemese de, sürtünmenin üstesinden gelebilir ve gelir de.

Manyetik iğne gibi sıradan bir mıknatıs da iğneninki kadar büyük hacimde bir manyetik güce sahiptir. Daha önce söylediğim gibi, dağılmış bir güç her zaman birleşmeye ve toplaşmaya çalışıyorsa, mıknatısın iğneyi etkileyebiliyor olması gerekir. Mıknatısı biraz güneş haline getirerek ilerleyelim. Mıknatıs iğneye doğru yaklaştırıldığında, iğne salınır ve mıknatısı gösterir. İğnedeki güç mıknatıstaki güce katılmaya çalışmaktadır. Eğer mıknatıs ileri geri salınırsa, iğne mıknatısın hareketini takip eder. Mıknatısı tümüyle kutunun etrafında dolandırın, iğne peşinden gelecek ve tam bir çember çizecektir. Mıknatıs iğnenin hareketlerini kontrol etmektedir, ama gücü dışarı çıkarmaktan acizdir.

Proctor şöyle yazar:

Güneşin cemalini gösterişindeki dönemsel değişikliklerin yerkürenin manyetizmasının niteliğindeki dönemsel değişikliklerle alakalı olduğunun keşfi...”

Proctor burada kuşkusuz manyetizmanın “niteliği” diyerek istemeden de olsa yanlış bir kelime kullanmıştır. Kuşkusuz kastettiği şey nitelik değil, dereceydi.

Manyetizma bir güçtür. Farklı farklı manyetik güçler vardır. Bir gücün niteliği asla değişmez, ama farklı manyetik güçlerin farklı karakteristik özellikleri vardır; bazıları yalnızca diğer güçlere yakındır, bazılarıysa elementlere de yakın-

dır; bu nedenle eğer “nitelik” varsa, bu demektir ki bir sınıf manyetik güçler diğerinin yerini alacaktır. Kanımca Proctor “derece” demek istemiş ama yanlışlıkla “nitelik” sözcüğünü kullanmıştı, ki bir düşünce silsilesi içinde konunun bağının kopmasına izin verdiğiniz takdirde bunun olması gayet kolaydır. Proctor’un bahsettiği olgu, yerkürenin manyetizmasının derece farklılıkları göstermesidir.

Sözü Proctor’a verelim:

Manyetik iğnedeki sapma güneş lekelerinin en fazla olduğu ve en fazla alana yayıldığı 11 aylık dönemde tepe noktasına ulaşır.

Burada onlarca teoriye konu olabilecek son derece ilginç bir olguyla karşı karşıyayız. Birincisi, “güneş lekelerinin en fazla olduğu ve en fazla alana yayıldığı” dönemde güneşin kutuplarının pozisyonlarını bilmek elzemdir. Güneş kutupları her 11 yılda bir salınım yaptığından ve güneş lekeleri bu 11 yıl içindeki belli bir dönemde oluştuğundan, bu lekelerin ya güneş kutbu yerküreye doğru meylederken, yerküreden uzaklığı gösterirken ya da orta konumdayken gerçekleştiği gün gibi aşikârdır.

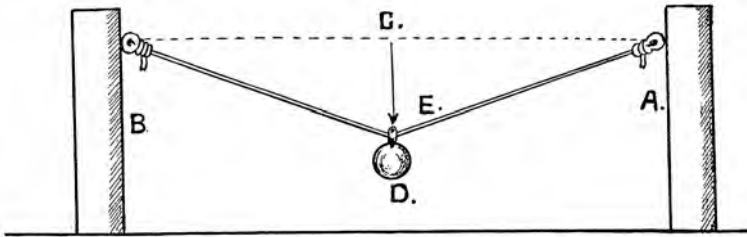
Güneşin kutbu yerküreye doğru meylederken “güneş lekelerinin en fazla olduğu ve en fazla alana yayıldığı” şeklinde bir teoriyle, görünüşte birçok olgu açıklanmaktadır.

Güneşin kutup bölgeleri tıpkı yerküreninkiler gibi aşırı manyetikleşmiştir; kutup yerküreye doğru meylederken, güneşin aşırı manyetikleşmiş bölgesinin çok büyük bir kısmını yerküreye açık hale getirecektir. Böylece çok büyük hacimde aşırı manyetikleşmiş ışınlar ve güçler ortaya çıkacaktır. Olasılıklardan biri budur.

Güneşin çifte bulut katmanı ekvator bölgeleri civarında kutup bölgelerinde olduğundan daha yoğun olabilir. Başka bir deyişle, ekvator bölgelerinden kutuplara doğru yoğunluk

azalabilir. Sonra kutup yerküreye doğru aşırı meyil gösterdiğinde, daha ince ve daha az yoğun kutupsal bulutlarda yarıklar ya da açıklar oluşabilir. Bu yarıklar ya da açıklar siyah gözükecektir ve güneş lekesi denen şey haline gelecektir. Bu açıklar Herschel'in iddia ettiği gibi güneşin bedenini değil, onun bedenini saran ve çevreleyen koyu görünmez ana ışınları gösterecektir; beden insan gözüyle görülemez olacaktır. Bu tür yarıklar ya da açıklar yoluyla, güneşin ana ışınlarını filtresiz ya da damıtılmamış halde doğrudan almamız gerekir. Bu ışınlar bizim normalde aldığımızdan daha yoğun olacaktır ve böylece manyetik iğneyi etkileme noktasında daha büyük bir güce sahip olacaktır. Sonra, her 11 yılda bir, manyetik iğne büyük bir sapma yaşayacaktır.

Eğer mümkün olsaydı güneş lekelerinden gelen ışınları güneşten gelen diğer ışıklardan yalıtarak test etmek ve yalnızca güneş lekelerinden gelen ışınların mı yerkürenin ışık gücünü etkileyebildiğini görmeye çalışmak ilginç bir test olurdu. Eğer yalnızca güneş lekelerinden gelen ışınlar bunu yapabiliyorsa, o zaman güneşin uzmanlaşmış bulutlarının ve atmosferinin yerküre üzerinde ışık üretimi için gerekli olduğunu hemen anlarız.

Güneş güçlerinin manyetik iğneye etkisi

Yukarıdaki diyagramla manyetik iğnenin neden ve nasıl güneşin manyetik yakın güçleri tarafından yönünün değiştirildiğini göstereceğim.

Pusulaya tutturulmuş A tarafından temsil edilen gücü elde etmek için, D ağırlığı onun bu bağıını koparmalıdır. O bunu yapamaz. Fakat çizgiyi aşağı çekip, B'ye giden düz bir çizgide ilerlemesini engelleyebilir. İpteki yön değişikliği manyetik iğnedeki yön değişikliğini ifade etmektedir.

Güneşin manyetik yakın gücünün yol açtığı manyetik iğnedeki farklılıklar ikna edici bir doğa gerçeğidir. Şöyle ki:

Güneşin güçlü manyetik güçleri vardır,

Yerkürenin güçlü manyetik güçleri vardır; ve

Güneşin manyetik güçlerinden bazıları yerkürenin manyetik güçlerinden bazılarına yakındır.

GÜNEŞ SİSTEMİ. Ben güneş sistemini evrendeki tüm sistemlerin muhtemel işleyiş tarzının bir numunesi olarak görüyorum. Aslında bunlar semavi bedenler arasında çarpışmaların önüne geçmek için ya aynı tarzda ya da çok benzer bir tarzda işlemek zorundadır.

Yerkürenin güneşe uzaklığının 91.430.000 mil olduğu hesaplanmıştır. Güneşin etrafındaki her yıl çizdiği dairenin 609.553.000 mil uzunluğunda olduğu söylenmektedir. Yerküre bu daireyi günde 1.670.000 millik bir hızla çizmektedir. Yerküre güneşin etrafındaki dönüşünü bir elips şeklinde gerçekleştirir. Yerküre ile güneş arasında yerkürenin güneşten belirtilen uzaklıkta tutulduğunu gösteren gözle görülür bir bağlantı yoktur. Hal böyle olunca, görünmeyen güçlerin araçları oldukları ve bu güçlerin güneşten türüm ettiği kanıtlanmaktadır.

Güçler aracılığıyla bu dönüşü gerçekleştirmek için birden fazla güç gereklidir. Keza tüm güçlerin uyum ve birlik-beraberlik içinde çalıştıkları da gösterilmektedir. Şimdi de güçlerin neler olduğunu, nasıl yaratıldıklarını ve nasıl işlediklerini göstermeye çalışacağım – çok meşakkatli bir iş ama 50 yılı aşkın bir çalışmanın ardından bunu başarabileceğimi düşünüyorum.

Güneşin yerküreyi bir daire şeklinde kendi etrafında döndürebilmesi için dört farklı güç gereklidir.

- Bu güçlerin üçü güneşten,
- biri ise yerküreden türüm etmelidir.

Dört güç şunlardır:

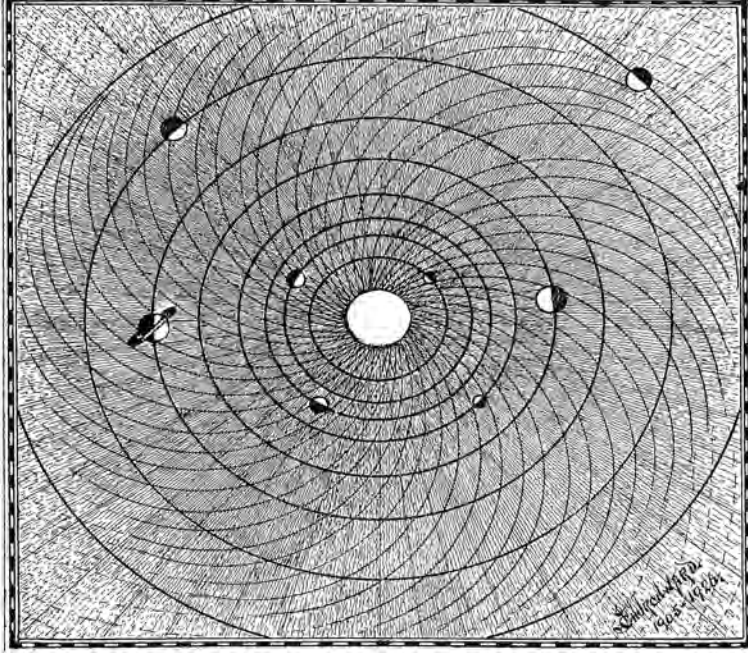
- Güneşin yerküreyi kendi etrafında döndürmesini sağlayan itici gücü.
- Güneşin yerkürenin güneşe çekilmesini engellemeye yarayan itici gücü.
- Güneşin püskürtücü gücün yerküreyi uzaya taşımasını engellemeye yarayan manyetik gücü.
- Güneşin itici ve manyetik güçlerine yakın olan yerkürenin manyetik bir gücü ya da güçleri.
- Burada iki yerküre gücü de olabilir tek de ama o kadarını bilmiyorum.

Buraya kadar tüm bu güçlerin var olduğunu gösterdim. Güneşin güçlerinden ikisi (manyetik güç ile püskürtücü güç) tarafsız bir bölge oluşturmalıdır. Güneşin yüzeyindeki püskürtücü güç manyetik güçten daha fazla olmalıdır ve güneşin yüzeyinden uzaya doğru ilerledikçe gücü azalmalıdır. Manyetik güç güneşin yüzeyinde püskürtücü güçten daha zayıf olmalıdır ve uzaya doğru ilerledikçe kuvveti azalmalıdır ama gücünün azalma oranı püskürtücü güçten çok daha az olmalıdır; sonra belli bir noktada gezegenin manyetik kapasitesi-ne bağlı olarak tarafsız bir bölge oluşacaktır ki buradan sapsması mümkün değildir.

Gezegenlerin hepsi de farklı bir manyetik kapasiteye sahiptir. Bu nedenle manyetizmaları farklı olduğundan tarafsız bölgelerinin güneşten uzaklığı da farklı olacaktır. Dolayısıyla Merkür'ün güneşe çok yakın olduğu, Neptün'ün ise görülemeyecek kadar uzak olduğu ortaya çıkmaktadır.

Kesin olarak söyleyemesem de manyetik kapasiteyi belirleyen şeyin yoğunluk olduğu anlaşılmaktadır. Biliminsanlarımızın gezegenlerin yoğunluğu hakkındaki iddialarında

haklı olduklarını kabul edersek, güneşe en yakın olan gezegen en yoğun, en uzak olansa en az yoğun olan olacaktır.

Püskürtücü güçler Manyetik Güçler Tarafsız Bölgeler Gezegenler

GÜNEŞ SİSTEMİ

Bu geleneksel bir diyagramdır. Uzaklıklar ve boyutlar dikkate alınmamıştır.

- 1) Güneşten çıkan eğik çizgiler. Merkezkaç güç.
- 2) Düz ve dalgalı çizgiler. Güneşin güçleri (manyetik güç de dahil).
- 3) Siyah çemberler. Gezegenlerin tarafsız bölgeleri.
- 4) Gezegenler

* * *

Şimdi de farklı güçlerin nasıl işleyeceğini göstereceğim.

İTİCİ GÜÇ. İtici güç güneşin manyetik güçlerinden bir kısmıyla yerkürenin elektromanyetik bölüme ait olan manyetik güçlerinden bir kısmının birbirine çekilmesiyle gerçekleşir. Güneşin ışınlarıyla güçleri güneşin dönme hareketini takip ederler (bir tekerdeki göbeği takip eden parmaklar gibi). Burada göbek güneştir, ışınlar ve güçleri de parmaklardır. Bunu ışıldağın açısını değiştirerek de görebiliriz; ışıldaktan çıkan ışınlar açı değişikliğini takip eder.

Güneş ışınlarındaki güçler kendilerine yukarıdaki birçok örnekte gösterilen tarzda yerkürenin yakın güçlerini bağlarlar. Bu manyetik bağın gücü yerküreyi temas halinde tutmak ve kendi eksenini etrafında döndürmek için yeterlidir. Ne yerküre ne de gezegenlerden herhangi biri güneş ışınları kadar hızlı hareket eder. Eğer edebilselerdi, dönüşlerini 16 günde tamamlarlardı.

Fakat manyetik kontrol yerküreyi ya da gezegenlerden herhangi birini kaskatı tutmak için yeterli değildir. Mekanik mekanizmada kayma mesafesi denen bir şey vardır. Bu kayma denen hadise iki nedenden kaynaklanır: Gerçek kayma ve bağlantıların gerçekten kopması. Yerküre ya da bir gezegen dönerken, bu bölge güneşin görüş alanından çıkarken, gerçek bağ kopar ve bir yüzey güneşten kaybolurken, bir başka yüzey öne çıkar ve böylece bir bağlantı koparken bir diğeri kurulur.

Manyetik kayma bir mıknatısı manyetik iğne kutusunun etrafında hızla döndürerek kanıtlanabilir. İğne mıknatısı takip edecek ama her seferinde güç kaybedecek ve en sonunda başka bir mıknatıs ilkinin takip etmediği takdirde tümüyle kontrolden çıkacaktır. Sonra iğnenin öne çıkartılan yeni alanlara denk düşecek şekilde ileri doğru hareketi devam edecek ve yine manyetizmanın kontrolü altına girecektir.

Manyetik iğneyle bağlantılı bir gerçek de mıknatıs iğneden ne kadar uzaklaşırsa, iğnenin hareketlerinin o kadar ya-

vaş olacak olmasıdır. Aynısı gezegenler ve güneş için de geçerlidir; gezegen güneşten ne kadar uzaksa, hareketlerinin de o kadar yavaş olduğu görülecektir.

Çok ama çok küçük olsa da (zira uzayda ağırlığı sıfırdır) yerkürenin hızı da dikkate alınmalıdır,

Ay ve Merkür gezegeni saf manyetik kaymaya birer örnektir. İkisi de kendi ekseni etrafında dönmediği için ve ikisi de kendi dönüşlerini kontrol eden güçlerin hızıyla hareket etmedikleri için, saf kayma yavaşlıklarını açıklar. Güneşin yerküre üzerindeki temel manyetik kontrol bölgesi kutup bölgeleridir ve buralar aşırı derecede manyetikleşmiştir. Güneş, manyetikliğini kaybetmiş bir bölge üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir.

PÜSKÜRTÜCÜ GÜÇ. Püskürtücü güç güneşin merkezkaç gücüdür; bu güç her zaman doğuş yerinden uzaklaştırır, dışarıya ve öteye püskürtür. Menzili dahilindeki her şeyi uzaya atmaya ve güneşin uydularından hepsini onun kontrolü dışına çıkarmaya çabalar. Fakat bunu yapamaz çünkü ona karşı işleyen başka bir güç vardır. Bu güç her uyduyu güneşe çekmeye çalışır; Büyük Tasarımcı iki felaketten de sakınmak adına güçlerin kuvvet bakımından eşit oldukları tarafsız bölgeler oluşturmuştur. Böylece püskürtücü güç yerküreyi ve gezegenleri uzaya atamaz.

MANYETİK GÜÇ. Manyetik güç güneşin manyetik güçlerinden biridir. Biridir diyorum çünkü güneş ultra ve yoğun manyetik güçlere sahiptir ve bu güçler onun yönetici güneşinin güçlerine yakinken, yerküre güçlerine yakın değildir. Bunu daha önce göstermişim.

Yerküreyi yörüngesinde taşıyan şey güneşin manyetik gücü müdür (yerküreyi kendi ekseni etrafında döndüren manyetik güç) yoksa püskürtücü güce düşman olan tamamen farklı bir güç mü, açıkçası şu an bunu söyleyebilecek ehliyete sahip değilim.

Güneşin manyetik güçleri kuşkusuz en dış uyduya erişirler, bu artık hangisiyse. Neptün bu son gezegen olabilir de olmayabilir de. Yakın dönemde keşfedilen Plüton güneş sisteminizin parçası olabilir de olmayabilir de.

Güneş sistemini oluşturan bedenlerin sergilediği hareketlerden, püskürtücü gücün güneşin yüzeyinde manyetik güçten çok daha güçlü olduğu ve her ikisi de uzaya doğru işlediğinden, püskürtücü gücün manyetik güçten çok daha hızlı güç kaybettiği açıktır.

TARAFSIZ BÖLGELER. Yerkürenin ve gezegenlerin tarafsız bölgeleri güneş sistemi diyagramında (sayfa 180) her biri etrafında bir gezegen olan güneşe paralel daireler şeklinde gösterilmektedir. Bir uydunun tarafsız bölgesini yöneten şey manyetik kapasitesidir. Manyetik kapasitesini belirleyen ise bedeni oluşturan elementler, kabuğun kalınlığı ve genel yoğunluktur. Güneş sistemini oluşturan bedenler bunu tümüyle doğrulamaktadır.

Bir gezegenin manyetik kapasitesi ne kadar yüksek ya da büyükse, tarafsız bölgesinin güneşe yakınlığı o kadar fazla olacaktır ve en düşük manyetik kapasiteye sahip olan beden güneşten en uzak olacaktır.

Geçici bir güç tarafından itki verilen bir beden, düz bir çizgide başlayarak ileri fırlar ve bir manyetik güç onu çekene ve durdurana kadar bu düz çizgiyi takip eder. Sonra manyetik güç bedene hâkim olur.

Fakat eğer itici güç geçici bir nitelikte değilse ve dairesel bir harekete sahip değilse, onu yöneten yeterince güçlü merkezkaç ve manyetik güçler yoksa, tarafsız bir bölge oluşturmaz ve o zaman da kaçış sonsuza dek devam eder.

Yerkürenin ve gezegenlerin yerleştirilme koşulu bu olduğundan, güneşin etrafındaki uçuşları sonsuza dek devam etmek zorundadır.

Geçici bir güçle sonsuz bir güç arasındaki farkı gösteren bir örnek olarak, alt kısmı bir su yalağının içindeki bileytaşı örneğini ele alacağım.

Bileytaşı döndükçe yalaktaki su yükselir, belli bir mesafe taşınır ve sonra bileytaşının merkezkaç geçici gücü tarafından dışarı atılır. Su yalağı terk ederken ilkin düz bir çizgide ilerler ama sonra yerküreye doğru eğriler çizmeye başlar. Bu eğri yerkürenin sonsuz soğuk manyetik gücünün suyu çektiğinin ve bileytaşının merkezkaç gücüne baskın çıktığının bir göstergesidir. En sonunda su, yerküreye çarpar. Zayıflamış bir geçici güç, kuvvetli bir sonsuz güce yenilmiştir.

Ne yerküre ne de gezegenlerden herhangi biri uzaya taşınabilir, tıpkı suyun bileytaşının merkezkaç gücü tarafından uzaya taşınamaması gibi.

Yerküre ve gezegenler güneşin merkezkaç gücü tarafından ancak bu kadar ileriye taşınabilirler. Hepsi de tarafsız bölgelerinde kalmaya zorlanırlar. Zira güneşten uzağa yerleştirildikleri bölgede, güneşin manyetik gücü onları güneşin merkezkaç gücünün karşısında tutmaktadır. Ne yerküre ne de gezegenlerden herhangi biri güneşe çekilebilir, zira tarafsız bölgelerinde güneşin püskürtücü gücü manyetik güçten daha fazladır ve güneşe daha fazla yaklaşımlarını engeller.

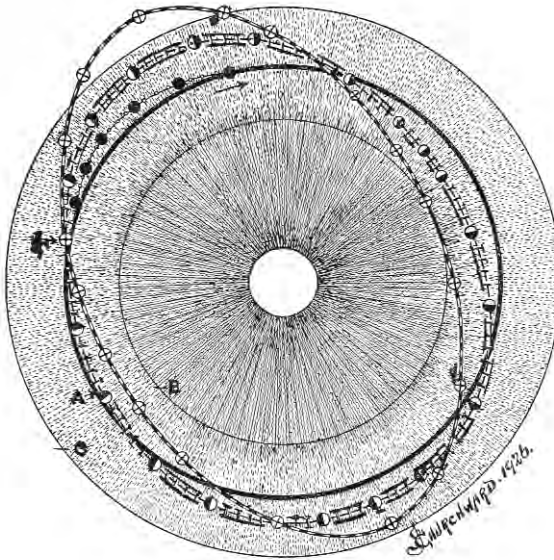
Yerkürenin ve bütün gezegenlerin kendi manyetik kapasite dereceleri vardır ve hepsi farklı olduğundan hiçbirinin tarafsız bölgesi aynı değildir. Bu nedenle birbirleriyle çarpışmazlar.

Aynı tarafsız bölgeyi işgal eden iki gezegene sahip olmak için, tastamam aynı boyutta olan, tastamam aynı elementlerden oluşan ve birbiriyle aynı oranda ve tastamam aynı kabuk kalınlığında olan iki gezegene sahip olmak şarttır. Aksi takdirde, manyetik kapasiteleri aynı olmayacaktır; aynı olmadığı için de aynı tarafsız bölgeye sahip olmaları olanaksızdır.

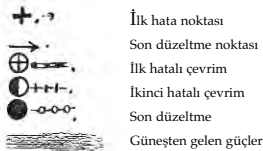
Bana sık sık sorulmuştur, “eğer bir gezegen belirlenemeyen bir nedenle tarafsız bölgesinin dışına çıkarsa ne olur?”

diye. Ciddiye alınacak herhangi bir şey olmaz. Bu tür bir durumda güçlerin nasıl işleyeceğini ve sonunda ona ne olacağını gösteren bir diyagram için sayfa 194'e bakılabilir.

SERSERİ GEZEĞEN. Gezegen nihayet tarafsız bölgesine tekrardan yerleşmeden önceki iki tam, bir de yarım hatalı dönüşün resmini sundum. Aslına bakılacak olursa ilk dönüşte hatasını düzeltebilmesi de mümkündür birçok dönüşe gerek

Bir Serseri Gezegen

duyması da. Tüm mesele bu tür bir hata gerçekten olsaydı ne olacağı sorunudur.

Dış çember C'de manyetik güç püskürtücü güçten o kadar üstün olurdu ki gezegenin dışa doğru hareketi kontrol edilir

ve büyük bir itkiyle geri getirilirdi. Böylece gezegenin kendi yörüngesinin merkezi civarında tarafsız bölgesinin içine getirilmesi durumu ortaya çıkardı. Burada püskürtücü güç üstünlüğü ele geçirir ve yeniden onu tarafsız bölgenin dışına gönderirdi, ama ilk hatasında olduğu kadar uzağa değil ve bu böylece devam ederdi, her seferinde elipsi daraltır ve en sonunda yeniden tarafsız bölgesine yerleşirdi.

Örnek olarak salınan bir sarkacı alalım; her başlangıçta verilen itki, sarkacın salınmasını sağlar, ama her salınım gittikçe daha kısalmır ve sonunda durur. O zaman üzerinde salındığı çubukla soğuk manyetik güç arasındaki tarafsız bir bölgededir.

Evrendeki çeşitli bedenlerin hareketleri güneş sisteminin evrendeki diğer birçok sistemin bir benzeri olduğunu açıkça göstermektedir. Güneşimiz ve uyduları daha üstün bir güneşin etrafında dönmektedir. Bu üstün güneş ve çeşitli sistemleri ise başka bir büyük güneşin etrafında dönmektedir ve bu böyle evrenin merkezine değin sürmektedir.

SONUÇLAR. Yerkürenin güneşin etrafındaki dönüşüyle bağlantılı olan bütün güçler eşittir ve sonsuzdur.

Yerküre güneşin etrafındaki hareketini güneş canlı bir beden olduğu sürece durduramaz.

Yerküre güneşe çekilemez.

Yerküre uzaya fırlatılamaz.

Yerküre başka bir bedenle çarpışamaz.

Güneş sistemindeki her beden kendi tarafsız bölgesi vardır.

Evrendeki her beden kendi tarafsız bölgesi vardır.

Tarafsız bölgeler asla birbirleriyle kesişemezler.

Hiçbir beden tarafsız bölgesinin dışına çıkarılamaz.

Güneşin sert bir kabuğu, yumuşak bir merkezi vardır.

Güneşin yavaş yavaş yanarak intihar ettiği doğru değildir.

Güneşin soğuk bir bedeni vardır.

Güneş atmosferinin ötesine ısı veremez.

Bir kutup kendi yönetici bedeninin etrafındaki dönüş sırasında birçok kez manyetiklik kazanıp, birçok kez manyetikliğini kaybedebilir.

Büyük Kozmik Güçler'in ne olduğunu ve işleyiş tarzını çok yetersiz şekilde gösterdim ama okurlarımın en azından bir kesiminin eserimi ne anlatmak istediğimi anlayacak kadar açık bulduğuna eminim.

Sekizinci Bölüm

Muhtelif Olgular

Yerkürenin kutbunun salınımı olgusuna yerkürenin sarkacı adını verdim çünkü kutbun salınımı saatin salınan sarkacının tastamam aynısıdır.

Bugün yerkürenin kutuplarının yöntemli ve düzenli bir tarzda salındığını görüyoruz. Yerkürenin kutupları güneşin etrafındaki her dönüşü sırasında bir salınım yapar. Kutupların salınımında hiçbir değişiklik olmaz. Bu salınımlar her zaman aynı derecede ve saatte olur ve böylece yerkürenin nihai bir manyetik dengede olduğunu gösterir.

Kuzey kutbunun seyahati ortanın 23,5 derece doğusundan yaklaşık 23,5 derece batısına kadardır–toplamda yaklaşık 47 derece; 23,5 derece doğudan 23,5 derece batıya gidiş geliş tam bir salınım oluşturur.

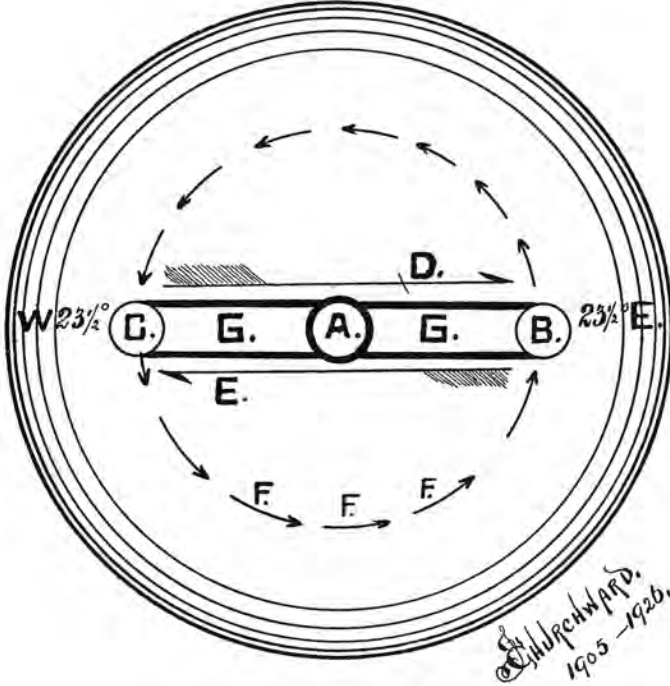
Kutbun bu ileri-geri hareketleri bize dört mevsimi verir.

Buraya alınan diyagramın Kuzey Yarımküre'nin kuzey bölgelerini (Kuzey Kutup dairesinin biraz güneyine kadarki bölüm de dahil) kapsamı amaçlanmıştır.

Kutbun salınımını gerçekleştirirken güçlerin işleyişi şöyledir:

Batı sınırındaki kutuptan, ortanın 23,5 batısından başlıyoruz. Birkaç ay boyunca güneş ışınları kuzey kutup bölgelerine düşmemiştir ve biraz güneyde güneş her gün yalnızca birkaç saat yüzünü göstermiştir ve sonra ışınları en geniş açıyla vurmuştur. Bu aylar boyunca tüm bu bölgeler aşırı derecede

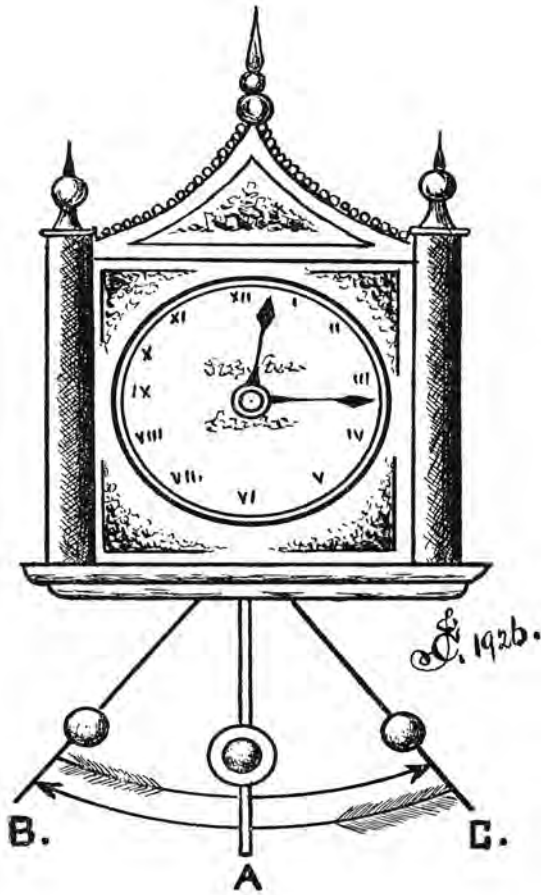
manyetize olmuştur zira bu dönemde yerkürenin bedeninden atmosfere hiçbir güç çekilmemiştir, ama tüm bu süre zarfında güçler atmosfere atılmıştır. Böylece aşırı derecede manyetize olmuştur.

YERKÜRE SARKACI

A. Kutbun orta konumu. B. Doğuya doğru gitme sınırı, 23,5 derece. C. Batıya gitme sınırı, 23,5 derece. D. Batıdan doğuya gidiş. E. Doğudan batıya gidiş. F.F.F. Bir topacın (çocuk oyuncağı) bir kutbunun yolu. G.G. Yerkürenin kutbunun yolu.

Jiroskopik güç kutbu 23,5 derece doğudan geri taşıdığında, kutup ortada durmadı; itilim ve hız onu 23,5 derece batıya taşıdı. 23,5 derece batıda, jiroskopik güç yeniden kutbun

Saat sarkacı yerküre sarkacının bir suretidir.

kontrolünü ele geçirdi ve orta konumuna taşımaya girişti, ama kutup doğuya doğru ilerlediğinden, aşırı derecede manyetikleşmiş bölgeleri güneş ışınları ile temasa geçirmişti. Sonra güneş güçleri kutup bölgelerine aşırı güçlü bir şekilde bir daha asılmaya başlarlar. Jirokopik gücün yeniden üstesinden gelinir, bu kez bunu yapan güneşin manyetik yakın güçleridir. Kutbu ileri doğru 23,5 derece doğuya çekmeye başlamışlardır. Kutup bu konuma geldiğinde, kutup bölgeleri

manyetikliğini o kadar çok yitirmiştir ki ve bununla güneşin çekimi o kadar zayıflamıştır ki jiroskopik güç yeniden kutbun kontrolünü ele alır. Sonra kutbu yeniden eskisiyle aynı sonucu verecek şekilde orta konuma geri taşımaya girişir. Ve bu böyle sonsuza dek devam eder.

Kuzey kutup bölgeleri aşırı manyetiklik kazanır, sonra manyetikliğini kaybeder ve kutup bu sırada saat sarkacı gibi bir ileri bir geri salınır.

Eğer kutup bölgeleri güneş güçlerinin yerkürenin yüzeyinin bu kısmında orta bölgelerinde olduğundan daha güçlü bir kontrole sahip olmasını engelleyecek aşırı bir manyetiklik kazanmasaydı, yerküre kutupların salınımı olmadan dönerdi ve böylece mevsim değişiklikleri olmazdı.

Eğer yerkürenin jiroskopik gücü güneşin manyetik yakın güçlerinin üstesinden gelecek kadar kuvvetli olsaydı, kutuplar salınmazdı ve yıl boyunca sıcaklık değişiklikleri yaşanmazdı.

Eğer yerkürenin merkezi mıknatısı yerkürenin güçlerini güneşin çekimine karşı kendi bedeninde tutacak kadar güçlü olsaydı, yerküre ölü bir dünya olurdu. Kendi eksenini etrafında dönemez ve üzerinde hayat olmazdı.

* * *

Yerkürenin kuzey kutbunun neden bir çocuk topacının kutbu gibi bir çember içinde dönmek yerine saat sarkacı gibi bir ileri bir geri gidip geldiği sorusuyla sık sık karşılaşmışımızdır.

Bu soru cevablaması oldukça ilginç bir sorudur çünkü her iki durumda da işleyen güçler jiroskopik ve manyetikdir.

Önce farklılıktan başlayalım. Yerkürenin kutbu diyagramda (sayfa 191) A.B.C. ile gösterildiği üzere, bir saat sarkacı gibi salınır. Topağın kutbu ise diyagramda f.f.f. ile gösterildiği gibi daireler çizer.

Topacı döndüren güç geçici bir güçtür. Bu nedenle topacın jiroskopik gücü de geçici bir güçtür. Yerkürenin kutuplarını yöneten jiroskopik güç geçici değil sonsuz bir güçtür.

İki jiroskopik güç de (gerek yerkürenin gerekse de topacın jiroskopik gücü) kendilerine karşı işleyen manyetik güçlerle muhatap olmak zorundadır.

Yerkürenin jiroskopik gücü onu yalnızca tek bir yandan yani güneşe dönük yanından çeken güneşin manyetik yakın güçleriyle karşı karşıyadır.

Topacın jiroskopik gücüye onu her taraftan çeken yerkürenin soğuk manyetik güçleriyle karşı karşıyadır, zira topaç gücün üstünde dönmektedir ve tümüyle onun tarafından çevrilidir; böylece topaç her taraftan çekilmektedir, oysa yerküre yalnızca tek bir taraftan çekilmektedir.

Dönen topacın itilimi kendisini döndürmeye başlayan geçici gücün tükenmesiyle birlikte yavaş yavaş sönümlenir ve itilimle hız azaldıkça, jiroskopik güç de aynı oranda zayıflar. Topacın jiroskopik gücünün zayıflamasıyla birlikte, yerkürenin soğuk manyetik gücü topacı çeker. Soğuk manyetik güç kutbu yavaş yavaş çekerek başlar; o da zaman içinde manyetik çekime teslim olur. Kutup geri dönemez çünkü manyetik güç jiroskopik güçten daha kuvvetlidir. Bu nedenle manyetik güç jiroskopik gücün zayıflamasına paralel olarak güçlenir, ta ki en sonunda jiroskopik güç o kadar zayıflar ki manyetik güç tüm kontrolü ele geçirir ve topacı kendisine çeker. Manyetik güç topacın kutbunu kendine çektiğinden, onu tutar, böylece topacın kutbu daireler çizerek döner ve jiroskopik güç zayıfladıkça çemberler giderek büyür. Topaç yuvarlanır ve onun tarafına yaslanır; merkezi mıkna-tisa sunulabilecek en büyük alandır bu.

Güneş güçleri sonsuzdur. Yerkürenin jiroskopik gücü sonsuzdur. Yerkürenin jiroskopik gücü ne zayıflatılabilir ne de durdurulabilir. Güneşin onun karşısındaki çekimi sınırlıdır ve kutup tehlike noktasına yaklaştıkça zayıflar; yer-

kürenin jiroskopik gücü kontrolü ele geçirir ve onu yeniden ortaya getirmeye girişir. Topacın aksine yerküre yuvarlanamaz ve yerkürenin jiroskopik gücünün çekimi yalnızca bir taraftan olduğundan, kutup çekimi takip etmeye zorlanır. Bu nedenle, tıpkı bir saat sarkacı gibi, ileri geri hareket eder.

DÖRT MEVSİM. Yerkürenin sıcaklıklarını belirleyen şey, güneş ışınlarıyla güçlerinin yerkürenin yüzeyine hangi açıyla düştüğüdür. Bu nedenle dört mevsim değişikliğinin nedeni yerkürenin kutuplarının salınımıdır.

Buraya alınan diyagram dört mevsimi göstermektedir (sayfa 195).

1) Güneş ekvatora dik vurmaktadır. Kutbun doğuya doğru hareket ettiği bu dönemde, kuzeydeki ılıman bölgelerde mevsimlerden bahardır. Kutup batıya doğru hareket edip güneş ekvatora dik vurduğunda kuzey ılıman bölgesinde güz, güneydeyse bahardır.

2) Güneş burada Yengeç Dönencesi'ne dik vurmaktadır. Kuzey ılıman bölgelerinde yaz ortası, güneydeyse kış ortasıdır. Güneş ışınlarının kuzey ılıman bölgelerine düşme açısı geniştir, ama en geniş açıyla vurduğu yer güney bölgeleridir.

3) Güneş şimdi Oğlak Dönencesi'ne dik vurmaktadır ve bu nedenle güneş ışınları güney ılıman bölgelerine geniş açıyla vururken, en geniş açıyla güney bölgelerine vurmaktadır. Böylece tüm ısılar tersine çevrilmiştir, zira güneş Yengeç Dönencesi'ni terk etmiş ve Oğlak Dönencesi'ne hareket ederek kuzey ılıman bölgelerinde yazı, kuzeyde de kışı başlatmıştır.

Eğer yerküre şu an olduğundan daha hızlı dönüyor olsaydı, jirokopik gücü daha güçlü hale getirirdi. Sonra bu güç 23,5 doğuya gelmeden önce kontrolü ele geçirir, bu da salınımı kısaltırdı. Eğer salınım kısalsaydı, şimdi ılıman bölgelerdeki ve kutup bölgelerindeki büyük sıcaklık değişiklikleri olmazdı. Bu bölgeler çok daha soğuk, tropik bölgelerse çok daha sıcak olurdu.

Eğer yerküre şu an olduğundan daha yavaş dönseydi, yerkürenin jirokopik gücü daha zayıflardı. O zaman kutuplar daha yavaş ve uzun bir salınım gerçekleştirirdi ve yerkürenin bir salınımı tamamlaması güneşin etrafında bir dönüşten daha fazla sürerdi ve bunun sonucunda daha uzun ve sıcak bir yaz, daha uzun ve soğuk bir kış yaşanırdı. Ama değişiklikler bununla kalmazdı zira bu durum manyetik felaketlere yol açar, hayatı büyük oranda silip süpürürdü. Nitekim yerkürenin gelişiminde bu birçok kez yaşanmıştır.

Yerkürenin hareketleriyle bağlantılı tüm güçlerin tarafsız bölgeleri vardır. Bunlar güneş sisteminin dışındaki diğer güneşlerden gelen güçlerin hiçbirinden etkilenmezler. Tüm güçler nihai dizilişini alır ve böylece mevsimler değişmez.

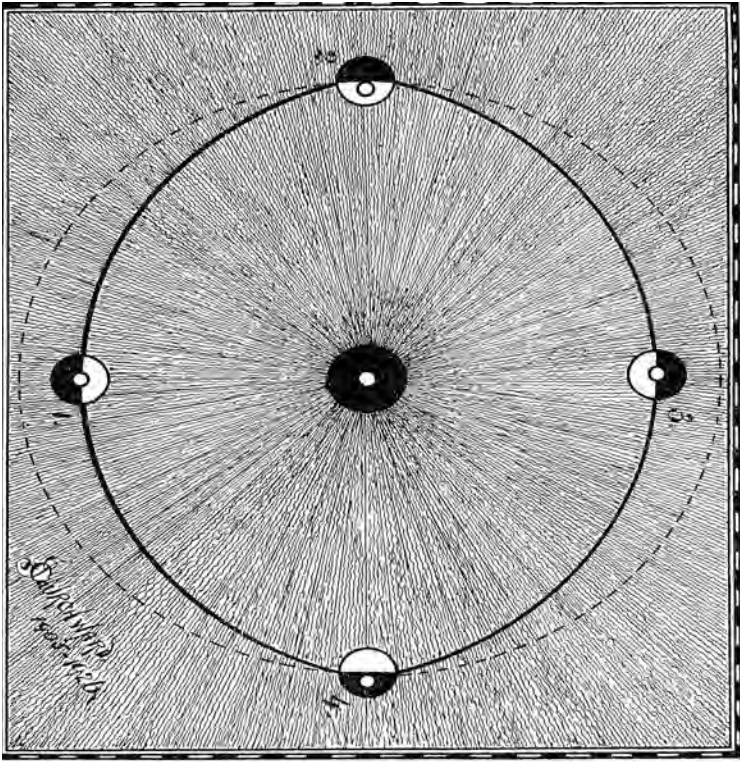
Bunlar yerkürenin nihai manyetik dengeye kavuştuğu dönemden beri böyledir ve sonsuza dek de böyle kalacaklardır.

YERKÜRENİN ELİPSİ. Yerküre güneşin etrafında tam bir daire çizmez, hareketini elips ya da oval şeklinde gerçekleştirir.

Güneşin etrafındaki dönüşünü gerçekleştirirken yerküre güneşe iki kez daha fazla yaklaşır. Güneşe en çok yaklaştığında yerkürenin günberi uzaklığında olduğu söylenir.

Bu durum Mart ve Eylül aylarında olmak üzere yılda iki kez gerçekleşir.

Yerküre güneşten yılda iki kez diğer zamanlarda olduğundan daha uzaktır. Güneşten en uzak olduğunda, yerküre günöte mesafesindedir. Yerküre Haziran ve Aralık aylarında günöte mesafesindedir.

Yerkürenin Elipsi

YERKÜRENİN DÖNÜŞÜ. Yerkürenin kendi eksenini etrafındaki dönüşü iki farklı güç tarafından gerçekleştirilir:

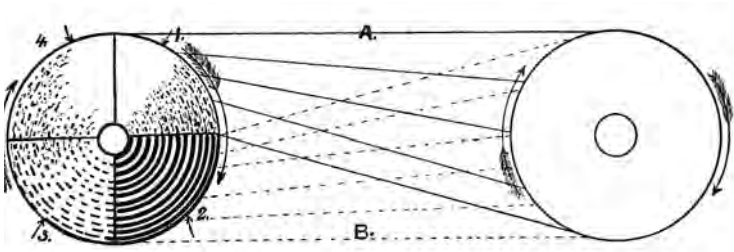
Güneşin yakın manyetik güçleri ve

Yerkürenin güneşin manyetik güçlerine ve yerkürenin büyük merkezi mıknatısına yakın güçleri.

Diyagramın açıklaması:

1) Güneşin yakın güçleri yerkürenin dörtte birinin manyetikliğini yok etmektedir (sabah).

2) Yerkürenin bir çeyreğinin manyetikliğı yok edilmekte ve böylece güneş güçleri gün ortasından güneşin batışına kadar bu bölge üzerinde herhangi bir güce sahip olamamaktadır.

Yerkürenin Dönüşü

3) Yerkürenin bir çeyreği güneşin doğuşundan sabaha kadar yeniden manyetiklik kazanmaktadır.

4) Yerkürenin bir çeyreği gece yarısından güneşin doğuşuna kadar yeniden manyetiklik kazanma sürecini tamamlamaktadır.

5) Etkili çekim güçleri taşıyan ışınlar.

6) Etkili olmayan çekim güçleri taşıyan ışınlar, bunlar etkili değildir çünkü manyetikliğini kaybetmiş dörtte birlik alana düşmektedir; bu alandaki mevcut tüm güçler yerkürenin bedeninden atmosfere çekilmiştir.

Yerküreyi ekseninde döndürmek için, güneşin yakın manyetik güçleri, yerkürenin bedeninde olan yerkürenin yakın güçlerini kendisine çeker. Yerkürenin bu yakın güçleri yerkürenin birincil gücünün elektromanyetik bölümüdür. Güneşin güçleri yerkürenin bedenindeki yerküre güçlerini çekerken, onları atmosfere sürüklemeye çalışırken, yerkürenin büyük merkezi mıknatısı bunu engellemeye çalışır ve onları yerkürenin sert kabuğunda tutmaya çalışır. Dolayısıyla bunların herhangi bir mücadele vermeden depolarını terk etmelerine izin vermez. Dolayısıyla birbirlerine karşı mücadele eden, deyim yerindeyse, halat çekme yarışına girmiş iki güç vardır.

Fakat güneşin gücü yerkürenin merkezi mıknatısının gücünden daha fazladır ve sonunda yoğun bir mücadelenin ardından, bu depolanmış güçleri yerkürenin bedeninden at-

mosfere çekmeyi başarır. Merkezi mıknatıs bu yerküre güçleri üzerindeki kontrolünü hemen değil, yavaş yavaş kaybeder. Güneş güçlerinin baskısı mıknatısın dayanabileceğinden daha fazla olduğunda, yerkürenin bedenini yavaş yavaş terk ederler.

Bilim kardeşlerimizden bazıları şu soruyu sorabilir: “Yerküre güçlerinin aniden değil de yavaş yavaş çekildiğini nereden biliyoruz?” Cevap basit: “Akılla.” Güneş güçleri yerkürenin yüzeyine düşmeye başladığı andan itibaren (yani güneşin batışında), yerkürenin depolanmış güçlerine asılmaya başlarlar, ama güneş güçleri geniş açıyla çekmeye çalıştığından, asılmakla kalırlar ve bu güçleri yerkürenin bedeninden çıkarmayı başaramazlar. Fakat yerkürenin bedenindeki güç yeterince dik bir açıda olana kadar, güneş güçleri merkezi mıknatısın üstesinden gelip güneş atmosfere çekilene kadar, yerküreyi etrafında döndürecek denli güce sahiptirler. Bu durum yerkürenin bu yüzeyinin manyetikliğini kaybetmesine yol açar zira manyetik güçler yerkürenin bedenini terk etmiştir ve artık atmosferdirlir. Güneş güçleri manyetikliklerini yitirdiğinde artık bu kısım üzerindeki kontrollerini kaybederler çünkü elementlere yakın değillerdir ve yalnızca elementler kalmıştır. Bu süre zarfında bu yüzey batıdan doğuya çekilmiştir.

Diyagramdaki 1. çeyrek yavaş yavaş ileri çekilip manyetikliği yok edildikçe, 4. çeyrek yavaş yavaş öne çıkar ve 1. çeyreğin yerini alır. Dolayısıyla manyetikliğini yitirmiş bölgelerden biri giderken, tümüyle manyetiklik kazanmış bir başka bölge onun yerini alır. Bu şekilde kesintisiz, sürekli ve sonsuza dek süren bir çekme ve dönme olayı devam eder.

Güneşin merkezi mıknatıs tarafından çekilmesinin ve elementlerin çekiminin önünde herhangi bir direniş olmasaydı, güneş yerkürenin bedeninden güçleri onu hiçbir şekilde hareket ettirmeden çekebilirdi. Güneş yüzeyi manyetiklikten arındırmayı başarmasaydı, bir tarafsız bölge ya da ölü mer-

kez olurdu, zira güneş güçleri 1. ve 2. çeyrek üzerinde eşit güce sahip olurlardı. Bunun sonucunda 1. çeyrek doğuya, 2. çeyrek de batıya çekilirdi; iki yüzey eşit olduğundan iki çekim de eşit olurdu. Böylece ortaya ölü merkez çıkardı. Yerküre o zaman durağan olurdu, yani her zaman yalnızca güneşe doğru tek bir tarafı olurdu.

Daha önce de belirtildiği üzere, güçler yerkürenin yüzeyinden çekilip alındığında, söz konusu bölge manyetikliğini kaybeder ve güneş o bölge yeniden manyetiklik kazanana kadar her türlü kontrolünü kaybeder.

Yerkürenin bir bölgesi güneşin ışınlarının ötesine geçer geçmez (3. çeyrek) güneş güçleri gözden kaybolmuştur. Sonra bu yüzey yeniden manyetiklik kazanmaya başlar. Güneş ışınlarının ortadan kayboluşu güçleri merkezi mıknaşı karşı bir güç olarak havada ya da yerkürenin yüzeyinde bırakır.

Sonra merkezi mıknaş bütün tükenmiş güçleri ve kısmen tükenmiş güçleri yeniden canlandırmak için çekmeye başlar; ayrıca yeniden canlandırılmış güçlerle birlikte yeniden boş depoyu doldurmaktadır.

Tükenmemiş güçler atmosferde kalıp geceleri doğanın işini yapmayı sürdürürler. Yukarıda söylenenlere yerküreye atmosferdeki aşırı yüklemelerin (şimşek gibi) geri dönüşü dahil değildir. Bu güçler tükenmiş güçler değildir.

Şimdi bu söylenenleri birkaç örnekle açıklayacağım.

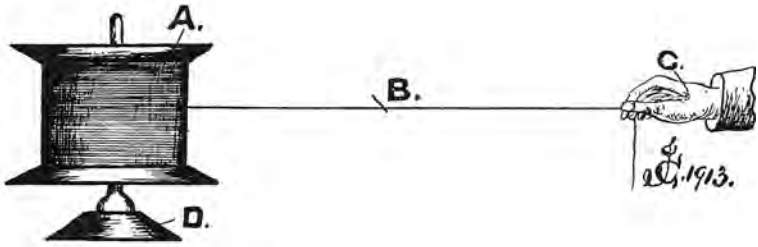
1. Örnek. Bir pusulanın manyetik iğnesi.

Yerkürenin manyetik güçlerinin kutup bölgelerinde toplaşması iğnedeki manyetik gücü kendisine çeker. Kuzey gücü manyetik iğnenin içindeki gücü dışarı çıkarmaya çalışmaktadır. Kuzey gücü bunu yapamaz çünkü iğneyi oluşturan elementler güç karşısında çok üstündür. Kutup gücü iğnenin içindeki gücü çıkartamasa da, iğnenin aşırı manyetize olmuş noktasını kendisine çekip orada tutabilir. Eğer kutup gücü bu gücü iğneden çekebilirse, iğne tıpkı yerkürenin man-

yetikliğini kaybetmiş bir bölgesi gibi işlerliğini yitirir. Eğer güneş kutuptaki manyetik gücü gibi yerkürenin kabuğundaki güçleri dışarı çıkartamazsa, yerküre tıpkı manyetik iğne gibi yerinde dururdu. Kendi eksenini etrafında dönemezdi.

2. Örnek. İplik çıkırığı.

Bir iplik çıkırığıyla yerkürenin kendi eksenini etrafında nasıl döndüğünü göstereceğim.

Bir iplik çıkırığının döndürülmesi işlemi. A. Dingilin üzerindeki iplik çıkırığı. B. Çıkırıktan çekilen iplik. C. İpliği çeken güç. D. Yerkürenin merkezini temsil eden dingil.

El (C) güneşin yakın manyetik güçlerini temsil edecektir. İplik (B) yerkürenin güneşin güçlerine yakın güçleri olacaktır.

El ipliğe asıldığında, çıkırık döner. Böylece yerkürenin güçleri açılırken (çekilirken), bunlar tıpkı iplik gibi yerküreyi (çıkırık) döndürür. Hem yerküre hem de çıkırık direnişten ötürü döner.

Çıkırıktaki iplik gevşek olduğu takdirde, yalnızca iplik dönecek, çıkırık dönmeyecektir. Güneşin çekimine direniş olmasaydı, güçler yerkürenin kabuğunu onu döndürmeden terk edecekti.

Eğer ipliğin sonu olmasaydı ve ipliği çeken güç geçici mekanik bir nitelikte olmasaydı, aksine sonsuz bir güç olsaydı, çıkırık tıpkı yerküre gibi sonsuza dek dönmeye devam ederdi.

SON MANYETİK FELAKET. Manyetik felaketler yerküreyi ilk günden beri çeşitli zamanlarda ziyaret etmişlerdir. Fakat günümüz biliminsanları bu felaketlerden bihaberdir. Halbuki bu felaketler yerkürenin ilk büyük medeniyetindeki atalarımız tarafından 225 bin yılı aşkın süre önce bilinen, her açıdan anlaşılmış ve üzerine yazılmış bir konuydu. Çakıl kayalarımızın tamamı manyetik felaketlerin ürünüdür ve jeologların iddia ettiği gibi tortul yataklarının ürünü değildir. Manyetik felaketler konusunda eskilerin bilgileri 2. Stî'nin egemenliği dönemindeki Mısır yazılarında görüleceği üzere 3500 yıl öncesine kadar taşınmıştır.

MANYETİK FELAKET NEDİR? Manyetik felaketin ne olduğunu açıklamadan önce, yerkürenin iki farklı nedenden kaynaklanan iki farklı felakete maruz kaldığına dikkat çekmek anlamlı olacaktır. Birincisi, yanardağ faaliyetlerinden kaynaklanan yanardağ felaketleri. Bu felaketler yalnızca yerel bölgeleri etkiler. İkincisi de, yerkürenin sarsıntısı sonucu manyetik dengenin bozulmasından kaynaklanan manyetik felaket. Bu durum yerküre üzerindeki bütün suları az çok etkiler.

Daha önce de belirtildiği üzere, manyetik bir felaket yerkürenin manyetik dengesinin bozulması sonucu oluşur. Yerkürenin kutbu güneşe orta konumundan 23,5 derece daha fazla çekildiğinde manyetik dengesini kaybeder. Kutup ortadan 23,5 derece fazla çekildiğinde, yerkürenin jiroskopik gücü onu çok büyük bir hızla geri çeker ve bu da yerkürenin yüzey sularının yer değiştirmesine yol açar.

Kutup çok büyük bir hızla geri taşındığında, bu itkisi bir süre yerkürenin soğuk manyetik gücüne baskın çıkar, böylece büyük merkezi mknatis suları normal pozisyonlarında tutamaz. Böylece “etrafa saçılırlar”.

Yerkürenin sallanması ve kutbun çok hızlı hareket etmesi sonucunda, kutuplardan başlayarak dalgalar oluşur, bunlardan birisi kuzeyden, diğeri güneyden, yani yerkürenin iki

karşı tarafından hareket eder. Bu iki kutup dalgası kutup bölgelerini terk ederken, ekvator bölgelerinin suları kutuplara doğru –yerkürenin bir tarafında güney kutbuna doğru, diğer tarafında kuzey kutbuna doğru– akmaya başlar. Bu dalgalar kutup bölgelerindeki boşlukları doldurur ve bir kez daha suları dinginleştirir. Böylece bunun suyun tamamen yerkürenin etrafındaki bir hareketi olduğu, ama çeşitli bölgelerde boyunun değiştiği görülmektedir. Azami yer değiştirme her zaman kutup bölgelerinde, asgari yer değiştirmeyse her zaman ekvator bölgelerinde yaşanır.

Yerkürenin tarihinin başlarında, manyetik felaketler sık olurdu. Çeşitli kaya oluşumları bunun bir kanıtıdır. Bu felaketler Üçüncü Dönem'in sonuna kadar devam etmiştir; bu dönemde yerkürenin kabuğu o kadar kalınlaşmış ve topaklaşmıştır ki yerküre nihai manyetik dengesine kavuşmuştur.

Yerkürenin kabuğu kalınlaşıp topaklaştığından, güçlerinin deposu da giderek genişlemiş ve kapasitesini artırmıştır. Ve manyetik felaketler depolanan güç hacmi arttıkça daha seyrekleşmiştir.

İlk manyetik felaketten sonuncusuna kadar (ama sonuncusu hariç) dalgalar yalnızca sulardan oluşuyordu. Son felaket gerçekleştiğinde, kutup bölgelerinde engin buz parçaları oluşmuştu. Sallantı gerçekleşip de dalgalar başladığında, kutuplardaki bütün buz parçalandı ve dalgalar tarafından başka yere sürüklendi. Ekvator suları ise buz taşııyordu.

Son bir koşulu daha gerçekleştirmek üzere, güçler arasında tarafsız bölgeler oluşturulması gerekiyordu. Soğuma söz konusu olduğunda kalınlaşmanın ve soğumanın sonlanması nihai durağan koşulu ortaya çıkardı.

Yerkürenin kabuğunun kalınlaşması ve soğumasında faaliyet gösteren güçler arasında tarafsız bir bölge ilk bakışta eşitleme yasasına doğrudan aykırıdır. Ama aslına bakılacak olursa, tarafsız bölgeyi oluşturan esasen eşitleme yasasıydı.

Nihai manyetik denge tabirini kullanarak, yerkürenin daha öncesinde de birçok kez manyetik dengeye kavuştuğunu ya da bu dengeyi kaybettiğini ve bunun son manyetik denge olduğunu anlatmaya çalışıyorum.

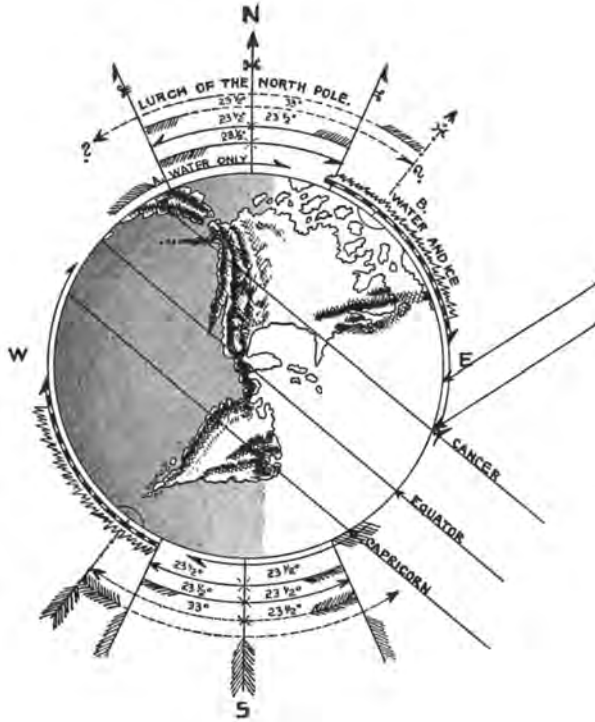
Şimdi kutupların hareketlerinde bir değişikliğe ya da düzensizliğe neden olabilecek tüm güçler eşit güce erişmiştir. Bu nedenle son dengelemeden sonsuza dek kutupların işleyiş ve hareketi, bu zamana kadar olduğu gibi herhangi bir değişiklik ya da düzensizlik olmadan tamamen eşit ve sürekli olmalıdır.

Yerkürenin nihai manyetik dengelenişi Yaratıcı'nın yücelerin en yücesi, büyüklerin en büyüğü işlerinden biriydi. Her husus ve ayrıntı insan havsalasının alamayacağı bir incelikte tasarlanmıştı. Bu adımın hazırlıkları sular yerkürenin yüzeyini oluşturan sıcak kayaların üzerine çıkmadan önce başlamıştı ve yerkürenin kabuğundaki gelişmeler Arkeyan zamanından nihayete erdiği güne kadar devam etmişti.

FELAKET. Üçüncü Dönem'in sonunda yerkürenin kuzey kutbu güvenlik noktasının birkaç derece doğusuna çekilmiş ve bu da manyetik felaketle sonuçlanmıştı.

Yerküreyi ziyaret eden son manyetik felaketti bu. Yerküre bir daha manyetik bir felaketle karşılaşmayacaktı, zira bu felaketle birlikte yerküre Nihai Manyetik Denge'sine kavuştu.

Nihai derken yerkürenin kabuğu kendi güçlerinin yeterli bir hacmini tutabilecek kadar kalınlaşıp topaklaştığından, manyetik dengesini yeniden bozmanın olanaksız hale geldiğini kastediyorum. Bedeninde yeterli hacimde güç tutarak yerküre, ilkin, güneş güçlerinin kutbu güvenlik noktasının ötesine sürüklemesini engeller; ikincisi, güneşin yerkürenin bedeninde tutulan güçleri çekmesi jiroskopik gücün kutbu geri fırlatmasını engeller. Bu bir dizginlemedir.

Kutbun sallanması

- N. kuzey kutbu orta konumda.
- S. Kuzey kutbu orta konumda.
- A. Kutbun 23,5 derecelik normal batı uzaklık sınırı.
- B. Kutbun 23,5 derecelik normal doğu uzaklık sınırı.
- C. Kutbun sallantıdan önce çekildiği doğu noktası.
- D. Bu doğu noktasına giden kutup yolu.
- E. Batıya doğru sallanan kutbun yolu.
- F. Kutbun ulaştığı batı noktası.
- 1. ve 2. Ekvatordaki normal değişiklikler.
- 3. Güneşin D'ye dik vurduğu nokta.
- X¹. Güneye doğru buz dağlarıyla birlikte giden su dalgaları.
- X². Kuzeye doğru giden salt su dalgası.
- W¹. Kuzeye doğru buz dağlarıyla birlikte giden su dalgaları.
- W². Güneye giden salt su dalgası.

Yerküre güçlerinin bir hacminin yerkürenin bedeninde tutulmasının bir nedeni, yerkürenin atmosferinin ancak belli bir hacimde yerküre gücünü tutup asılı halde taşıyabiliyor olmasıdır. Güneş güçleri atmosferin taşıyabileceği tüm güçleri yerkürenin bedeninden çektikten sonra, yerkürenin bedeninde hâlâ jiroskopik güce karşı dizgin işlevi görecektir kadar güç hâlâ vardır.

Yerkürenin bedeninden atmosferin taşıyabileceği tüm güçler çekildikten sonra, güneş güçleri tükenmiş güçler yenisinden canlanma için yerküreye dönene kadar daha fazla güç çekemez. Sonra güneşin çekimi, mevcut olmasına karşın, o kadar zayıflar ki jiroskopik güç kutbun kontrolünü ele geçirmeyi başarır. Kutbun hangi hızla geri taşındığını belirleyen güneşin bu çekimidir.

Yerkürenin manyetik dengesi, yerkürenin bedenindeki güçlerin sabit hacmine bağlıdır.

Yerkürenin kabuğu güçlerinin deposudur.

Keza bu noktada bu zamana kadar bahsedilen güçlerin yerkürenin birincil gücünün benim elektromanyetik bölümü adını verdiğim ilk büyük bölümündeki güçler olduğuna dikkat çekmek de yerinde olabilir. Güneş ikinci büyük bölüm (soğuk-manyetik) üzerinde güce ya da etkiye sahip değildir. Bu bölüm tüm elementleri denetim altında tutar ve hareketli maddenin uzaya kaçmasını engeller.

Yerküre güçleri büyük sürtünme çizgisinde –yerkürenin sert kabuğu ile merkezindeki eriyik haldeki madde arasındaki temas çizgisinde– yaratılır ve yeniden canlandırılır ve bunlar yaratılıp yeniden canlandırılırken, depoya (sert kabuğa) aktarılır ve doğa gerektiğinde bunlardan yararlanılır.

Güneş son derece güçlü manyetik güçler yayar ve bu güçler yerkürenin birincil gücünün ilk büyük bölümündeki güçlere (örneğin kutup bölgelerini aşırı derecede manyetikleştirilen güçlere) son derece yakındır.

Dolayısıyla güneşten gelen ve belli yerküre güçlerine son derece yakın olan manyetik güçler vardır. Son büyük manyetik felaketin nedenini göstermek için tek başına bu yeterlidir. Güneşin manyetik güçleri büyük merkezi mıknatısın manyetik çekiminden çok daha güçlü olduğundan, yerkürenin bedeninden atmosfere atmosferin taşıyabileceği kadar güç çekerler.

Üçüncü Dönem'in sonunda yerkürenin güç deposunun kapasitesi, kabuğunun kalınlaşması ve topaklaşması nedeniyle, yalnızca güneşten gelen çağrıya karşılık vermek için değil, aynı zamanda dünya dengeye kavuştuktan sonra deposunda güç fazlasını saklamak için de yeterliydi. Fakat bu koşula ulaşıldığında, yerkürenin kutbu bu süre zarfında güvenlik noktasının birkaç derece ilerisine çekilmişti ve kusursuz bir denge kurulabilmesi için orta konuma getirilmesi gerekiyordu.

Arkeyan zamanından Üçüncü Dönem'in sonuna kadar, yerkürenin merkezi mıknatısının direnişi güneşin yakın güçlerinin kutup bölgelerinde güneşin buradaki uzun süren varlığı sırasında yerkürenin bedeninde kalan güç hacminin jiroskopik güce karşı gerekli dizgini oluşturmasını engellemek için hiçbir şekilde yeterli olmayacak aşamaya ulaşana kadar yerkürenin güçlerinin çekilmesini engellemeye yeterli değildi. Bu nedenle sayfa 204'deki diyagramda C okuyla gösterildiği üzere güneş kutbu güvenlik noktasının çok ötesine çekmişti.

Yerkürenin kutup yüzeyinin neredeyse tamamen manyetikliğini kaybetmesiyle birlikte, güneşin çekimi de neredeyse tamamen ortadan kalktı. Yerkürenin kontrolü şimdi güneş tarafından jiroskopik güce bırakıldı. Sonra, bu güç kutbu yeniden orta konumuna (kuzeye) taşımaya başladı. Böylece yerküreyi yeniden dik konumuna getirdi.

Kutup geri doğru yoluna bir kez çıktıktan sonra (güneşten herhangi bir dizginleme ya da çekme olmadan), hızını gide rek arttırdı ve sonunda:

Tam bir sarsıntı ortaya çıktı.

Son manyetik felaket gerçekleştiğinde, kutup bölgelerindeki bütün buzlar sarsıntı nedeniyle yumuşayıp kırıldı ve sular etrafa saçıldı. Tepelerinde buz dağlarıyla muazzam su dalgaları oluştu; bu buzlar binlerce yıldır oluşuyordu. Bu büyük su ve buz felaketi kuzey yarımkürenin yaklaşık yarısını etkisi altına aldı. Bir diğer büyük su dalgası karşı tarafta yalnızca ekvator bölgelerinden kutba doğru etki gösterdi.

Son manyetik felaket, kuşkusuz, öncesindeki bütün manyetik felaketlerden daha fazla can ve mal kaybına yol açtı, zira önceki felaketlerdeki suya ek olarak, bu felakette suya eşlik eden buz dağları da vardı. Bu büyük su ve buz dalgası Kuzey Amerika'nın 40 derece ve Avrupa'nın ise 50 derece kuzey enleminde etkili olmuştur. Jeolojik açıdan bakıldığında, bu sınırlar buzun nerede durduğunu ve "akıntı çizgisini" oluşturduğunu göstermektedir. Fakat sular jeolojiden ve geleneksel anlatımdan bilindiği üzere, çok daha ileriye uzanmıştı. Bu sular toprakları su altında bırakıyor ve tüm yaşamı yok ediyordu. Diğer gelenekler arasında, örneğin bir Pueblo geleneği suların New Mexico'ya kadar uzandığını belirtmektedir.

Akan, önüne katıp sürükleyen, yıkıp yok eden su ve buz dağları tüm yaşam biçimlerini mahvetmiş ve bunları sulu şekilsiz bir maddeye dönüştürmüştü. Böylece buzun etkisini hissettirdiği bölgede, hayatın var olmuş olduğuna dair yalnızca birkaç fragman vardır. İnsan iskeletlerinin ve yaptığı aletlerin (örneğin ok ve mızrak) birkaç parçası cansız suların oluşturduğu çakıl yataklarında bulunmuştur. Ayrıca Nebraska'da insana ati eserler bulunmuştur; Profesör Gilder burada yerin altında tünel uçlarında evler olduğunu keşfetmiştir. Aletlerinden de anlaşılacağı üzere, bu insanlar yüksek bir medeniyet seviyesine ulaşmışlardı. Sular buzlarla da birleşince evlerinin üstündeki düzlükleri yerle bir etmişti; akıntı tünelleri evlerine dek doldurmuştu ve böylece bir dönem varoluşlarının kanıtlarını gizlemişti.

Su ve buzlar kuzey yarımkürenin güney kısmının yarısından çoğunu silip süpürürken, kuzey yarımkürenin karşı yarısında büyük su dalgaları kuzey istikametinde felakete yol açıyordu.

Bu büyük felaket dalgaları önce Mançurya, Moğolistan, Sibiryâ, Asya'nın kuzeydoğu bölümündeki düzlüklerde etkisini gösterdi, sonra kuzey buz denizinde sona erdi.

Sular büyük Asya düzlüklerini etkisi altına aldığından, bu ölümcül dalga sayılarla ifade edilemeyecek kadar çok Sibiryâ mamutunun ve ayrıca düzlüklerde yaşayan diğer hayvanların sonunu hazırladı. Bu hayvanların cesetleri sularla birlikte sürüklendi ve nihayet kuzey buz denizinde, tam Lena nehri-nin ağzında durdu. Bu hayvanların kemikleri ve dişleri şu an Llakoff Adası denen bir adayı oluşturmaktadır. İskeletlerin çoğu neredeyse hiç hasar görmemiş olduğundan, bu dalgaya buzların eşlik etmediği açıktır. Aksi takdirde bu cesetler, yarımkürenin diğer tarafında olduğu gibi, parça parça olurdu. Bunu doğrulayan bir şekilde, Kuzey Asya'da herhangi bir yerde buz işareti yoktur, oysa özellikle de Lena nehri vadisi boyunca kuzeye doğru akan bir su dalgasına dair çürütülemez jeolojik kanıtlar mevcuttur.

Son büyük manyetik felaketin sahnesini zihnimde canlı bir şekilde canlandırabiliyorum. Bunun bir eskizini sunmaya çalıştım, ama fırçamın zihnimdeki izlenime uyum sağladığını söylersem yalan olur. Hayvan hayatının dehşet ve cinnet anlarının ayrıntılarını aktarmayı başaramadım. Eskizim Kuzey Amerika'nın düzlüklerini silip süpüren buz ve su dağlarını resmediyor. Bu muazzam dağlar gürlüyor! Yıkıyor! Un ufak ediyor. İlerliyor, ilerliyor, gittikçe daha da yaklaşıyor ve her an daha da gürlüyor, güçleniyor. Büyük güçlerin saldırısı altındaki yerküre titriyor ve sallanıyor. Güneş gökyüzünden yavaş yavaş kayboluyor ve geride dehşeti daha da artıracak bir karanlık bırakıyor. Sonra kara gökyüzünde şimşek emareleri görülüyor.

Zihnimde eli ayağına dolanmış, dehşete düşmüş, oradan oraya amaçsızca koşturup duran, yaklaşan felaketten kurtulmak için ne yöne gitmesi ya da dönmesi gerektiğini bilmeyen orman hayvanlarının resmi canlanıyor.

Hantal mastodan sürüleri bağrışa bağrışa önce bir yöne, sonra başka bir yöne koştular. Atlar diğer hayvanların korkunç iniltilerini yankılatırcasına acı acı bağırdılar, ama nafiye. Ölümün pençeleri onları yakalamıştı, hepsi de yere yapışıp sulu şekilsiz bir maddeye dönüştüler ve insanlar da dahil olmak üzere tüm canlılar yok oldu.

Karşı konulmaz bir hışımla ve güçle buzla karışık su dağları önlerine çıkan her şeyi ezip, bulamaca çevirdiler. Bu büyük dalga birkaç bin kilometre boyunca ilerledi. Bir buz dağı suların tepesinden açıktaki bir kayanın yüzeyine, eski bir Arkeyan dönemi gaz odasının keskin ve sivri uçlu sırtına düşüyor. Bunun etkisiyle kayalar parçalanıyor. Dalga hiçbir şey tanımayan bir hışımla parçalanmış kısımları topluyor, sonra bunları sanki çakıl taşı ya da kum tanesiymiş gibi önüne katıp yüzlerce kilometre sürüklüyor. Bu parçalanmış kayaların gürültülü sürüklenişi bazıları yüzlerce ton ağırlığında iri kayaya parçaları oluşturmuştu. Sonunda dalga geri çekilmeye başladı ve dalgalar geriledikçe, çeşitli yerlerde girdaplar oluştu. İşte burada akıntı hâkimiyeti ele geçirmeye başladı. Sular tümüyle çekildikten sonra, bu bölgelerdeki buz eridi ve kumlu kayalar ile çakıllar ortaya çıktı ve tabakalandırılmış akıntı haline geldi. Biz bunu buz felaketinin gerçekleştiği birçok noktada görüyoruz.

Dalga geri çekilirken, karışık su, su, buz, çakıl, kum ve küçük kaya bloklarından oluşan devasa akıntılar ortaya çıktı. Bu akıntılar azaldıkça, yüklerini boşaltmaya başladılar. Bırakılan yüklerden ilki en ağırıydı, sonra en hafifine doğru ilerledi. Böylece bugün biz bu bölgede katmanlaşmış bir çökelti görüyoruz. Bugün nehir ve vadi akıntılarımızın katmanlaşmış olduğunu görüyoruz. Bu güzergâh üzerinde buzlar ve

Harita. Büyük manyetik dalgalar.

akıntı durağan kayaları aşındırdı ve düzleştirdi – aşındırmalar ve düzleştirmeler bugün bile görülebilir. Düzlükler boyunca birçok noktada girdaplar çöktülerini bıraktılar. Sonrasında bu düzlüklerde dağlar oluştu; toprak yükseldikçe, akıntı da onunla beraber gitti. Böylece bugün bazı dağların tepesinde buzun bıraktığı izleri taşıyan iri kaya parçaları görüyoruz.

Tüm buz eridikten ve sular normal seviyeye indikten sonra toprağın durumuna bakalım.

Ne toprak ama!! Her yer harabeye dönmüş, bir çamur deriyası! Çamur, çamur, çamur! İnsanın görüş alanının tamamını ve binlerce kilometre ötesini çamurlar oluşturuyor, şurada burada kum ve çakıl tepelikleri ve düzlükleri vardır. Patikalarda yer yer çamurun içinden çıkan büyük kaya blokları büyük yıkımın izlerini gösteriyor. Kimi yerlerde her biri yüzlerce ton ağırlığında devasa kaya blokları var. Bu sessiz ve amansız anıtlar insanlara bu korkunç trajedinin hikâyesini anlatıyor.

Daha birkaç gün önce bu toprağı süsleyen ilk ormanlar nerede? Bu topraklarda gezinip otlayan büyük mastodon sürüleri nerede? Ve tüm bu topraklarda hüküm süren insanlar nerede? Yok! Hepsi gitmiş! Hepsi de ezilip bir bulamaç haline

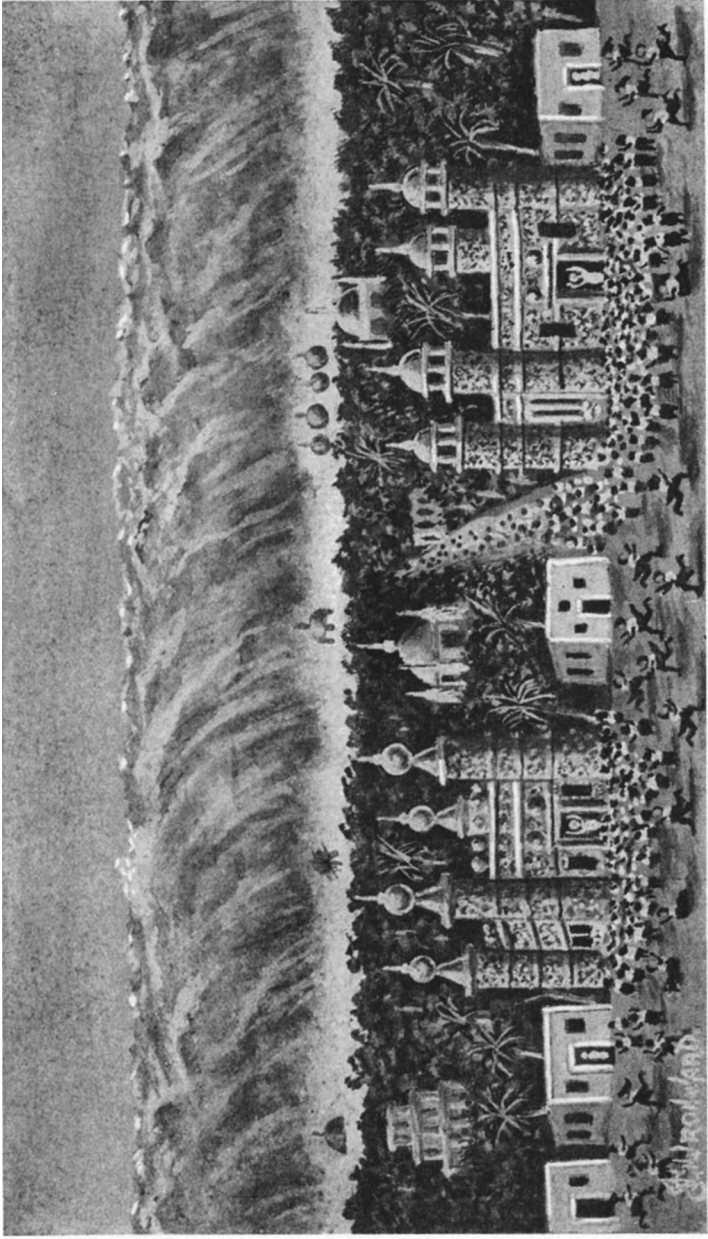
gelmiş ve çamur deryasına karışmış. Hayatın başlangıcından bu yana yerküre ne daha önce toprağın böyle eşildiğini ve gübrelendiğini gördü ne de o dönemden beri böyle işlendi.

Meyveden dolayı kopmaya yüz tutan ağaçlarımız, mebzul miktardaki sebzelerimiz, çiçek galaksimiz ve altın rengi tahıl tarlalarımız yerkürenin yüzeyinin bu şekilde hazırlanmasıyla mümkün hale geldi. Doğanın gelecekteki insana nazik bir hediyesiydi bu.

Son manyetik felaket büyük Yaratıcı'nın insan için hazırladığı evin üzerine yerleştirilmiş büyük harpuşta taşıydı.

Yukarıda anlatılanlardan jeolojideki buzul çağı teorisini kabul etmediğim anlaşılabacaktır. Zira bu teori tüm doğa yasalarına aykırıdır. Görüşümü destekleyen olgunun ne olduğunu gösterdim.

Son manyetik felaket Kutsal Kitap'taki "tufan"la aynı şeydir.

Son Manyetik felaketteki kuzey dalgası. Dalgalarabuzlar eşlik etmedi. Sonuçları Doğu Asya'da ve Batı Alaska'da görülmektedir.

Son Manyetik felaketteki güney yönündeki dalgalar. Kutsal Kitap'ta bahsi geçen tufan ve jeolojik mit-buzul çağı.

EK

JEOLJİ ve KOZMİK GÜÇLER. Yerkürenin Doğuşu. Bu bölüme Mu'nun kutsal yazılarında söylenenleri tekrarlayarak başlayacağım. Orada yaratılış Yaratıcı'nın yedi emrine ayrılmıştır. Mu'da 70 bin önce yazılmıştı.

Parçalar: "Birinci emir: 'Şekilsiz ve düzensiz olarak uzayda dağınık halde bulunan gazlar bir araya getirilsin ve bunlardan dünyalar oluşturulsun.' Bunun üzerine gazlar dönen sarmal şeklinde kitleler halinde bir araya getirilmiştir."

"İkinci emir şöyleydi: 'Gazlar soğusun ve katılaşsın.' Bu emre uyarak bazı gazlar soğudu, katılaştı ve yuvarlak dünyalar meydana geldi. Bu dünyaların dış kısmında kalan gazlar olduğu gibi, içinde kalan gazlar da vardı. Karanlık hüküm sürüyordu ve ne ışık ne de ses vardı, zira henüz atmosfer de yaratılmamıştı."

"Üçüncü emir şöyleydi: 'Dışarıdaki gazlar ayrışsın ve böylece suları ve atmosferi oluştursunlar.' Sonra dışarıdaki gazlar ayrıştı; bir kısmı suları oluşturmaya koyuldu, geri kalanlar ise atmosferi oluşturdu. Işık ve ısı atmosferde yer aldı.

"Sular yerkürenin üzerine yerleştiler ve yüzeyini kapladılar. Böylece henüz görünürde hiçbir kara yoktu.

"Sonra güneş ışınları atmosferdeki ışıkla buluştu ve ışık doğdu ve yerkürenin yüzeyine ışık vurmaya başladı. Ve güneş ışınları atmosferdeki ısıyla buluştu ve ısı da doğdu. Böylece yerin yüzeyi sıcaklıkla tanıştı."

"Dördüncü emir şöyleydi: 'Yerin içindeki ateşler yükselerek karaları suların üzerine yükseltsinler.' Sonra yerin içinde bulunan yeraltının ateşleri karaları su yüzünde gözükeneye kadar yukarı kaldırdılar ve suların yüzeyinde topraklar belirdi."

5, 6 ve 7. emirler yalnızca hayatla alakalıdır.

Bu Naacal yazılarını dikkatlice inceledikten sonra yerkürenin kabuğunun kimyasını, kaya oluşumlarını ve jeolojik olguları inceledim ve yerkürenin ilk büyük medeniyetinin yazılarıyla ne derece uyumlu olduğunu anlamaya çalıştım.

Günümüz biliminsanlarının bu büyük biliminsanı atalarıyla kıyaslandığında kundaktaki bebekten farklı olup olmadığının kararını vermek okuyucularıma kalmış.

Kozmik Güçler'in jeolojiyle alakası olmadığı düşünülebilir; doğrudan yoktur, ama dolaylı olarak bunlar her şeyi kontrol ederler. Yukarıda gösterildiği üzere, Kozmik Güçler yerkürenin dönüşünden sorumludur ve yerkürenin dönüşü de geçmişten bugüne kadar tüm yanardağ faaliyetlerinin sorumlusudur.

Yerküreyi nihayetinde nihai manyetik dengesine kavuşturan büyük güçlerin işleyişini tam manasıyla anlayabilmek için, kanımca, yerkürenin doğuşunun kısa bir özetini vermek yararlı olacaktır. Jeologlar teorilerini elementlerle element bileşiklerinin üzerine kurmuşlardır.

Ben de aynı malzemeyi ele alacağım ve aynı zamanda Kozmik Güçler ile termo-kimyanın nasıl bir rol oynadığını göstereceğim.

Şüpheli olguların birçoğunu ele aldıktan sonra, jeologların bunlardan çıkardıkları sonuçların hatalı olduğunu düşünüyorum; ve bu hatalar jeologların genel olarak büyük güçlerin varlığını ve ayrıca yerkürenin temel yapısının, birincil Arkeyan kaya-granitinin kendine özgü olan "göz göz" niteliğini tümüyle göz ardı etmelerinden kaynaklanmaktadır. Bu "göz göz" nitelik bir zorunluluktu; bunun nedenleri aşağıda sıralanacaktır.

Jeologların yaptığı en büyük hatalardan biri eriyik maddenin nasıl soğuyup katılaştığına ilişkin anlattıklarıdır.

Eriyik maddenin katılaşmaya varan soğuma süreci şöyledir: İlk, kitlenin dışında ince bir kristal katman yani bir duvar ya da kabuk oluşur. Bu kabuk ya da duvar oluştu-

ğunda, tüm kitle katılaşıya kadar ve atmosfer sıcaklığına ulaşana kadar bedenın boyutunda maddi bir küçölme yoktur. Bu nedenle yerkürenin kabuğı eriyik halden katı duruma geçtiğinde maddi olarak küçölmemiştir. Bir bedenın büyüklüğündeki tek azalma, dış duvarı ya da deriyi oluşturan kristallerin atmosfer sıcaklığıyla karşı karşıya geldiğinde yaşadığı küçölme ya da daralmadır. Böylece küresel bir beden söz konusu olduğunda, bedenın çapındaki yegâne küçölme iki kristalin küçölme miktarıdır. Kürenin iki tarafında yer alan bu kristallerdeki küçölme çok azdır. Dolayısıyla yerküre soğuduğunda soğuma yoluyla herhangi bir küçölme yaşamamıştır.

Bu iddianın jeologlar, biliminsanları ve meslek dışından düşünce fukarası kişiler tarafından nasıl karşılanacağını tahmin edebiliyorum. Alı al moru mor yüzleri, sırtışları ve yüksek sesleriyle “İyi de soğuma sürecinde yerkürenin çapının 20 mil kısaldığı kanıtlanmıştır” diyecekler. Yerkürenin başlangıçtan beri çap bakımından 20 mil küçölüp küçölmediğini tartışma konusu yapmayacağım çünkü küçölmenin boyutu konusunda onlarla hemfikirim; ama küçölmenin soğuma dönemindeki büzölmeden kaynaklanıp kaynaklanmadığı sorusuna, kesinlikle hayır diyorum. Dahası küçölme soğumadan ötürü olsaydı, Yaratıcı tarafından koyulan yaratılışın büyük ilahi yasaları gerçekleşemezdi.

Yerkürenin kabuğunun nasıl soğuduğunu ve katılaştığını açıklayacağım. Bir doğa yasasını takip eden bu olguyu aslında günlük hayatımızda farklı örnekleriyle görüyoruz. Büyük eriyik haldeki madde kütlelerinin soğuması ve katılaşması noktasında pratik deneyimlerimden hareket ediyorum.

Dış eriyik haldeki bir maddenin soğuması ve kristale dönüşmesi sonucu dış duvar ya da kabuk oluşur oluşmaz, kabuğun içindeki eriyik madde onu takip eder; yavaş yavaş soğur ve kristaller oluşturur; ve her yeni kristal oluşumuyla bir-

likte, kendisine daha önce oluşmuş olan dışarıdaki kristali bağlar. Böylece tüm kütle kristalleşene ve eriyik haldeki madde katılaşıp kadar böyle devam eder.

Görüleceği üzere, katının oluşma süreci dışarıda gerçekleşmiştir ve içeri merkeze doğru devam ettirilmiştir.

Eriyik haldeki madde soğuyup kristalleştiğinde, bu maddenin kristalleşen her kısmı kristalin kendisinden daha fazla yer işgal eder; böylece oluşum süreci devam ederken, kristallerin düzlemlerinin birleşimleri alan bakımından azalır ve böylece bütünün gücünü ve kristaller arasındaki birleşimin gücünü azaltır.

Yukarıda anlatılanların dikkatli bir incelemesi, bu oluşum süreci devam ederken, her kristaldeki eriyik maddenin oranının azaldığını göstermektedir, oysa boyut genelde aynı kalmaktadır; bu nedenle bir zayıflık vardır. Dış kabuk asla merkezi kristallere bindirilen basıncı karşılayacak şekilde içe geçmez.

Bu koşul kitlenin daha da soğumasıyla birlikte bedenin içinde iç baskılara yol açar ve kütlelerin sıcaklığı atmosfer sıcaklığına düştükçe bu baskılar da yavaş yavaş yoğunlaşır. Bunun nedeni ısının kütleden çekilmesidir. Daha önce de gösterdiğim gibi, ısı yer işgal eden bir güçtür, sıcaklık ise söz konusu ısının hacminin ölçüsüdür.

Artık şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Isı aşırı ısıtılmış bedenden çekildiğinde, eriyik haldeki madde durumundan kurtulup soğuduğunda, kütlelerin merkezi kristalleri bir gücün destekleyici kuvvetine sahip olmak yerine bunu bir boşlukla ikame eder, böylece kristal bileşimleri zayıflar ve çoğu zaman kütlelerin bedeninde uzun çatlakların oluşmasına yol açar. Çelik külçeler yaparken, eğer metal çok sıcakken dökülürse külçede bir boşluk oluşur. Bunun teknik dildeki adı "borulama"dır. Bu durum ancak eriyik haldeki metalde soğutulduğunda oluşur ve ancak dış kabuk oluşurken merkezden tüm madde çekilip, o kısım boş bırakıldığında ortaya çı-

kar. Dış kabuk çatlakları ya da külçedeki boruyu doldurmak üzere daralmaz. Nitekim yerkürenin kabuğu da birincil kayanın soğuması sırasında gerçekleşen çatlak ve yarıkları dolduracak şekilde küçülmemiştir. Yerkürenin temel kayalarındaki bu çatlaklar ve yarıklar orada doğanın belli amaçları için gerçekleştirilmişti. Bunlar Yaratıcı'nın planladığı şekliyle yaratılışı gerçekleştirmek için önceden ayarlanmış hadiselerdi. Şimdi bu iradeyi gösterip açıklayacağım.

Temel kaya (granit), üzerine ağır bir üstyapı inşa edilebilmesi için daralması gereken gelişmemiş bir temeldi. Bu temelin gelişimi ve tamamlanışı geride bıraktığımız milyonlarca yıl boyunca yerkürenin yüzeyinde gerçekleşen değişikliklerin çoğunun nedeniydi. Arkeyan zamanı ile Üçüncü Dönem'in sonu arasında geçen milyonlarca yıl boyunca gerçekleşmiş olan toprağın suyla dolması ve suların çekilmesi olaylarının nedeni buydu. Gazlar her zaman bu değişikliklerin araçları mahiyetindeki aktif güçler olmuşlardır. Dağların ve sıradağların nedeni gazlardır. Okyanuslarımızın ve denizlerimizin derinliğinin nedeni de yine gazlardır; keza bugünkü depremlerin ve yanardağların nedeni de gazlardır.

Gazlar başlangıçtan beri aktif olmasalardı, suların üzerinde bir santim bile toprak olmazdı.

Gazlar temel Arkeyan kayasının içinde belli bir amaç için bulunuyordu: Toprağı suların üzerine çıkarmak, toprağı kazıp yukarı çıkarmak, denizin üzerinde kara oluşturmak, toprağı ıslah etmek ve insanın doğuşu için hazırlamak noktasında araçlar olmak. Varoluşu için gerekli koşullar olmasaydı insan ortaya çıkamazdı; bu koşul tamamlandığında insan zühur etti.

GAZLAR: İlk Emir. Yerkürenin ilk biçimi olan gaz halinden başlayacağım. Bu noktadan başlıyorum, çünkü okurlarım yerkürenin soğuması sırasında çeşitli gazların

(yerkürenin nebulasını oluşturacak olan gazların) dağılımına ilişkin fikirlerimi ve kavrayışımı bu şekilde daha iyi takip edebilirler.

Yerkürenin topografyasında zaman içinde gerçekleşen en önemli değişikliklerin hepsinin nedeni gazlardır. Gazların işleyişi birçok popüler olguyu açıklar, oysa bunların kökeni dün olduğu gibi bugün de bilimsanları açısından gizemli ve ihtilafli konulardır.

Yerkürenin nebulası, çapı 400 ila 450 bin mil olarak tahmin edilen sıcak gazlardan oluşan dönen bir kütle idi. Daha fazla ilerlemeden önce, yerkürenin ilk biçiminin Mu'nun kutsal mülhem yazılarında belirtildiği gibi gaz halinde olduğunu belirtelim.

Elementlerden oluşan beden ilk ve temel durumuna ulaşabilmek için, kimyanın yardımına başvurmamız gerekir. Kimyasal analiz, sentez adı verilen bir önceki kimyasal hareketin geriye döndürülmesidir. Dolayısıyla kimyasal analiz, öncesinde atılmış olan bir kimyasal düğümün çözülmesidir. Bu nedenle son kimyasal analiz ya da kimyasal düğümün çözülmesi maddeyi özgün biçimine geri döndürür.

Asitlerin yardımıyla gerçekleştirilen bir kimyasal analiz, maddeyi özgün biçimine geri döndürmez; yalnızca bileşiğin elementlerini birbirinden ayırır ve bunu kusursuz şekilde yapmaz, zira hâlâ yabancı maddeler denen maddeler vardır. Bu nedenle analizde daha fazla ilerleme kaydetmek için daha ileri bir bilim dalına başvurmam gerekiyor. Dolayısıyla termo kimyadan yararlanacağım. Termokimyada son analiz ısı gücünün yardımıyla gerçekleştirilir ve bu yolla elementler gaza dönüştürülür.

Bunun ötesinde bir bilinen analiz biçimi olmadığından, özgün biçime ulaştığımızı varsayabiliriz. Bu durum kutsal yazıları doğrulamakta ve bugün yerkürenin katı kabuğu olan şeyin öncesinde gazlar olduğunu kanıtlamaktadır.

Yukarıda yazılanların doğru olduğunu kanıtlayacak bir diğer veri de ısının yardımıyla yerküre elementlerinin gazlara dönüşmesi; sonra, gazların yeniden soğumasıdır. Katı haline dönüşürler ve böylece yerkürenin ilk biçiminin gaz halinde olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamaktadır. Bugün bu doğa olayının bir örneği olarak, büyük bir yanardağ patlamasından sonra sık sık gerçekleşen toz bulutlarına dikkat çekmek istiyorum. Biliminsanlarının iyi bildiği bir olgudur bu. Büyük bir patlamanın ardından atmosferde yüksek rakımlarda toz bulutları görülecektir. Bu bulutlar o kadar yoğundur ki güneş ışığını bile etkilerler. Bu dumanların binlerce mil uzunluğunda, yerkürenin çevresinin yarısını kaplayacak uzunlukta olduğu söylenmiştir.

Yanardağdan püsküren şeyler normalde lavdır, yani eriyik haldeki kaya, alevler ve dumanlardır. Aşırı ısıtılmış alevlerin duman parçacıklarını eritip gaza dönüştürmeden yukarıya taşıyabilmesi mümkün değildir. Kuşaktaki ısı kayaları ısıtıp lavlar oluşturacak kadar yüksek sıcaklıktadır; kuşakta toz da vardı, o niye diğerleriyle birlikte erimedi? Kanımca bu bulutlara dair yegâne akla yatkın açıklama şudur: Toz, krateri aşırı ısıtılmış gazlar biçiminde terk etmiştir ve sıcak olduğundan göğe yükselmiştir; bunlar yukarıya çıktıkça sıcaklık da azalmıştır; alevler hem katılaşmayan hem de katılaştıran gazlardan oluşmuştur. Katılaştıran gazlar yerkürenin üst atmosferinin soğuk katmanlarına ulaştığında, bunların soğumasına ve bir toz şeklinde katılaştımasına yol açmıştır ki bilimde bunlara toz bulutları adı verilir.

Bu toz bulutları büyük merkezi mıknaş tarafından yerkürenin yüzeyine çekilene kadar gökyüzünde süzölmeye devam ederler. Toprağa çöktükten sonra, ilk yağmur damlası doğal olarak bunları toprağa taşıyacak ve doğal olarak düştüğü yerde dibe çökecektir.

Bu şekilde doğanın merkezden alıp yüzeye eklediğini görüyoruz. Kuşkusuz elektrik fırtınaları, tozu atmosferden yüzeye getirme noktasında epey bir role sahiptir.

YERKÜRENİN NEBULASINDAKİ GAZLARIN SOĞUMASI. Büyük evrensel merkezkaç güç (eğer buna bu ad verilebilirse) yerkürenin gazlarını dışarıda bir araya toplamış ve bunları bir merkeze yönlendirmiştir.

Aynı şeyin bugün evrenin çeşitli noktalarında da gerçekleştiğini görüyoruz. Yerkürenin nebulasını, ayını ve hepsini tekrarladığını düşündüğüm bu şey Andromeda takımyıldızında gözükmektedir.

Büyük birleştirici güç tarafından bir merkeze getirildiğinde, gazlar son derece yüksek bir sıcaklığa sahipti. Bunun kanıtı maddeyi bugün ilk haline dönüştürmek için son derece yüksek bir sıcaklığın gerekiyor olmasıdır.

Soğuyan gazları çevreleyen eterin etkisinden mi, gazların bölünmesinden mi ya da kimyasal afinitelerin ya da büyük birleştirici gücün bölünmesinden mi yoksa hepsinin bir birleşiminden mi kaynaklı olduğunu şu an söyleyebilecek konumda değilim, ama belli gazlar kimyasal bileşikler oluşturmuşlar ve soğuyup katılaşp yerkürenin ilk kabuğunu meydana getirmişlerdir.

Yerkürenin nebulasını oluşturan 80'den fazla gaz vardı. Bunlardan yalnızca altısı ilk kaya graniti oluşturdu. Alüminyum, kalsiyum, magnezyum, potasyum, silisyum ve oksijen. Bundan sonra bu altı gaza katılaştırıcı gazlar, diğerlerine de katışlaşmayan gazlar adını vereceğim.

Gazlardan bazıları eriyik halde bir biçime kavuşmaya başladığında, yalnızca belirli bir ölçüde bölünmeye başladılar; anlaşılan o ki nebulanın tam ortasında ağır kaya oluşturan gazların bir bölgesi bir küre şeklinde merkeze doğru çekildi. Fakat onun yanı sıra katılaşmayan gazlardan da epeyce bir miktarda taşındı. Katılaşan gazlarla katılaşma-

yan gazlar arasında tam bir ayrılma gerçekleşmedi. Böylece yerkürenin kabuğu gazlar ayrılmamış haldeyken oluşmaya başladı.

Daha önce de belirtildiği üzere, soğuma ve katılaşma nebularının merkezinin yakınında başladı. Gerek kabuğun içinde gerekse de dışında oluşum sürecinde her türden gaz hacmi mevcuttu. Dışarıdaki gazlar arasında ağır, katılaşan gazlar da vardı. Bu gazlar sonuçta Gnays kayalarını oluşturdu; bu kayalar granitlerin üzerine yerleşti. Dışarıdaki gazların geri kalanı ise atmosferi ve suları oluşturdu. Gnays kayalarının malzemesi çeşitli kimyasal kombinasyonlar oluşturdu ve birbiri ardına, ta ki eriyik hale gelene kadar soğudu ve sonra Gnays kayalarının üzerine çöktü. Yerküre o dönemde hareket ediyordu ve itkisi eriyik haldeki maddenin yayılmasına ve akmasına neden oldu. Bu kayaların hepsi aynı dönemde değil, sırayla oluştuğundan, katmanlaşma ortaya çıktı. İşte bu nedenle Gnays kayaları katmanlaşmışken, granit katmanlaşmamıştır, oysa ilk Gnays kayalarından bazıları granitle aynı kimyasal bileşime sahiptir.

İlk Gnays kayalarının yerleştiği dönemde granit son derece sıcaktı. Gnays kayalarının yerleşmesini engelleyecek kadar katılaşmamıştı.

Granit kayanın oluşması sırasında, katılaşmamış gazlardan bazıları kimyasal bileşimler oluşturmuşlar ve ortaya son derece patlayıcı gazlar çıkmıştı ki biz bugün bunlara volkanik gazlar diyoruz.

Bu volkanik gazlar granit kayanın içindeydi. Granit kayada kendileri için odalar oluşturmuşlardı ve büyük hacimlerle kabuğun içinde yer alıyorlardı. Bu hapsedilmiş gazlar yukarıdaki kayayı delmeden hapisten kurtulamazlardı. İlk başta bunu yapmaları olanaksızdı, çünkü kayalar çok sıcak ve yumuşaktı.

Bazı gazlar granit kayayı oluştururken, aynı süreçte başka gazlar da patlayıcı volkanik gazları oluşturuyordu. Ve böylece granit kayanın hem içinde hem de dışında muazzam miktarda patlayıcı gaz özgürlüğe kavuşmayı bekliyordu.

PATLAYICI GAZLAR KENDİLERİ İÇİN NASIL ODA-LAR OLUŞTURDULAR. Muazzam hacimde volkanik gazlar granit kayanın olduğu dönemde katılaştırıcı gazlarla ilişkide olduğundan, bunların kalması için bir yer gerekiyordu. Bu gazların katılaştıran kütleye eşit şekilde dağılması mümkün değildi, zira böyle bir durumda kristallerin birleşmesini engelleyerek kayanın oluşumunu da engellerlerdi. Kristallerin birleşmesi engellenmiş olsaydı, yalnızca baruta benzer sıcak maddeler, ufalanan kayalar oluşabilirdi.

Bu volkanik gazlar büyük hacimlerde bir araya toplandılar ve büyük kabarcıklar oluşturdular. Kaya bunların etrafında oluştu ve böylece bunları hapsetti. Bu şekilde, granit kayanın içinde en patlayıcı gazlarla dolu olan büyük bir oda oluştu.

Yukarıda söylenenler ışığında, yerkürenin temelindeki granitin oluşum sürecinde patlayıcı gazlardan oluşan tam anlamıyla göz göz nitelikte bir maden olduğu anlaşılabacaktır. Bu gazların muhtemel hacimlerine ilişkin yaptığım tahminler neticesinde, kayaların tam yarısının bu odalardan oluştuğunu ve Üçüncü Dönem'in sonuna kadar, gaz kuşağı hattına kadar bu odalardaki patlamanın sonucunda yerkürenin çapının tam 20 mil küçüldüğünü düşünüyorum. Ben bu hesabı gaz kuşaklarının bugünkü ortalama derinliğine bakarak yaptım. Yerkürenin çapındaki küçülme bu odalardaki patlama ve çatılarının yere düşmesiyle gerçekleşti, soğuma sonucu daralarak değil. Sanırım bu gözlem, biliminsanlarımızın depremlerinin kökenini dayandırdıkları jeolojideki "hata" miti öğretisini çürütmek için yeterlidir. Deprem kökeninde gazların ama yalnızca gazların hareketi vardır. Gazlar, kuşaktaki bir çıkışa ulaşmaya çalışırlar ve bu çıkışın kapalı olduğunu görünce, geçmek için çıkışı açmak zorunda kalırlar.

Odaların birindeki patlama sonucu çatı yere düştüğünde, sular bunun üzerine hücum etti ve sonra üzerinde yeni bir kaya katmanı oluştu.

Bu odaların büyüklüğüne gelince, kuşkusuz büyük farklılıklar gösteriyorlardı. Bazıları beş-on santim uzunluğunda kümes kadar odalarken, diğerleri yüzlerce, binlerce kilometre uzunluğunda ve genişliğinde alanlardı. Odaların ortalama uzunluğu 90 metreden azdı. Bunun kanıtı, yıkılmış bir odanın çatısının üzerine inşa edilmiş olan bir mercan kireçtaşının varlığıdır.

Okyanusumuzdaki en derin noktaların tek bir odadaki patlamadan kaynaklanmış olduğuna inanmıyorum. Kanımca birbirini ardına ve yakın mesafelerde bir dizi oda vardı.

Bu eski Arkeyan gaz odalarının doğa yasalarına binaen yükseklikten ziyade genişliği temsil etmeleri gerekir. Bir patlamanın ardından görülen çeşitli olaylar bunu doğruluyor görünmektedir.

Arkeyan zamanından Üçüncü Dönem'in sonuna kadar geçen yüz milyonlarca yıldır yerkürenin temel kayası (granit) yanardağ faaliyetleri sonucu küçüldükçe küçülmüştür. Toprak ve kayalar kâh suyun üzerine çıkmış kâh suyun içine batmıştır. Her seferinde yukarıdaki suyun ağırlığı nedeniyle küçülmüş ve böylece bugün, yerkürenin yüzeyine yakın bir yerlerde, eski Arkeyan gaz odalarının hepsi olmasa bile hemen hemen hepsi patlamış, hırpalanmış ve küçülmüştür. Eğer bugüne kalmış olan bir oda varsa, o da çok küçüktür, göz kadar dır ve yalıtık bir niteliktedir; yani yerkürenin merkeziyle ya da yerkürenin merkezine giden yarık ve çatlaklarla herhangi bir bağı yoktur. Şu anda yerkürenin yüzeyinin kilometrelerce altında (gaz kuşağı hatlarına kadar) birincil kaya üzerinde yükselen yapı için sağlam bir temeldir.

ODALARIN KALDIRILMASI. Yerkürenin kabuğunun soğumadaki iç basınçtan kaynaklanan çatlaklar ve yarıklarla dolu olduğunu daha önce göstermiştim; bunlar yerkürenin merkezinden yukarıdaki odalara doğru gazlar için geçiş yolu olmuştur.

Yerkürenin merkezi nebulaı oluşturan gazların tamamından meydana gelir. Bunlar “içerideki” gazlardır. Ağır gazların çoğu eriyik haldedir ve katılaşmayan gazları serbest bırakmıştır. Kendi eksenini etrafında dönen yerküre bu eriyik haldeki maddeyi taşımaktadır, ama kabuğunki kadar hızlı bir şekilde değil. Bu durum merkezi eriyik madde ile sert kabuk arasında bir sürtünmeye neden olur. Bu sürtünme hattı bir mıknaıs oluşturur ve yerçekimi adı verilen şeyin kökenidir. Daha önce de açıklandığı gibi iki bölümü vardır. Merkezi merkezkaç güç sürtünmeyi artırır.

Serbest gazlar bir yandan taşınıırken, diğer yandan sert kabukla temas geçerler. Merkezi merkezkaç gücün hesaplanamaz gücü tarafından kabuğa doğru sürüklenen eriyik haldeki maddenin muazzam ağırlığı nedeniyle, serbest gazlar odaların çatlak ve yarıklarına dolmak zorunda kalırlar. En aşağıdaki odadan yüzeye en yakın olan odaya kadar buna zorlanırlar. En üstteki oda zaten dolu olduğundan, alttan bastıran yeni gazlara yer bulmak zorundadır. Bunu odanın çatısını yükselterek yapar, zira en az direniş hattı buradadır. Yeni gazlar içeri doluşurken ya da akarken çatı da yukarı doğru çıkmak zorunda kalır. Çatının kalınlığı daha fazla yükselmeye izin vermeyecek hale gelene kadar bu süreç devam eder. Çatıda zayıf noktalar ortaya çıkar; gazlar buralarda delikler açar ve buradan yanardağ şeklinde kaçarlar. Destekleyici güçleri çatının ağırlığını kaldıramayacak konuma geldiğinde, çatı çöker. Düşen kayalar aşağıdaki odaya geçişi kapar. Sonra aşağıdaki oda yerkürenin merkezinden yeni gazları almak zorunda kalır. Bunu hemen yukarısındaki yıkılmış odanın başına gelen kendi başına gelene kadar yapmaya devam eder ve dolayısıyla yukarıdaki birikmiş kayalar gazların kaldırabileceğinden ve delikler açabileceğinden daha kalın hale gelene kadar bu böyle devam eder. Sonra, yukarıdaki kayaları kaldırmaya ve delikler açmaya çalışırlar, ama başaramazlar. Bir sonra-

ki yan odaya ve keza bir odadan diğerine devasa bir tünel açılana ve böylece bir kuşak oluşana kadar kayalar yükselmeye devam eder. Gazlar çatıda zayıf noktalar tespit ederler; bu noktaları takip edip, sonunda çatıyı parçalar ve kuşaktaki gazların boşalmasını sağlayan bir krater oluştururlar. Belli yerlerde bu kuşakların oluşumu yukarıdaki çatıyı çatlatmış ve böylece gazlar toprağı suyun üstünde tutan bir yalıtık odaya serbestçe geçebilmişlerdi. Bu durum gazların aşırı sıkışmasına yol açmıştı. Ardından odada patlama olmuş ve üzerindeki kara parçası diğer şeylerle birlikte suyun içine batmıştı. Bunun geçmişteki en belirgin örnekleri Mu'nun, Atlantis'in, Bering Kara Köprüsü'nün, Avrupa'ya giden karayolunun ve eski Seylon'un sular altında kalmasıdır. Bazı yerlerde odalar yoktu; bu gibi durumlarda kuşak en az direnişin olduğu hattı takip etmiş ve dağlarla sıradağlar ortaya çıkmıştır.

Bu gaz kuşakları yukarıdaki kaya kaldırılıp delikler açılmayacak kadar kalın hale gelene kadar oluşamazdı. Bu gaz kuşakları bundan 12.500-13.000 yıl önce oluşmuştu ve dolayısıyla dağlar, her zaman iddia ettiğim gibi, görece yakın dönemde ortaya çıkmıştır.

Gaz kuşakları oluştuğunda, geniş toprak parçaları suyun altında kaldı ve bunların yol açtığı delikleri doldurmak üzere çevre bölgelerden su çekildi. Bu durum sığ suların kapladığı birçok toprak parçasını yüzeye çıkardı ve geri kalan toprakların kıyı hatlarını genişletti ve ayrıca toprağa ulaşan sığ deniz sularını kuruttu. Bunun en bariz örnekleri Güney Amerika'daki Amazon denizinin, Mississippi vadisi denizinin ve Kuzey Amerika'daki St. Lawrence vadisi denizinin kuruması, Florida'nın ortaya çıkışı ve Amerika'nın hem doğu hem de batı tarafındaki kıyı şeritlerinin uzamasıdır.

Bugün yerkürenin bedeni küçüklü büyüklü gaz kuşaklarıyla göz göz haldedir. Özellikle iki büyük gaz kuşağı vardır. Birisi, dünyanın etrafında kuzey ekvator bölgelerinde dola-

nan Büyük Merkezi Kuşaktır. Bu kuşağın iki bölümü ve birçok dalı vardır. Diğeriyse Pasifik'in etrafını tümüyle dolaşan Pasifik Çember Kuşağı'dır. Bu kuşağın birkaç bölümü ve birçok dalı vardır. Pasifik Çember Kuşağı'nda tek başına bütün dünyada olduğundan daha fazla yanardağ vardır.

DOĞA YASALARI. Yaratılış'ın başlangıcında, evrensel yasalar yerkürenin gelişiminin tamamlanmasını buyurmuştu. Başlangıçtan günümüze kadar eksiksizce takip edilmiş olan bu yasalar genel olarak doğa yasaları adıyla bilinir. Bu yasalar ilk baştan beri güçler tarafından yönetilmiş ve hayata geçirilmiştir.

Doğa yasalarının çoğu gayet iyi anlaşılmıştır ama bunları kontrol eden güç bilinmemektedir. Bu eserde bilimin bu eksik halkasını tamamlama görevini deruhte etmiş bulunuyorum. Fakat tüm doğa yasalarını gözden geçirmekten ziyade, meslek dışından insanların en az anladığı ve takdir ettiği birkaç yasaya dikkat çekmek amacındayım.

Birazdan dikkat çekeceğim doğa yasaları takdir edilmeli ve anlaşılmalıdır zira okur bu sayede güçlerin ne olduğunu ve nasıl işlediğini, özellikle de yerkürenin büyük birincil gücünün işleyişini ve dallarının çeşitliliğini daha eksiksiz bir şekilde anlayabilecektir.

UÇLAR. Bu doğa yasasını anlatmak için "uç" sözcüğünü kullanarak, bu yasayı diğer doğa yasalarından ayırmak istiyorum.

Uç, insan bedeninin algılayamadığı ya da insan zihninin kavrayamadığı şeydir. Uçlar vardır, ama görülemez, hissedilemez, idrak edilemezler. Bunun dışında bedeni ya da zihni ilgilendirmeyen uçlar da vardır. Tüm düşünen ve akıl yürüten zihinler muazzam, çok kuvvetli güçlerin ortasında yaşadığımızı takdir edecektir. Bu güçlerin birçoğu bize dokunabilseler, anında ölümümüze yol açarlar.

Yerküreyi güneşin etrafında döndüren büyük bir güç, yerküreyi kendi eksenini etrafında her gün döndüren bir başka güç, atmosferimizde asılı halde duran ve dünyanın tüm mekanik mekanizmasını milyonlarca kez döndürebilecek güçte olan bir başka güç ve son olarak, tam gücüyle işlediğinde yerkürenin yüzeyindeki tutuşma özelliğine sahip olan her şeyi yakabilecek ve kayaları eritip kaynaştırarak yerküreyi yok edebilecek bir güç vardır.

İnsan yaratıldığında narin, ince ve son derece karmaşık bir şekilde oluşturuldu; o kadar narindi ki büyük güçlerden biri kendisine dokunabilseydi ânında yok olurdu. Ama neyse ki bu büyük güçler genel anlamıyla onunla ya da herhangi bir elementle zarar verecek şekilde temasta bulunamazlar. Bu güçlerden yalnızca bir tanesi, ki o da ikincildir, elementleri etkileyebilir ve bu element de yerküreden gelir.

Güneşten çıkan hiçbir güç yerküre elementlerinden birini etkileyemez ya da ona dokunamaz.

Büyük güçlerin ortasında ve onlar tarafından çevrili olmamıza karşın, biz onları hissedemeyiz, çünkü bize dokunmazlar; biz onları algılayamayız çünkü elementlerden oluşan bedenimiz onlara karşı nötrdür.

Büyük, muazzam ezici güçler yerkürenin içinden türüm etmektedir. Fakat bunlar işleyiş bakımından öylesine düzenlenmiştir ki tüm olağan koşullar altında belirli bir noktada bize zarar verebilecek kadar bir hacmin toplandığı nadirdir. Toplandığında bile, bunları algılayabilmek için doğrudan geçiş hatlarının üzerinde olmamız gerekir. Örneğin şimşegi ele alalım. Şimşek, yerkürenin birincil gücünün bölümlerinden birinin atmosferin asılı halde tutabileceğinden daha fazla birikmesinin bir sonucudur.

Bizim bir algılama düzeyimiz vardır; yani yapımız gereği yalnızca belirli bir menzile dahilinde algılama yapabiliriz. Bu menzile orta düzeydir. Bu menzilin ötesinde, ister yukarı ister aşağı olsun, uçlar oluşur. Bunlar uç olduğundan, insan tara-

findan algılanamaz. Bu nedenle de bize zarar veremezler. Bir güç, ne kadar etkili ya da korkutucu olduğundan bağımsız olarak, eğer bizim menzilimizin ötesindeyse bize dokunamaz. Bu genel kuralın yalnızca tek bir istisnası vardır, o da şimşeklerdir. Şimdi herkesin bildiği birkaç uç örneği vermek istiyorum:

1) İnsan kulağının algılama düzeyi sınırlıdır. Ne çok yüksek tondaki ne de çok alçak tondaki sesleri işitebiliriz.

2) Görme siniri ışık gücünü taşıma kapasitesi bakımından sınırlıdır. Beyne ona zarar verecek denli çok ışık gücü taşıyamaz.

3) Bir litrelik su yarım litrelik bir kaba sığmaz. Yarım litrelik su kaba konduğunda, geri kalanı taşar. Geri kalanı uçtur.

4) Çapı 8 santimetre olan bir demir parçası çapı 5 santimetre olan bir delikten geçemez. Demirin kalınlığı bakımından geriye kalan üç santimetre delik için bir uçtur.

Şimdi bu dört örnekten ilk ikisini kanıtlamak istiyorum.

Birinci Örnek-Ses: Bir grup insanın bir odanın içinde oturduklarını ve odanın ortasına da elinde flüt olan birinin bulunduğunu varsayalım. Flütlü kişi flütünü çalmaya önce en düşük perdeden başlasın, sonra biraz daha sesli çalsın. Belli bir aşamada, odadaki diğer herkes sesi işitiyor olmasına karşın bir ya da birkaç kişi aletten gelen sesi duyamaz konuma gelecektir. Sesi daha da arttırdığınızda, odadaki diğer kişiler de sırayla herhangi bir ses duyamaz hale gelecektir. Ve sonunda hiç kimse ses duyamayacaktır. Bu da gösteriyor ki ses algılama düzeyi her insanda farklıdır, bazılarında diğerlerinden daha yüksektir.

Flüt hiç kimsenin işitemeyeceği kadar bir ses çıkarmaya başlar başlamaz, odaya evcil bir kedi getirin. Kedi odaya girdiğinde hemen kulaklarını dikip flüte bakacaktır, zira kedi aletten gelen sesi duyar. Kediciği sesi duyar çünkü duyma se-

viyesi insanlarınkinden daha yüksektir. Kedinin bu niteliği flütten gelen ses dalgaları testiyle kanıtlanabilir.

Yukarıda söylenenler insanların ses algılama düzeyinin bir üst sınırı olduğunu ve ayrıca bazı hayvanların sınırının insanlarınkinden daha yüksek olduğunu gösteriyor.

Şimdi de çok büyük bir organın en düşük notalarını seçerek bir alt sınır testi yapacağım. Birçok insan bunları duymaz. Atmosferdeki ses dalgaları ve algılanabilir titreşimler burada sesin var olduğunu doğrulamaktadır. Bu durum insanların ses algısının bir alt sınırı olduğunu ve her insanda bu sınırın farklı olduğunu göstermektedir. Kulağın ses algısı bakımından hem üst hem de bir alt sınırı olduğundan insanın yalnızca orta düzeydeki sesleri algılayabildiğini göstermektedir. Dolayısıyla üst sınırın üstündeki tüm sesler ve alt sınırın altındaki tüm sesler insanlar açısından uçtur. Fakat algılama düzeyini aşmayan sesler işitme organlarına zarar verecek kadar şiddetli olabilir. Bu tariftaki yoğunluklar insanın yarattığı eserlerin birer ürünüdür ve dolayısıyla kulak zarının korumasıyla bunlardan sakınılabılır.

İkinci Örnek–Görme Siniri: Bunu sayfa 69-80’deki “Işık” başlıklı Üçüncü Bölüm’de enine boyuna ele aldık.

Zihin.

İnsan zihni de uçlar tarafından yönetilir, zira:

İnsan zihni uzayın başladığı ya da sonlandığı yerde idrak edemez.

İnsan zihni zaman başladığında ya da sona ereceğinde idrak edemez.

Bu iki sorun insan zihni açısından uçtur.

TEKRARLAMALAR. Büyük bir doğa yasası olmasına karşın, çok az anlaşılmış, hatta hiç anlaşılmamış bir doğa yasasından bahsediyoruz: Tekrar yasası. Yerküre bir dizi özgün model ve yasa üzerine kuruludur. Her yeni hayat ya da her neyse bir

önceki modelden pay alabilir. Her yeni gelen model küçük bir değişiklik yaşar. Bunun nedeni her yeni modeli daha karmaşık hale getirmek ve böylece yerkürenin sürekli soğumasıyla dengeye kavuşturmak ve hayat gücünün hacmini sıcaklıkla orantılı düzeye düşürmektir. Hayatın yarı yarıya tekrarı biliminsanları tarafından hatalı bir şekilde “evrim” diye adlandırılmıştır.

Hayattaki bu yarı-tekrarlar bunları daha karmaşık hale getirmeyi amaçlar, aksi takdirde hayat daha ilk ürününü verdikten sonra sona ererdi. O zaman yerküre bugün üzerinde canlıların yaşamadığı boş, kurak bir tarla olurdu. Bu eserde, Beşinci Bölüm’de, hayatın ne olduğu nu, neden her yeni hayatın her zaman öncekinden daha karmaşık olduğunu ve neden her yeni hayatın bir önceki hayatın şeklinden ve niteliğinden bu kadar çok pay aldığını gösterdim. Şimdi de bunun büyük tekrar yasasını takip ettiğini göstereceğim.

Doğanın her alanında birçok tekrar örneği olduğunu görürüz. Bir nehir havadaki nem parçacıklarıyla başlar. Bu nem parçacıkları yağmur damlaları oluşturur ve bunlar yere düşer, yere düşen yağmur damlaları toprağın içine geçer ve su kaynakları oluştururlar, su kaynakları birleşir ve dereler oluştururlar, dereler birleşir çaylar oluştururlar, çaylar birleşir ırmaklar oluştururlar ve bunlar da tüm haşmetleriyle okyanusa akarlar. Bir ağaç tohumdan oluşmaya başlar.

Aşırı ısıtılmış bir bedenden çıkan ışın koyu görünmez bir ana ışın olarak başlar, sonra bölünür ve tekrar tekrar bölünür ve sonunda sayısız renkli ışın oluştururlar. Bu ışınların her biri doğa tarafından kullanılan bir güç taşıdır.

Yerkürenin kendi büyük gücü bir ana birincil güç olarak başlar, sonra bölünür, tekrar bölünür ve sayısız güç oluşturur. Bu güçlerin her birinin doğa tarafından kendisine tahsis edilmiş bir görevi vardır.

İnsanın sinir sistemi ve kan dolaşım sistemi de diğer örneklerdir. Tekrar yasasına işte böyle daha birçok örnek verebilirim.

ÜSTÜN GÜNEŞ. Güneşimiz kendi eksenini etrafında dönmektedir, bu nedenle yine kendi eksenini etrafında dönen üstün bir güneş tarafından yönetilmektedir.

Astronomlar uzayda, büyük güneş Rigel'in ötesinde büyük karanlık bir güneşin olduğu teorisini ortaya atmış ve bunu akılcı bir temele oturtmuşlardır. Semavi bedenlerin hareketleri ve evrenin bu kısmında görünüşte işgal edilmemiş bir uzamın ortaya çıkışı birçok biliminsanını bu sonucu çıkarmaya itmiştir. Bu teori sağlam temellere sahiptir.

Bu büyük karanlık güneşin bilinen güneşlerimizin en büyüğünden misli misli daha büyük olduğuna inanılır. Fakat bedeni karanlık ve görünmez olan bu güneşin boyutunun ne olduğuna ya da olabileceğine dair herhangi bir tahminde bulunulmamıştır.

Karanlık görünmez bir güneş olduğunu kabul eden bazı aptal yazarlar daha da ileri gidip, bunun ölü bir güneş olduğunu söylüyorlar. Eğer ölü bir güneş olsaydı, teleskopumuzla görebilirdik, zira yansıyan ışık bu güneşin konumunu ve boyutunu ortaya sererdi. Neden görülemeyeceğine dair iki mantıklı gerekçe vardır: Birincisi, en güçlü teleskoplarımızın bile göremeyeceği kadar uzakta olabilir. Ama daha muhtemel olanı, ışınlarının koyu ve aşırı yoğun olmasıdır, öyle yoğundur ki hepsi de insan gözünün görebileceğinin ötesindedir.

Güneşimizin etrafında döndüğü üstün güneşin hiçbir zaman görülmediği kesin gibidir, ama inanılmaz olsa da, bize gördüğümüz güneşlerden daha yakın olabilir. Üstün güneş, Rigel'in ötesinde ölçülemez uzaklıktadır.

Böylesine insan havsalasının ötesinde bir uzamı kontrol edebilecek kadar güçlü bir güneş, kontrolü altındaki on binlerce bedenle, insan gözü için uç olan ve tüm yerküre güçlerine karşı tarafsız olan ışınlarla ve güçlere sahip olmalıdır. Rigel'in ötesindeki karanlık görünmez bir güneş hariç, evrenin işgal edilmemiş herhangi bir bölgesi olmadığından, gökyü-

zünde gördüğümüz her beden muhtemelen onun kontrolündedir.

Güneşimizden gelen koyu ve yoğun ışınlar insan gözü-nün göremeyeceği uç nitelikte olduklarından, üstün güneşimizden gelen koyu ve aşırı yoğun ışınların bin kat daha böyle olması akla yatkındır. Bu nedenle hem insanlık hem de bilim açısından üstün güneş her zaman bir sır olarak kalacaktır.

YERKÜRENİN SONU. “Yerkürenin sonu nasıl olacaktır?” sorusu her zaman ilginç bir soru olmuştur ve yalnızca biliminsanlarının değil, meslek dışından birçok insanın da ilgisini çekmiştir. Konuya olan ilgi birçok teorinin ortaya atılmasına neden olmuş ve daha önce de göstermiş olduğum gibi, birçoğu bu zavallı dünyanın sonunun bir felaketle geleceğini iddia etmiştir.

Ben bir teori daha ortaya atacağım; okurlarımın bu zamana kadar gördükleri gibi, bilimsel açıdan ortodoks bir teori olmayacak bu.

Yerküre nihai biçimine ve koşuluna Pleistosen döneminde kavuşmuştur ve bu koşul sonsuza dek sürecektir.

Evrendeki her beden tarafsız bir bölgede hareket etmektedir ve diğer tüm bedenlerden uzaktadır. Semavi bedenlerden birini etkilemek için, evreni kontrolü altında bulunduran büyük üstün güce bir şey olması gerekir. Tarafsız bölgeler öyle ayarlanmıştır ki bedenlerin birbiriyle çarpışması mümkün değildir. Her güneş kendi uydularını kontrol eder ve diğerleri üzerinde etkiye sahip değildir. Hiçbir sistem birbiriyle çakışamaz. Hiçbir beden bir sistemden başka bir sisteme aktarılamaz. Yerküre güneşimiz var olduğu sürece ölü bir dünya olamaz. Sıcaklıklarımız ve mevsimlerimiz değişemez çünkü kutupların hareketleri nihai olarak belirlenmiştir.

Oksitlenmeler ve erozyonlar devam edecektir. Dağlar yavaş yavaş sular altında kalacak ve nehirler tarafından deniz-

lere taşınan malzemelerle adalar oluşacak. İnsanlar tekrardan toprakları ıslah edecek ve dağ yamaçlarında olduğundan daha verimli hale getirecektir. Milyonlarca yıl sonra volkanik gazların hepsi yerkürenin bedeninden temizlenecektir. Sonra depremler ve yanardağlar yerkürenin geçmiş tarihine ait olacaktır.

İnsan daha iyi olacak, kusursuza daha da yaklaşacak, büyük bilgi birikimiyle tutarlı bir hayat sürecektir. Mücadele ve çekişme denen bir şey olmayacaktır. “Aslanla kuzu can ciğer kuzu sarması olacaktır.” İktidar ve servet avcısı devletler yer-yüzünden silinecektir. İnsan topluluklarının oluşturduğu tek bir büyük birlik olacaktır, hepsi de birbiriyle gerçek anlamıyla kardeş olacaktır. Sonra,

Sonrasını ancak Üstün Güç bilebilir.

J. CHURCHWARD

1870-1934

Bu eser 1870’de yazılmaya başlandı ve 1870-1934 yılları arasında düzeltmeler ve eklemelerle birlikte beş kez gözden geçirildi. Şimdi de kamuoyunun takdirine sunulmaktadır.

J. C

**JAMES CHURCHWARD'IN
OMEGA YAYINLARI'NDAN ÇIKACAK
DİĞER KİTAPLARI**

- **MU'NUN KOZMİK GÜÇLERİ 2**
- **MU'NUN KUTSAL SEMBOLLERİ**
- **KAYIP KITA MU'NUN ÇOCUKLARI**
- **KAYIP KITA MU**

J. Krishnamurti

Bunları Düşün

OMEGA

K r i s h n a m u r t i K i t a p l ı ğ ı - I

J. Krishnamurti

Bilinenden Kurtulmak

K r i s h n a m u r t i K i t a p l ı ğ ı - 2